

JOYCE MEYER

จอยซ์ ไมเออร์

ถ้าไม่ใช่

เพราะ

พระคุณ
1

เรียนรู้ที่จะมีชีวิตหลุดพ้นจาก
ความรู้สึกท้อใจและการดิ้นรน

ถ้าไม่ใช่เพราะพระองค์

เรียนรู้ที่ จะมีชีวิตที่ หลุดพ้นจากการดิ้นรนและ
ความท้อแท้

JOYCE MEYER
ministries

ตู้ ปณ. 272 อ.เมือง เชียงราย 57000

ถ้าไม่ใช่เพราะพระคุณ

เรียนรู้ที่ จะมีชีวิตที่ หลุดพ้นจากการดิ้นรนและ
ความท้อใจ

โดย จอยซ์ ไมเออร์

ถ้าไม่ใช่เพราะพระองค์

If Not For The Grace Of God

ผู้เขียน จอยซ์ ไมเออร์
ผู้แปล/เรียบเรียง ประพันธ์ หน่อราช
บรรณาธิการ สุรพงศ์ ประทุมวรรณ
พิสูจน์อักษร ทวีธิดา พิพัฒน์มหกิจ
กราฟิกดีไซน์ วรวิทย์ เขื่อนเพชร

พิมพ์ครั้งที่ 3 เมษายน 2010

ราคาปก 120.- บาท

พิมพ์ที่ เกวลีพรินติ้ง
โทร. 053-306508

สำนักงาน **รายการชีวิตเปี่ยมสุขทุกวัน**
ตู้ ป.ณ. 272 อ.เมือง จ.เชียงราย 57000
โทรศัพท์ : 053-703881, 084-9902519
อีเมลล์ jmmthailand@gmail.com

สารบัญ

	หน้า
อารัมภบท	ก
1. พระคุณ พระคุณและพระคุณเพิ่มขึ้นอีก	1
2. ฤทธิ์เดชแห่งพระคุณ	27
3. เป็นอิสระจากความกังวลและการคิดหาเหตุผล	51
4. ความโปรดปรานที่เหนือธรรมชาติ	73
5. ท่าทีแห่งการมีใจกตัญญู	99
6. ดำเนินชีวิตที่บริสุทธิ์ด้วยพระคุณ	123
บทสรุป	147
เกี่ยวกับผู้เขียน	148

อาร์มภท

ในหนังสือเล่มนี้ ฉันอยากแบ่งปันถึงความหมายของคำว่าพระคุณ พระคุณคือ ฤทธิ์เดชของพระเจ้าที่มีพร้อมเพื่อช่วยเหลือในความต้องการของเรา โดยที่เราไม่ต้องจ่ายค่าใดๆ เรารับเอาพระคุณได้ด้วยความเชื่อ ไม่ใช่โดยริ้วแรงและกำลังของมนุษย์

ฉันเชื่ออย่างจริงใจว่า ถ้าคุณนำเอาข้อความเหล่านี้ไปใครครวญภาวนาคู มันจะช่วยเปลี่ยนแปลงการดำเนินชีวิตของคุณกับพระเจ้าได้อย่างชัดเจน อย่างเห็นได้ชัด

ในหลายปีที่ผ่านมา เราได้ฟังคำสอนมากมายเกี่ยวกับเรื่องของความเชื่อ - ความเชื่อคืออะไร และอะไรที่ไม่ใช่ความเชื่อ และวิธีการใช้ความเชื่อ ถึงแม้จะมีคำสอนมากมายอย่างนั้น? พุดตามตรงฉันก็ยังไม่แน่ใจว่าจะมีผู้เชื่อสักกี่คนที่เข้าใจถึงเรื่องความเชื่อได้อย่างแท้จริง เพราะถ้าเราเข้าใจเรื่องความเชื่อตามที่เรายังจริง ๆ แล้ว เราก็น่าจะได้เห็นชัยชนะในชีวิตประจำวันของเรามากกว่าที่เป็นอยู่ในขณะนี้

ความรู้เกี่ยวกับ "ความเชื่อ" ทุกอย่าง ต้องตั้งอยู่บนรากฐานของการเข้าใจเรื่องพระคุณอย่างชัดเจน สิ่งหนึ่งที่ฉันจะแบ่งปันกับคุณในหนังสือเล่มนี้ก็คือ คำเผยพระวจนะ ซึ่งเป็นถ้อยคำที่ฉันได้รับจากพระเจ้า พระองค์ทรงนิยามความหมายของคำว่าพระคุณให้ฉันฟัง และทรงอธิบายถึงบทบาทและหน้าที่ของพระคุณที่มีในชีวิตของผู้เชื่อ

จริง ๆ แล้ว พระคุณของพระเจ้าไม่ใช่เป็นสิ่งที่ซับซ้อนหรือน่าสับสนแต่อย่างใด พระคุณเป็นเรื่องที่เรียบง่ายจนทำให้หลายคนมองข้ามไป ไม่มีอะไรที่ทรงพลังกว่าพระคุณพระเจ้าที่จริงแล้ว ทุกสิ่งในพระคัมภีร์ ไม่ว่าจะเป็นความรอด การเติมเต็มด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ การสามัคคีธรรมกับพระเจ้าและชัยชนะทั้งสิ้นในชีวิตประจำวันของเรา ต่างก็ขึ้นอยู่กับพระคุณทั้งสิ้น ถ้าปราศจากพระคุณแล้ว เราก็ไม่มีค่าอะไร เราไม่เหลืออะไร และเราทำอะไรไม่ได้เลย ถ้าไม่ใช่เพราะพระคุณของพระเจ้าแล้ว เราทุกคนก็จะมีแต่ความทุกข์และสิ้นหวัง

ในลูกา 2:40 พระคัมภีร์บอกเราว่า เมื่อพระเยซูยังเป็นเด็กอยู่นั้น ...พระองค์ทรงเข้มแข็งในวิญญาณ ทรงเต็มเปี่ยมด้วยสติปัญญาและพระคุณ (ความโปรดปรานและพระพรฝ่ายวิญญาณ) ของพระเจ้าอยู่เหนือพระองค์

พระคัมภีร์ข้อนี้บอกเราถึงทุกสิ่งที่เป็นแก่นการที่จะทำให้ชีวิตของเรามีความสุข .. ทั้งสุขภาพที่ดี ความมั่งคั่งและความสำเร็จในการดำเนินชีวิตคริสเตียน เรามักจะพุดถึง

สารพัดสิ่งที่จำเป็นสำหรับเรา แต่จริงๆ แล้ว สิ่งจำเป็นสำหรับเรามีเพียงสิ่งเดียวซึ่งเป็นสิ่งที่จำเป็นสำหรับพระเยซูด้วย นั่นคือเราจำเป็นต้องเข้มแข็งฝ่ายวิญญาณเต็มไปด้วยปัญญาจากพระเจ้าและมีพระคุณของพระองค์ปกคลุมอยู่เหนือชีวิตเรา

ถ้าคุณและฉันยอมให้พระคุณของพระเจ้าได้ครอบครองในชีวิตของเราอย่างเต็มที่ จะไม่มีสิ่งใดเลยที่เป็นไปไม่ได้สำหรับเรา แต่ถ้าปราศจากพระคุณเสียแล้ว ก็จะไม่มีความเป็นไปได้สำหรับเรา

ดังที่เปาโลได้เขียนถึงผู้เชื่อในสมัยของท่านไว้ว่า ทุกสิ่งที่เราเป็น ทุกสิ่งที่เราทำ และทุกสิ่งที่เรามีอยู่นั้น เป็นเพราะพระคุณของพระเจ้าทั้งสิ้น ทั้งคุณและฉันต่างก็อยู่ในสภาพสิ้นหวังอย่างสิ้นเชิง ถึงแม้เราจะชอบท่องพระคัมภีร์เหมือนเปาโลอยู่บ่อยๆว่า "...ฉันทำทุกสิ่งได้โดย พระเยซูคริสต์ผู้ทรงเสริมกำลังให้กับฉัน" แต่นั่นก็เป็นจริงได้เพราะพระคุณของพระเจ้าเท่านั้น

ใน เอเฟซัส 2:10 เปาโลบอกว่า ...เราเป็นฝีพระหัตถ์ของพระองค์ที่ทรงสร้างขึ้นในพระเยซูคริสต์เพื่อให้ทำการดี ซึ่งเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้ก่อนแล้วเพื่อให้เราดำเนินตาม (มีชีวิตที่ดีที่พระองค์ทรงจัดเตรียมไว้ล่วงหน้าและทำสำเร็จแล้วให้แก่เรา เพื่อเราจะดำรงชีวิตที่ดี) ผู้เขียนหนังสือฮีบรูกล่าวไว้ว่า การงานของเราถูกจัดเตรียมไว้แล้วโดยพระเจ้า... นับตั้งแต่เริ่มแรกสร้างโลก (ฮีบรู 4:3) จากพระธรรมตอนนี้ พระเจ้าทรงเลือกและกำหนดแผนการไว้สำหรับชีวิตเราตั้งแต่ก่อนเราเกิด และตั้งแต่ก่อนการสร้างโลก นี่คือเหตุผลที่เราควรหยุดคิดได้แล้วว่า งานพันธกิจนี้เป็น "ของเรา" ยิ่งกว่าเป็นสิ่งที่เกิดจากความศรัทธา และดำเนินไปด้วยความสามารถของเราเอง ในยอห์น 15:5 พระเยซูตรัสว่า ...เพราะว่า ถ้าแยกจากเราแล้ว (ตัดจากการมีสัมพันธ์สนิทกับเรา) พวกท่านจะทำได้ไม่ได้เลย

แทนที่จะอวดถึงความเข้มแข็ง ความรู้ พลังกำลัง หรือความสำเร็จต่างๆ ของเรา เราควรเริ่มต้นวันใหม่โดยพูดว่า "พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์อยู่ที่นี้ พร้อมแล้วที่จะทำทุกสิ่งตามที่พระองค์ทรงจัดเตรียมไว้ ข้าพระองค์ขอทำตัวให้ว่างเปล่าให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ เพื่อเปิดทางให้พระคุณของพระองค์หลั่งไหลเข้ามาในชีวิต เพื่อทำให้ข้าพระองค์สามารถกระทำในสิ่งที่พระองค์ทรงประสงค์ให้ทำ ข้าพระองค์ขอมอบชีวิตไว้กับพระองค์อย่างสิ้นเชิง ข้าพระองค์เป็นได้เท่าที่พระองค์อนุญาตให้เป็น ข้าพระองค์มีได้ เฉพาะสิ่งที่พระองค์ประสงค์ให้มี และข้าพระองค์กระทำได้เฉพาะสิ่งที่พระองค์ทรงเสริมกำลังให้ข้าพระองค์กระทำเท่านั้น และชัยชนะที่เกิดขึ้นแต่ละครั้ง ก็เพื่อถวายพระเกียรติแด่พระองค์เท่านั้น ไม่ใช่เกียรติของข้าพระองค์"

คุณและฉันต่างก็เป็นภาชนะของพระเจ้า เพื่อให้พระองค์ทรงทำการของพระองค์เองผ่านตัวเรา เราเป็นส่วนหนึ่งกับพระเจ้า ช่างเป็นสิทธิพิเศษจริงๆ พระองค์ทรงอนุญาตให้เราได้มีส่วนในพระสิริของพระองค์ トラบเท่าที่เรายังคงจำได้ว่า หากปราศจากพระองค์แล้ว เราก็ทำสิ่งใดไม่ได้เลย

ถ้าเราเชื่ออย่างแท้จริงว่าพระเจ้าได้ทรงควบคุมชีวิตของเราไว้อย่างสิ้นเชิงแล้ว ก็คงไม่มี เรื่องร้ายใดๆ มาทำให้เราเสียใจหรือท้อใจได้อีก เพราะเราจะรู้ได้ว่าในเหตุการณ์ทั้งปวงนั้น พระเจ้ากำลังกระทำตามแผนการที่พระองค์มีไว้สำหรับชีวิตเรา เราจะไม่อ้วดในสิ่งที่เราทำเพื่อพระเจ้า แต่เราจะอดเฉพะสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำเพื่อเราเท่านั้น

เราต้องเรียนรู้ที่จะมอบชีวิตเราให้กับพระเจ้า วางใจพระองค์ในทุกสิ่งและ อย่าพึ่งพาในความเชื่อยิ่งใหญ่ของเรา แต่จงพึ่งพาในพระคุณอันอัศจรรย์ของพระองค์เท่านั้น จริงอยู่ที่ความเชื่อเป็นสิ่งที่สำคัญ แต่แม้แต่ความเชื่อก็มาถึงเราได้เพราะพระคุณ และเป็นของประทานทุกสิ่งในชีวิตเราไม่ได้ขึ้นอยู่กับคุณความดี ความสามารถ หรือการกระทำของเราเอง แต่ขึ้นอยู่กับพระประสงค์ของพระเจ้าที่จะใช้ฤทธานุภาพอันไม่จำกัดของพระองค์ มาช่วยเหลือในภาระปัญหาของเรา โดยที่เราไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายใดๆ เลย

นี่แหละคือพระคุณ

ถ้าคุณมีความจำเป็นใดๆ ในวันนี้ ที่จริงเรามีความจำเป็นกันทุกคนนั่นแหละ ฉันก็อยากหนุนใจให้คุณทั้งภาระทุกอย่างเหล่านั้นไว้กับองค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ผิดหรอกที่คุณจะวางแผน ตั้งเป้าหมาย และวาดฝันในชีวิตของคุณไว้ เป็นเรื่องดีที่คุณได้รับคำตอบ โดยใช้ความเชื่อในพระเจ้า แต่ฉันขอแนะนำให้คุณตัดสินใจละสิ่งเหล่านั้นไว้สักครู่หนึ่งในขณะที่คุณกำลังอ่านหนังสือเล่มนี้ ขอให้คุณสลัดตัวจากความพยายามที่จะบรรลุเป้าหมายใดๆ โดยอาศัยความเชื่อและความพยายามของตนเอง แล้วปล่อยวาง และมอบชีวิตของตนไว้กับพระเจ้าด้วยความไว้วางใจ ปล่อยวางทุกสิ่งโดยสิ้นเชิง แล้วคอยดูว่าพระเจ้าจะใช้ฤทธานุภาพอันยิ่งใหญ่ของพระองค์เข้ามาทำการในชีวิตของคุณได้อย่างไร เมื่อคุณยอมมอบรับเอาพระคุณอัศจรรย์ของพระองค์ ฉันเชื่อว่า คุณจะได้เห็นความเปลี่ยนแปลงใหญ่หลวง ในวิธีการรับมือกับชีวิต จนคุณจะไม่ปรารถนาที่จะกลับไปใช้ชีวิตแบบเดิมๆ อีกเลย

1

พระองค์ พระคุณและพระองค์เพิ่มขึ้นอีก

ฉันอยากให้เราร่วมศึกษาถึงเรื่องพระคุณของพระเจ้า โดยการแบ่งปันกับคุณอย่างย่อ ๆ ถึงสภาพชีวิตของฉันตอนที่พระเจ้าทรงเริ่มสำแดงให้ฉันรู้ถึงความหมายที่แท้จริงของคำว่าพระคุณ

ในตอนนั้น ฉันมีความเข้าใจในเรื่องนี้น้อยมาก แต่เมื่อฉันศึกษาดูแล้ว ฉันก็ได้รับการเข้าใจในวิญญานให้ใช้ความเชื่อเพื่อจะได้เห็นการสำแดงในเรื่องพระคุณมากขึ้นอีก เมื่อคุณอ่านหนังสือเล่มนี้ ฉันอยากให้คุณมีความเชื่อที่จะทูลขอให้พระเจ้าประทานการสำแดงที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้นเกี่ยวกับสิ่งมหัศจรรย์ซึ่งเรียกว่าพระคุณนี้

พระวณะที่น่าท้อใจ

เมื่อพระเจ้าทรงเริ่มสำแดงให้ฉันรู้อย่างแท้จริงว่าพระคุณคืออะไรนั้น ช่วงนั้นฉันว่าฉันก็คงกำลังท้อใจเหมือนกับเราทั้งหลายทุกคนนั้นแหละ ทำไมนะหรือ? ก็มีเหตุผลอยู่หลายข้อ แต่สิ่งหนึ่งที่ทำให้ฉันรู้สึกท้อใจมากที่สุด คุณจะเชื่อไหม มันคือพระวณะของพระเจ้า

ทำไมพระวณะถึงเป็นสิ่งที่น่าท้อใจสำหรับฉันหรือ? เหตุผลมันง่ายนิดเดียว มันก็เหมือนกับที่กำลังเกิดกับผู้เชื่อทั้งหลายบ่อย ๆ นั้นแหละ ฉันพยายามเอาพระคัมภีร์มาทำการ แทนที่จะปล่อยให้พระคัมภีร์ทำการในชีวิตฉัน สิ่งที่ทำให้พระวณะเป็นเรื่องน่าท้อใจสำหรับฉันก็คือ มันเตือนให้ฉันรู้สึกผิดตลอดเวลา

ตอนนั้น ฉันมีปัญหาในชีวิตหลายอย่าง แต่ฉันไม่รู้เลยว่ารากเหง้าของปัญหามาจากไหน ฉันคิดว่าคนอื่นเป็นต้นเหตุ ฉันรู้สึกมั่นใจว่าถ้าทุกคนยอมเปลี่ยนแปลง และประพฤติตัวใหม่กันหมด ฉันก็จะมีความสุขและพึงพอใจได้เอง และเมื่อฉันเริ่มศึกษาพระวณะของพระเจ้าดูแล้ว พระคัมภีร์ก็เริ่มสำแดงให้ฉันเห็นถึงหลาย ๆ ด้านในชีวิตของฉันที่จำเป็นต้องรับการเปลี่ยนแปลง พระวณะทุกคำที่ได้ยินได้ฟัง ไม่ว่าจะจากรายการโทรทัศน์หรือวิทยุ หรือเทปคาสเส็ทท์ หรือจากการประชุม ดูเหมือนกำลังทำให้ฉันรู้สึกว่าฉันต้องเปลี่ยนตัวเองเสียใหม่ แต่ปัญหาก็คือฉันยังไม่เข้าใจถึงความแตกต่างระหว่าง การรู้สึกสำนึกผิด กับการตำหนิตัวเอง

เมื่อพระวณะจะเริ่มทำให้ฉันรู้สึกสำนึกผิด ซึ่งเป็นหน้าที่ของพระวณะตามที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้ มารก็จะหยิบเอาพระวณะซึ่งน่าจะเป็นประโยชน์ต่อฉันนั้น มาโจมตีฉันในหัวสมอง โดยทำให้ฉันเกิดความรู้สึกตำหนิตัวเองขึ้นมา เมื่อฉันดูในพระวณะ ฉันก็จะเห็นถึงความจำเป็นที่ต้องเปลี่ยนแปลงชีวิต แต่ฉันไม่รู้อะไรเลยเรื่องพระคุณของพระเจ้า ซึ่งจะช่วยให้เกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้นในชีวิตฉัน ฉันไม่รู้จักวิธีที่จะปล่อยให้พระวิญญานของพระเจ้าเข้ามาในชีวิตโดยความเชื่อ เพื่อให้พระองค์กระทำสิ่งต่าง ๆ ที่จำเป็นต้องเกิดขึ้น ฉันคิดว่าฉันต้องทำเองหมด

ฉันพยายามที่จะเปลี่ยนแปลงตัวเอง พยายามทำตัวให้เป็นไปตามที่พระวณะว่าไว้ทุกอย่าง ฉันไม่รู้จักวิธีที่จะโน้มใจลงต่อพระเจ้า และรอดอยพระองค์ ฉันไม่รู้อะไรเลยเรื่องการเปลี่ยนไปสู่อัครทูตเป็นลำดับขึ้นไป (2 คร.3.18) คือการเอาชนะศัตรูได้แบบที่ละเล็กทีละน้อย

นอกจากจะพยายามเปลี่ยนตัวเองแล้ว ฉันยังพยายามเปลี่ยนแปลงสิ่งอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับชีวิตฉันด้วย ฉันพยายามเปลี่ยนแปลงชีวิตสามีและลูก ๆ รวมทั้งสภาพแวดล้อมต่าง ๆ คือทุกอย่างที่ฉันคิดว่าเป็นรากเหง้าของปัญหาในชีวิต ฉันพยายามแล้วพยายามอีก จนรู้สึกตัวว่าฉันคงต้องตายเพราะความท้อใจเป็นแน่ การพยายามทำอะไรที่เราทำอะไรกับมันไม่ได้เลยนั้น มันเป็นเรื่องน่าท้อใจมาก

สิ่งที่ฉันทำอยู่ในตอนนั้น มันคือการดำเนินอยู่ภายใต้กฎบัญญัติ ซึ่งพระคัมภีร์บอกว่า จะนำเราไปสู่ ความรู้สึกท้อใจเสมอ ในท้ายที่สุดมันจะทำให้เราพบกับความผิดหวังและจุดจบ

ธรรมบัญญัติกับพระคุณ

"เพราะว่าคนทั้งหลายซึ่งฟังการประพาดตามธรรมบัญญัติ (ผู้ซึ่งแสวงหาความชอบธรรม และความบริสุทธิ์ด้วยการเชื่อฟังตามกฎบัญญัติ) ก็ถูกสาปแช่ง เพราะพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า ทุกคนที่ไม่ได้ประพาดตาม (ดำรงชีวิตตาม, รักษาไว้) ข้อความทุกข้อ ที่เขียนไว้ในหนังสือธรรมบัญญัติก็ถูกสาปแช่ง (นำตนเข้าสู่การถูกทำลายรับการพิพากษาในบัดนี้)"

กาลาเทีย 3:10

ตอนนั้น ฉันไม่รู้เลยว่า ปัญหาของฉันคือ เมื่อฉันพยายามทำด้วยกำลังของตนเอง เท่ากับฉันกำลังทำให้ตัวเองอยู่ใต้คำแช่งสาปแช่งธรรมบัญญัติโดยไม่รู้ตัว ฉันเอาสิ่งดีจากพระวณะของพระเจ้ามาทำเป็นบัญญัติ ฉันคิดเอาว่า ทั้งหมดคือสิ่งที่ฉันต้องทำให้สำเร็จ

แทนที่จะมองเห็นเป็นพระสัญญา ซึ่งพระเจ้าจะเป็นผู้กระทำสำเร็จในตัวฉันในขณะที่ฉันไว้วางใจพระองค์ และรอคอยชัยชนะซึ่งมาจากพระองค์ คุณรู้ไหมว่า ทั้งคุณและฉันอาจทำให้พระคัมภีร์ทุกคำกลายเป็นบัญญัติสำหรับชีวิตเราได้ ถ้าเราไม่รู้จักพิจารณาอย่างเหมาะสม ทุกครั้งที่เราเอาตัวเองเข้าไปอยู่ภายใต้ธรรมบัญญัติ ก็เท่ากับว่าเรากำลังมุ่งหน้าไปสู่ความระทมทุกข์ ทำไมนะหรือ? ก็เพราะว่าธรรมบัญญัติสามารถทำให้เกิดผลข้อใดข้อหนึ่งในสองข้อนี้คือ ถ้าเราทำตามธรรมบัญญัติได้ครบถ้วนสมบูรณ์ มันก็ทำให้เราเป็นคนบริสุทธิ แต่เนื่องจากว่า ไม่มีมนุษย์คนใดทำแบบนั้นได้ สิ่งที่สองที่พระบัญญัติกระทำได้อีกคือ มันทำให้บาปปรากฏ มากขึ้น ซึ่งนั่นนำไปสู่การทำลาย

ในพระธรรมโรมบทที่ 2 และบทที่ 3 สอนว่า พระเจ้าได้ประทานธรรมบัญญัติแห่งพันธสัญญาเดิม เพื่อให้มนุษย์พยายามที่จะปฏิบัติตาม และเมื่อพบว่าทำตามไม่ได้ ก็จะได้เห็นชัดว่า เขาจำเป็นต้องมีพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด

มันเกิดขึ้นได้อย่างไร? เมื่อเราได้ยินหรือได้อ่านธรรมบัญญัติ เราก็นึกเอาว่า "ถ้าฉันไม่ทำตามบัญญัติข้อนี้ ฉันก็จะสูญเสียความรอดไป" หรือ "พระเจ้าจะไม่รักฉัน ถ้าฉันทำตัวไม่เหมาะสม พระเจ้าจะไม่รักฉัน ถ้าฉันเป็นคนไม่ดี" เราจึงเริ่มมองดูพระวจนะในแง่มุมที่ตรงกันข้ามกับที่พระเจ้าทรงประสงค์ไปอย่างสิ้นเชิง แต่ทั้งหมดที่พระองค์ต้องการก็คือให้เราเผชิญหน้ากับความจริงแล้วบอกว่า "ใช่แล้ว พระเจ้าข้า พระองค์ตรัสได้ถูกต้องแล้ว ข้าพระองค์ต้องทำอย่างนั้น ข้าพระองค์ต้องเปลี่ยนแปลง แต่ข้าพระองค์เปลี่ยนแปลงตัวเองไม่ได้ ถ้อยคำของพระองค์เป็นความจริง และชีวิตของข้าพระองค์ยังไม่ถึงมาตรฐานนั้น ถ้อยคำของพระองค์ได้กลายเป็นกระจกสะท้อนให้ข้าพระองค์ได้เห็น ในถ้อยคำของพระองค์ ข้าพระองค์เห็นแล้วว่าตนเองได้ทำผิดไปในเรื่องนี้ ข้าพระองค์ขอการทรงอภัย และขอทรงโปรดยกโทษบาป และเปลี่ยนแปลงข้าพระองค์โดยฤทธิ์เดชและพระคุณของพระองค์"

แต่ตอนนั้นฉันไม่รู้จักริธีที่จะทำอย่างนั้น ฉันไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับฤทธิ์เดชและพระคุณของพระเจ้า สิ่งที่คุณรู้ก็มีแค่ต้องพยายาม.... พยายามเป็นคนดี พยายามทำทุกอย่างที่พระวจนะบอกว่าฉันควรจะทำ พยายามไม่พูดมาก พยายามที่จะยอมฟัง พยายามเป็นคนใจกว้าง พยายามประพฤติตามผลของพระวิญญาณ พยายามอธิษฐานให้มากขึ้น พยายามอ่านพระคัมภีร์มากขึ้น พยายามเข้าใจความหมายของพระคัมภีร์มากขึ้นเมื่อได้อ่าน พยายามเป็นภรรยาที่ดีขึ้น พยายามเป็นแม่ที่ดีขึ้น และก็พยายามเรื่องอื่นๆ อีกสารพัด

ผลที่ตามมา คือฉันเกิดความรู้สึกท้อใจอย่างสิ้นเชิง

ความหมายอันหนึ่งของคำว่า ท้อใจ ก็คือ รู้สึกผิดหวัง หรือถูกขวางไว้ไม่ให้บรรลุถึงเป้าหมาย หรือไม่สมหวังในสิ่งที่ปรารถนา

เช่นเดียวกับที่เปาโลบรรยายไว้ได้ดียิ่งในพระธรรมกาลาเทีย 3:10 ฉันรู้สึกท้อแท้ สิ้นหวัง ผิดหวัง และที่จริงก็ถูกทำลายแล้ว เพราะฉันพยายามดำเนินชีวิตโดยธรรมบัญญัติ ซึ่งฉันปฏิบัติตามไม่ได้เลย ฉันพยายามบรรลุเป้าหมายและความปรารถนา ซึ่งเกินกำลังความสามารถ ยิ่งฉันพยายามหนักเท่าใด ฉันก็ล้มเหลวมากขึ้นเท่านั้น

เมื่อคุณและฉันใช้กำลังและความพยายามทั้งหมดของเราไปกับเรื่องที่จะต้องลงเอยในความล้มเหลว ผลที่ได้รับก็คือความท้อแท้สิ้นหวัง และทางแก้ทางเดียวเท่าที่เรารู้ ก็คือคงต้องพยายามให้หนักขึ้น ซึ่งก็ได้แต่ทำให้เกิดความท้อแท้สิ้นหวังหนักขึ้นไปอีก

นี่เป็นวงจรอุบาทว์ ซึ่งเราจะกำจัดได้เมื่อเราเข้าใจพระคุณของพระเจ้าอย่างถูกต้องเท่านั้น

ความพยายามกับความไว้วางใจ

คุณรู้หรือเปล่าว่า คำว่า "พยายาม" เป็นคำที่ไม่สอดคล้องกับพระคัมภีร์? ฉันรู้ว่านี่เป็นความจริงเพราะฉันค้นดูในศัพท์พจนานุกรมเล่มใหญ่ที่สุดดูแล้ว คำว่าพยายามมีอยู่ในนั้นก็จริง แต่ไม่ใช่ในความหมายตามที่เรารู้กันในบริบทนี้

พระคัมภีร์ใช้คำนี้ในความหมายว่า "ลองดู" คือทดสอบคุณหรือสิ่งของเท่านั้น พระคัมภีร์กล่าวถึง "การทดลองดูความเชื่อ" ของเรา (ยากอบ 1:3) เราได้รับคำสอนว่าอย่าเชื่อทุกอย่าง สิ่งที่เราได้ยิน แต่ให้พิสูจน์วิญญูณต่าง ๆ (1 ยอห์น 4:1) ผู้เขียนพระธรรมสดุดีกล่าวว่า "ข้าแต่พระเจ้า...ขอทรงลองข้าพระองค์และทรงทราบความคิดของข้าพระองค์" (สดุดี 139:23) พระคัมภีร์ยังกล่าวถึงความทุกข์ยากอย่างแสนสาหัส ซึ่งเข้ามาเพื่อ "ลองใจ" เรา (1 เปโตร 4:12) ในความหมายทางพระคัมภีร์นั้น คำว่า พยายาม จึงหมายถึง การทดสอบหรือการทดลอง เพื่อดูคุณค่าของบุคคลหรือสิ่งของ

แต่มันเป็นสิ่งที่ตรงกันข้ามกับการใช้คำว่า พยายาม ของเราอย่างสิ้นเชิง เพราะเราใช้เพื่อหมายถึง การดิ้นรนพยายามของมนุษย์ เรากล่าวว่า "เรากำลังพยายาม" เมื่อเรากำลังดิ้นรนไปสู่เป้าหมายหรือความสำเร็จบางอย่างโดยอาศัยความสามารถ หรือวิธีการของเราเอง

ดังนั้น ฉันไม่ได้หมายความว่าเราไม่ควรใช้ความพยายามใดๆ เพื่อให้บรรลุความสำเร็จหรือไปถึงเป้าหมายใดๆ ในชีวิตของเรา ไม่ใช่เช่นนั้นแน่นอน เรื่องหนึ่งที่ผมชอบเทศนาบ่อยๆ ก็คือเรื่องการใช้ความพยายามอย่างถูกต้องเหมาะสมในฐานะที่เราเป็นผู้เชื่อ เป็นความพยายามผ่านทางฤทธิ์เดชและพระคุณของพระเจ้า ที่กำลังทำการอยู่ภายในตัวเรา อีกนัยหนึ่ง คือเราจะไม่พยายามทำอะไรเลยโดยที่ไม่ขอความช่วยเหลือจากพระเจ้า เราพึ่งพาพระองค์ตลอดจนสิ้นสุดโครงการ เราจะคงไว้ซึ่งทำที่ที่ว่า "ปราศจากพระองค์แล้ว

เราทำสิ่งใดไม่ได้เลย"

แต่เราต้องไม่เข้าไปเกี่ยวข้องกับการณ์รณพยายามตามฝ่ายเนื้อหนัง หรือตามธรรมชาติ เพราะมีแต่จะส่งผลให้เกิดความอ่อนล้า และท้อแท้สิ้นหวัง, เป็นความรู้สึกผิดหวัง และการถูกทำลายเท่านั้น

เมื่อคุณอ่านข้อความนี้แล้ว ฉันอยากเสนอให้คุณเต็มใจที่จะเปลี่ยนจากความพยายามเป็นความไว้วางใจ นี่เป็นสิ่งที่ฉันได้เรียนรู้ที่จะทำ เมื่อพระผู้เป็นเจ้าเปิดตาให้ฉัน ได้เห็นถึงมิติใหม่ของการสำแดงเกี่ยวกับพระคุณอันยิ่งใหญ่ของพระองค์

สาเหตุของความขัดแย้ง

"อะไรเป็นสาเหตุของสงคราม และการทะเลาะวิวาทกันในท่านทั้งหลาย มันมาจากความปรารถนาชั่วของท่านที่ต่อสู้อยู่กับตัวพวกท่าน ไม่ใช่หรือ"

ยากอบ 4:1

คุณรู้สึกว่ามี การต่อสู้ ความบาดหมาง ความอาฆาตพยาบาท มีข้อขัดแย้ง และมีสงครามอยู่ภายในใจตนเองบ้างไหม? มีช่วงหนึ่งที่ชีวิตของคุณเต็มไปด้วยความรู้สึกขัดแย้ง และต่อสู้

สิ่งรบกวนใจเหล่านี้เริ่มเข้ามาอยู่ในชีวิตของเราได้อย่างไร? เรารู้ว่ามันไม่ใช่หน้าพระทัยพระเจ้าสำหรับเรา พระเจ้าไม่ต้องการให้บุตรของพระองค์ดำรงชีวิตอยู่ท่ามกลางสนามรบภายในใจเช่นนี้ นี่คือลักษณะของโลกที่เราอาศัยอยู่ แต่ไม่ควรเป็นลักษณะของอาณาจักรของพระเจ้าเลย พระเยซูตรัสว่า อาณาจักรของพระเจ้านั้นอยู่ในเรา (ลูกา 17:20)

เหตุผลข้อหนึ่งที่คุณและฉันเข้ามาหาพระคริสต์ตั้งแต่เริ่มแรกก็เพราะเราต้องการหนีจากการต่อสู้และความขัดแย้งที่ไม่มีวันจบสิ้น นี่เป็นเหตุที่เรากลายมาเป็นประชากรในอาณาจักรของพระเจ้า พระคัมภีร์กล่าวว่า แผ่นดินของพระเจ้าคือความชอบธรรม สันติสุขและความชื่นชมยินดี (โรม 14:17) เมื่อเราเป็นสาวกของพระเยซูคริสต์ นั่นจึงเป็นมรดกของเราด้วย ถ้าอย่างนั้น ทำไมพวกเราหลายคนที่รักพระเจ้าอย่างแท้จริง ผู้ซึ่งกำลังจะไปสวรรค์ ผู้ซึ่งได้รับการทรงเรียกตามพระประสงค์ของพระเจ้า จึงยังคงดำรงชีวิตอยู่ท่ามกลางสิ่งที่เราเองอยากจะดิ้นรนหลุดพ้นจนสุดชีวิต?

อะไรคือสาเหตุของการต่อสู้เหล่านี้? อะไรคือจุดกำเนิดของมัน? นั่นเป็นคำถามที่เราต้องตอบเพื่อจะได้ค้นพบหนทางแก้ไขความรู้สึกท้อแท้สิ้นหวัง และความระทมทุกข์ ของเรา

แต่ขอให้เราสังเกตก่อนที่สองของพระคัมภีร์ข้อนี้ ยากอบบอกเราว่า สิ่งแสบเหล่านี้ ผุดมาจาก ความปรารถนาชั่วที่อยู่ในตัวเรา

คุณรู้ไหมว่า เราอาจเข้าไปอยู่ท่ามกลางความขัดแย้งได้ เมื่อเราต้องการได้ในสิ่งซึ่งเรารู้แน่ๆ เป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าสำหรับเรา? การรู้ถึงน้ำพระทัยของพระเจ้าสำหรับชีวิตของเรานั้นอาจทำให้เราเกิดความรู้สึกท้อแท้สิ้นหวังได้ ถ้าเราพยายามที่จะได้มาซึ่งสิ่งนั้นโดยวิธีการที่ผิด ก็จริงแต่จะทำให้เกิดความรู้สึกท้อแท้สิ้นหวัง มีสงครามและความรู้สึกขัดแย้งขึ้นเท่านั้น

พระเจ้าทรงประสงค์ให้คู่ครอง และลูกๆ ของเราได้รับความรอด เรารู้ว่านั่นเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าเพราะว่าพระองค์ตรัสไว้ว่า พระองค์ทรงประสงค์ให้ทุกคนได้รู้ถึงความรอดที่มีอยู่ในพระองค์ (2 เปโตร 3:9) แต่คุณและฉันอาจต้องเจอกับความท้อแท้สิ้นหวัง และเจอกับความทุกข์สารพัดอย่างทั้งกับตัวเราเองและคนอื่น ถ้าเราขึ้นพยายามทำให้คนที่เรารักได้รับความรอดโดยใช้ความพยายามของเราเอง

ฟังดูก็เป็นเรื่องน่าแปลก แต่ก็เป็นไปได้อย่างแน่นอนที่เราจะเข้าไปสู่สงครามเพราะพระวาทะของพระเจ้า เรื่องนี้เกิดขึ้นได้ตลอดเวลาในพระกายของพระคริสต์

เป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าอย่างแน่นอนที่เราจะดำเนินชีวิตในความบริสุทธิ์ แต่ฉันบอกไม่ได้ว่าฉันพบความขัดแย้งมากแค่ไหนเมื่อพยายามที่จะเป็นคนบริสุทธิ์ ฉันทายกจะทำแต่สิ่งที่ถูกต้อง แต่ฉันพยายามทำไปโดยวิธีการที่ผิด นั่นคือสิ่งที่ยากอบพยายามเตือนเราในข้อพระคัมภีร์ตอนนี้ ท่านกล่าวว่า การต่อสู้และความขัดแย้งผุดขึ้นมาในใจเราเพราะความปรารถนาของเราเอง ซึ่งบางครั้งอาจเป็นความปรารถนาที่ชอบธรรมก็ได้ ทั้งหมดนี้ต่อสู้กันอยู่ภายในกายของเรา

เราไม่มีเพราะเราไม่ได้ขอ

"ท่านทั้งหลายอยากได้แต่ไม่ได้ท่านก็ฆ่ากันพวกท่านโลกแต่ไม่ได้ท่านก็ทะเลาะและทำสงครามกัน ท่านไม่มีเพราะท่านไม่ได้ขอ"

ยากอบ 4:2

ผู้เชื่อในคริสตจักรต่อสู้กันในเรื่องของประทานแห่งการเผยพระวาทะ และของประทานด้านดนตรี เขาอิจฉากันและกัน เพราะคนหนึ่งได้ร้องเพลงแต่อีกคนไม่ได้ร้อง เขาเกลียดกันเพียงเพราะเขาไม่มีในสิ่งที่คนอื่นมี ความอิจฉาริษยาไม่ใช่ความรักพระเจ้าเรียกสิ่งเหล่านี้ว่าความเกลียด

พระคัมภีร์กล่าวถึงสิ่งเหล่านี้ไว้ค่อนข้างรุนแรง พระคัมภีร์กล่าวว่าการเกลียดผู้อื่น เพราะของประทานพิเศษที่เขามีอยู่ เท่ากับเรากลายเป็นผู้ขาดคนไปแล้วในใจ

คุณและฉันมีความผิดฐานฆ่าคนในใจหรือไม่? เรากำลังถูกเผาผลาญด้วยความอิจฉาและความโกรธ เพราะเราไม่ได้รับความพึงพอใจ ไม่มีมอภิมมใจ หรือไม่ได้รับความสุขที่เราแสวงหาหรือไม่? เรารู้สึกท้อแท้สิ้นหวังที่ไม่ได้รับสิ่งดีๆ ที่ใจของเราปรารถนาใช่หรือไม่?

ครั้งหนึ่งสิ่งเหล่านี้เคยเกิดขึ้นในชีวิตของฉัน ฉันพยายามทำให้ตัวเองมีความสุข ฉันมองเห็นสิ่งดีต่างๆ ที่ฉันรู้ว่าเป็นสิ่งที่จำเป็นสำหรับชีวิตฉัน และฉันก็พยายามทำให้มันเกิดขึ้นในชีวิตโดยความพยายามของตนเอง ไม่มีคนรู้เลยว่าในช่วงหลายปีที่ผ่านมาฉันนั้นรู้สึกท้อแท้สิ้นหวังมากแค่ไหนในการพยายามทำให้งานพันธกิจของฉันบังเกิดเป็นจริง แน่นอนมันเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าที่จะให้ฉันทำพันธกิจของพระองค์ พระองค์ทรงเรียกฉัน และทรงเจิมฉันไว้แล้วเพื่อพันธกิจนั้น แต่มันยังไม่บังเกิดเป็นจริง ไม่ว่าฉันจะอุทิศหาพยายาม มากแค่ไหนก็ตาม

มันเป็นเรื่องน่าสนใจที่พระเจ้ามักจะเรียกใครสักคนให้ทำอะไรบางอย่าง แล้วก็ไมอนุญาตให้เขาได้ทำงานนั้นอยู่ระยะหนึ่ง ซึ่งเขาผู้นั้นจะไม่สามารถทำการนั้นได้เลย จนกว่าเขาจะหยุดดีนรนทำการนั้นด้วยกำลังของตนเอง แล้วยอมให้พระเจ้ากระทำให้การทรงเรียกนั้นบังเกิดความสำเร็จตามวิถีทางและในเวลาของพระองค์เอง วิถีทางของพระเจ้านั้นสมบูรณ์แบบ ถ้าคุณรู้สึกท้อแท้กับวาระกำหนดของพระเจ้าละก็ ขอให้เรียนรู้ที่จะอธิษฐานเหมือนกับผู้เขียนพระธรรมสดุดีที่กล่าวว่า "...วันเวลาของข้าพระองค์อยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์" (สดุดี 31:15)

ฉันรู้เรื่องทั้งหมดนี้ เพราะมันเคยเกิดขึ้นกับฉันมาแล้ว ฉันรู้สึกท้อแท้สิ้นหวังและอิจฉา และโกรธ และไม่เคยได้พบกับความรู้สึกพึงพอใจ อิมมอภิมมใจ และมีความสุขที่ตัวเองเสาะหา จนกระทั่งพระเจ้าได้ทรงสำแดงท่อนสุดท้ายจากยากอบ 4:2 ให้ฉันได้เห็น...**ท่านไม่มีเพราะ ท่านไม่ได้ขอ**

เมื่อฉันได้เห็นและเข้าใจข้อความนั้นอย่างแท้จริงเป็นครั้งแรก มันกระทบกระเทือนต่อความคิดด้านศาสนศาสตร์ของฉันไปอย่างสิ้นเชิง มันเป็นการสำแดงที่สำคัญยิ่งในเรื่องพระคุณที่ฉันได้รับจากองค์พระผู้เป็นเจ้า จนทำให้ชีวิตและงานรับใช้ของฉันเปลี่ยนแปลงไปทั้งหมด

พระเจ้าทรงทำให้ฉันรู้สึกสำนึกผิดในหลายๆ เรื่องในชีวิต บางเรื่องก็คงเคยเกิดขึ้นกับชีวิตของคุณด้วยเช่นกัน ฉันจะยกตัวอย่างให้ฟัง

วันหนึ่งฉันตื่นขึ้นมาพร้อมกับอาการปวดหัวอย่างหนัก ฉันคิดว่าฉันคงติดหัวัดเข้าแล้ว ฉันเดินไปทั่วเกือบตลอดทั้งวัน พร้อมกับอาการปวดหัวรุนแรง และบอกกับทุกคนที่เจอว่าตัวเองอาการแย่แค่ไหน จนในที่สุด พระเจ้าตรัสกับฉันว่า "เจ้าเคยขอให้เรารักษาเจ้าบ้างหรือเปล่า?" ฉันเชื่อว่าพระเยซูเป็นแพทย์ผู้รักษาโรค แต่ฉันใช้เวลาบ่นอยู่ทั้งวัน โดยไม่เคยอธิษฐานขอให้พระองค์รักษาโรคเลย

เรื่องแบบนี้เกิดขึ้นในชีวิตของเราบ่อยมาก เรามุ่งไปทั่วถึงเรื่องปัญหาของเรา และใช้เวลาอีกครึ่งหนึ่งเพื่อคิดหาหนทางว่าเราจะแก้ปัญหาเหล่านั้นได้อย่างไร เราทำทุกอย่างเท่าที่คิดได้ภายใต้ดวงอาทิตย์นี้ ยกเว้นเรื่องเดียวที่พระวาทะสั่งให้เราทำนั่นก็คือ การขอเพื่อเราจะได้รับ แล้วความชื่นชมยินดีของเราก็ได้เต็มเปี่ยม (ยอห์น 16:24)

ทำไมเราจึงเป็นแบบนี้? เพราะเนื้อหนัง หรือธรรมชาติฝ่ายต่ำของมนุษย์เรานั้นแหละ ที่อยากทำทุกอย่างด้วยตัวของมันเอง นั่นคือธรรมชาติของเนื้อหนัง มันต้องการมีชัยชนะ มันต้องการชนะปัญหาด้วยวิธีของมันเอง ทำไมนะหรือ? ก็เพื่อมันจะได้เกียรติ เนื้อหนังอยากทำด้วยตัวของมันเอง เพื่อมันจะได้หน้า

นั่นเป็นเหตุผลข้อหนึ่งที่เราไม่ค่อยจะประสบความสำเร็จเท่าไรในการดำเนินชีวิตในความเชื่อของเรา-เพราะเราพยายามที่จะได้สิ่งต่างๆ มาด้วยความพยายามของเราเอง ในขณะที่พระเจ้าประสงค์จะประทานให้แก่เราโดยพระคุณของพระองค์ แต่การที่พระองค์จะประทานสิ่งที่เราต้องการให้แก่เราได้ นั่น เราก็ต้องถ่อมใจพอที่จะหยุดดิ้นรนพยายาม แล้วเริ่มต้นวางใจในพระเจ้า เราต้องเต็มใจที่จะหยุดทำด้วยตนเอง แล้วเริ่มที่จะทูลขอจากพระเจ้า

รับเอา ไม่ใช่ ไปเอามา

พวกท่านขอ (พระเจ้าในสิ่งเหล่านั้น) และไม่ได้รับ (ล้มเหลวในการรับ) เพราะขอผิดวัตถุประสงค์ เป็นความมุ่งหวังที่เห็นแก่ตัว ความตั้งใจของท่านก็เพื่อ (เมื่อท่านไปเอามาซึ่งสิ่งที่ท่านปรารถนา) หวังจะเอาไปสนองความรู้สึกของตนเอง
ยากอบ 4:3 (ฉบับขยายความ)

ในการศึกษาถึงเรื่องนี้ ฉันหวังว่าจะช่วยขุดรากถอนโคนคำว่า ไปเอามา (get) ออกไปจากพจนานุกรมของเรา แล้วแทนที่ด้วยคำว่า รับเอา (receive) ทั้งสองคำนี้ไม่เหมือนกันเลย

ยากอบกล่าวว่า ถ้าเราต้องการหรือปรารถนาสิ่งใด เราก็คควรทูลขอจากพระเจ้า ไม่ใช่ ออกไปดิ้นรนเสาะหามา แต่ท่านกล่าวต่อไปว่า บ่อยครั้งที่เราขอแล้วไม่ได้รับ เพราะเรา

ขอด้วยท่าที่หรือเจตนาที่ผิด

บางครั้ง สิ่งที่เราขอจากพระเจ้านั้นอาจไม่ใช่สิ่งที่ผิดด้วยตัวของมันเอง แต่พระองค์ยังไม่สามารถประทานสิ่งนั้นให้แก่เราได้ จนกว่าจะทรงกระทำการบางอย่าง เพื่อเตรียมเราให้พร้อมที่จะรับสิ่งนั้นเสียก่อน

ยกตัวอย่างเช่น เป็นการดีที่ฉันจะแสวงหาพระเจ้าในเรื่องงานพันธกิจที่พระองค์ทรงเรียกให้ฉันทำ และเป็นน้ำพระทัยของพระองค์ที่จะให้พันธกิจนั้นประสบความสำเร็จ แต่ถึงแม้ว่าพระองค์จะทรงเรียกฉัน ช่วงเวลาหลายปีแรกในงานรับใช้ของฉันก็ยังเต็มไปด้วยความยากลำบาก เพราะฉันมีท่าที่ที่ผิด คือแทนที่ฉันจะยอมจำนนต่อพระเจ้าและรับใช้ด้วยความถ่อมใจ ฉันกลับพยายามทำให้ตนเองเป็นคนสำคัญ ฉันรู้สึกไม่มั่นคงและต้องการมีตำแหน่งสูงในอาณาจักรของพระเจ้าด้วยเหตุผลที่ผิดๆ พระองค์ยังไม่สามารถทำงานผ่านทางฉันได้ จนกว่าฉันจะยอมเรียนรู้ที่จะอนุญาตให้พระองค์ได้ทำการแก้ไขชีวิตเสียก่อน ท่าที่ของฉันต้องได้รับการชำระ และการเปลี่ยนแปลงเช่นนั้นไม่ใช่สิ่งที่เกิดขึ้นได้ ในเวลาชั่วข้ามคืน

ฉันรู้สึกท้อแท้สิ้นหวังอยู่หลายปี เพราะฉันอธิษฐานและอดอาหารและแสวงหาพระเจ้าโดยที่ไม่มีอะไรเกิดขึ้น หรือถ้ามีก็น้อยมาก ฉันไม่ค่อยรู้สึกประทับใจกับคุณค่าของการเยียวยาภายในซึ่งพระเจ้าจำเป็นต้องกระทำ เพื่อเตรียมชีวิตให้พร้อมสำหรับพระพรภายนอกที่จะปรากฏตามมา ฉันต้องการเคลื่อนไหวไปกับพระวิญญูณของพระเจ้าอย่างเต็มที่ แต่พระวิญญูณเคลื่อนไหวในชีวิตและพันธกิจของฉันเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ฉันไม่เข้าใจเลยว่ามื่ออะไรที่ผิดพลาดไป

ฉันเคยมาถึงจุดหนึ่งที่เคยขอให้พระเจ้าปล่อยฉันไว้ตามลำพัง ให้ฉันลิ้มรสเรื่องงานพันธกิจและไปทำอย่างอื่นเสียดีกว่า ฉันอยากจะยอมแพ้และเลิกทำงานพันธกิจไปเสียทั้งหมด

เรื่องแบบนี้เกิดขึ้นกับพวกเราหลายคนมาแล้ว พระเจ้าได้ทรงเสด็จมาใกล้และเริ่มทำการของพระองค์ในเราและผ่านทางตัวเรา พระองค์ทรงทำการกับเราอยู่พักหนึ่ง แล้วก็ดูเหมือนว่าจะไม่ทำต่อและคงจะทำได้ไม่เสร็จ ตรงนั้นแหละที่เป็นจุดเริ่มต้นของความรู้สึกท้อแท้สิ้นหวัง เพราะเราพยายามอย่างหนักที่จะให้สิ่งต่างๆ มันเคลื่อนไหวต่อไป มันเหมือนกับการพยายามเคลื่อนไหวขาที่อยู่ขวางหน้าโดยใช้เรี่ยวแรงในร่างกายของเรา ซึ่งมันไม่มีทางเป็นไปได้ แนนอนเมื่อพระเจ้าเริ่มต้นแล้วพระองค์จะทรงกระทำให้สำเร็จเสมอ แต่การรอคอยจะช่วยให้เราหยิ่งรักลงอย่างมั่นคงในพระองค์

หลายครั้งเหตุการณ์เช่นนี้มักเกิดขึ้นเพราะเรามีท่าที่ที่ผิด บางครั้งความตั้งใจที่จะเห็นคนที่เรารักได้รับความรอดก็อาจเกิดจากความเห็นแก่ตัวของเรา เราอยากเห็นเขารอด

ไม่ใช่เพราะเรารักเขาหรือต้องการให้เขาได้รับพระพร แต่เพราะเราอยากให้ชีวิตเราสบายขึ้น ดีขึ้นเท่านั้นเอง เราต้องการให้เขารอดไม่ใช่เพื่อเห็นแก่เขา แต่เพราะเราไม่ยากต้องทน กับทำที่และพฤติกรรมแห่งความบาปของเขาต่างหาก

นั่นคือส่วนหนึ่งที่ยากอบกล่าวถึงตอนที่ท่านบอกว่า เราขอด้วยจุดประสงค์หรือ เจตนาที่ผิด บ่อยครั้งที่พระเจ้าทรงทราบจะทำที่หรือเจตนาของเรานั้นผิด ถึงแม้เราจะไม่รู้ตัว หรือไม่ยอมรับผิดก็ตาม เป็นเรื่องยากที่จะยอมรับผิดเกี่ยวกับตัวเอง แต่เราต้องยอมรับผิด ถ้าเราอยากจะได้รับทุกสิ่งทีพระเจ้าทรงประสงค์จะประทานให้แก่เรา

หลายปีที่ผ่านมา ฉันได้เรียนรู้ถึงสัจธรรมที่สำคัญข้อหนึ่ง นั่นคือ พระเจ้าทรงรู้จักฉันดีกว่าที่ฉันรู้จักตัวเองเสียอีก ฉันได้เรียนรู้อย่างหนึ่งว่า ถ้าฉันขอสิ่งใดจากพระองค์และ พระองค์ยังไม่ประทานสิ่งนั้นให้แก่ฉันในทันที ก็เป็นเพราะว่าฉันยังไม่พร้อมที่จะได้รับสิ่งนั้น ครั้งหนึ่งพระเจ้าตรัสกับฉันว่า "จอยส์ เมื่อใดก็ตามที่เจ้าขอสิ่งที่ดีจากเราแล้วยังไม่ได้รับ มันไม่ใช่เพราะว่าเราหวงสิ่งนั้น หรือขัดขวางเจ้าไม่ให้ได้รับมันหรอก แต่มันอาจเป็นเพราะว่า เรามีสิ่งที่ดีกว่านั้นเตรียมไว้สำหรับเจ้าแต่เจ้ายังไม่รู้ จึงไม่ได้ขอกจากเรา เราจึงต้องให้เจ้า รอคอยจนกว่าเจ้าจะตามความคิดของเราทัน หรือไม่ก็เป็นเพราะมันยังไม่ถึงเวลา สำหรับเจ้า"

บ่อยครั้ง มันไม่ใช่ว่าสิ่งที่เราต้องการไม่ได้เป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าสำหรับเรา แต่เป็นเพราะยังไม่ถึงเวลาของพระเจ้า เราไม่มีก็เพราะเราไม่ได้ขอ แต่เราไม่มีเพราะเรา ขอด้วยทำที่และเจตนาที่ผิดด้วย หรือไม่ก็เพราะเรายังไม่พร้อมที่จะได้ในสิ่งที่พระเจ้า ทรงประสงค์จะประทานให้เรา

ฉันได้เรียนรู้ว่า เมื่อฉันขอสิ่งใดจากพระเจ้า ฉันต้องทูลขอแล้วปล่อยเรื่องนั้นไว้ กับพระองค์ ถ้าเป็นน้ำพระทัยของพระองค์ก็จะให้ฉันได้รับสิ่งนั้น พระองค์ก็จะทรงจัด เตรียมให้ ตามวิถีทางของพระองค์ และในเวลาของพระองค์ การรอคอยไม่จำเป็นต้อง ทำให้เรารู้สึกท้อแท้สิ้นหวัง ถ้าเราเรียนรู้จักพระคุณของพระเจ้ามากพอ

เหมือนภรรยาที่ไม่เชื่อสัตย์

ท่าน (เป็นเหมือน) ...ภรรยาที่ไม่เชื่อสัตย์ (มีความรักที่ซ่อนเร้นปิดบังกับโลก) และทำผิดคำปฏิญาณในการสมรสที่ให้ไว้กับพระเจ้า ท่านไม่รู้หรือว่า การเป็นมิตร กับโลกก็เป็นศัตรูกับพระเจ้า? ดังนั้น ถ้าใครเลือกที่จะเป็นมิตรกับโลกก็ยินยอม เป็นศัตรูกับพระเจ้า

ยากอบ 4:4 (ฉบับขยายความ)

ยากอบหมายถึงอะไรที่บอกว่าเราเป็นเสมือนภรรยาที่ไม่ซื่อสัตย์? ฉันเชื่อว่าพระเจ้าได้ให้ตัวอย่างที่ดีในเรื่องนี้ จากประสบการณ์ชีวิตของตนเอง

ในครัวของฉันมีหน้าต่างอยู่สูงเหนืออ่างล้างจาน ทำให้ฉันเอื้อมไม่ค่อยถึง ถ้าฉันต้องเปิดหรือปิดหน้าต่าง ฉันอาจปีนขึ้นไปบนเคาน์เตอร์และเปิดปิดมันด้วยความยากลำบาก แต่อีกวิธีหนึ่งที่ย่างและฉันก็ไม่ต้องเหนื่อยใจด้วยก็คือ การขอให้เตฟสามีของฉันมาช่วย เตฟสูงกว่าฉันมาก แขนของเขายาวกว่าจึงเอื้อมไปเปิดหรือปิดหน้าต่างได้อย่างง่ายดาย ในขณะที่ฉันต้องทำด้วยความทุลักทุเล

เช่นเดียวกับเรากับพระเจ้า เราดิ้นรน เราทุลักทุเลจนหมดเรี่ยวแรงพยายามทำอะไรสักอย่าง แต่ถ้าปล่อยให้พระเจ้าทรงช่วยก็จะสำเร็จได้อย่างง่ายดาย เพียงแค่เราจะยอมทูลขอต่อพระองค์

แต่รู้ไหมว่า นอกจากไม่ยอมขอให้สามีของฉันมาช่วยแล้ว สิ่งหนึ่งที่น่าจะเป็นการหยามสามีของฉันหนักเข้าไปอีกคืออะไร? ก็คือการที่ฉันวิ่งไปหาผู้ชายข้างบ้านแล้วขอให้เขามาช่วยเปิดปิดหน้าต่างให้ฉันไง นั่นคือพฤติกรรมที่ยากอบกล่าวถึง ซึ่งบอกว่าเราทำตัวเป็นเหมือน "ภรรยาที่ไม่ซื่อสัตย์" ซึ่งคอยหาความช่วยเหลือจากชายอื่น แทนที่จะขอให้สามีของตนเองมาช่วย พระเจ้าทรงเปรียบเหมือนสามีของเรา

ฉันเคยท้อแท้สิ้นหวังในชีวิตและงานรับใช้ จนกระทั่งถึงวันที่ฉันได้เรียนรู้ที่จะหยุดทำการทุกอย่างด้วยตนเอง หรือคอยวิ่งหาความช่วยเหลือจากคนอื่น แทนที่จะวิ่งเข้าหาพระเจ้า

นิยามของคำว่า พระคุณ

"หรือท่านคิดว่าพระคัมภีร์กล่าวอย่างไม่มีจุดมุ่งหมายเลยหรือที่ พระวิญญาน ที่พระเจ้าให้สถิตกับเรานั้นทรงหวงแหนเราอย่างยิ่ง และพระองค์ก็ทรงหวงแหนพระวิญญานนั้น"

แต่พระองค์ก็ประทานพระคุณเพิ่มขึ้นอีกเรื่อย ๆ (ฤทธิ์เดชของพระวิญญานบริสุทธิ์ที่จะเชษฐกับความปรารถนาที่เห็นแก่ตัว และความปรารถนาชั่วอื่น ๆ) เพราะฉะนั้นพระองค์ จึงตรัสว่า พระเจ้าทรงต่อสู้คนที่หยิ่งจองหอง แต่ประทานพระคุณ (อย่างต่อเนือง) แก่คนที่ ถ่อมใจ (เหล่าผู้คนที่ถ่อมใจพอที่จะรับเอา)"

ยากอบ 4:5-6 (ฉบับขยายความ)

ขณะที่ฉันอ่านพระธรรมตอนนี้เมื่อหลายปีก่อน เพื่อค้นหาคำตอบว่าทำไมฉันจึงท้อแท้สิ้นหวังและไม่มีฤทธิ์เดชที่จะเอาชนะความบาปและความล้มเหลวได้เลย ตาของฉันเริ่มเปิดออกเมื่ออ่านข้อที่ 6 ซึ่งเขียนว่า ".....พระองค์คุณ และพระคุณมากยิ่งขึ้น....." ตรงนี้แหละที่พระคัมภีร์ฉบับขยายความบอกให้เราถึงความหมายของคำว่าพระองค์คุณ

ก่อนที่พระเจ้าจะเปิดตาให้ฉันเห็นถึงการสำแดงในเรื่องนี้ นิยามอันเดียวกับเรื่องพระองค์คุณที่ฉันรู้จักคือ "ความโปรดปรานที่เราไม่สมควรจะได้รับ" ซึ่งก็ดีอยู่แล้ว แต่พระองค์คุณมีความหมายว่านั่นอีกมาก พระคัมภีร์ฉบับขยายความกล่าวว่า พระคุณคือฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่จะต่อต้านกับ แนวโน้ม หรือความปรารถนาชั่ว ซึ่งมีอยู่ในเราแต่ละคน อะไรคือความปรารถนาชั่วที่ยากอบกล่าวถึงนี้? เป็นความโน้มเอียงในทางชั่วเหมือนกับภรรยาที่ไม่ซื่อสัตย์ เป็นความโน้มเอียงในทางชั่วที่จะมีความรักซ่อนเร้นกับโลก เป็นความปรารถนาชั่วที่จะหันหลังให้กับพระเจ้า และพึ่งพาในตนเองหรือคนอื่น แทนที่จะทูลขอให้พระเจ้าทรงช่วยเหลือในปัญหาของเรา นั่นคือความโน้มเอียงของเนื้อหนัง ไม่ใช่วิถีทางที่พระเจ้าประสงค์ให้เราเป็น

คำตอบที่ฉันแสวงหา อยู่ในข้อที่ 6 ซึ่งกล่าวว่า ท่ามกลางปัญหาและความรู้สึกท้อแท้สิ้นหวังของเรานั้น พระเจ้าจะทรงประทานพระคุณแก่เราเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ประทานฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ เพื่อเผชิญกับความปรารถนาชั่วและความโน้มเอียงอื่นๆ อย่างเต็มที่ นั่นเป็นเหตุที่พระเจ้าตั้งตนเป็นศัตรูกับผู้ที่หยิ่งผยองซึ่งคิดว่าเขาจะสามารถจัดการทุกสิ่งได้เอง โดยไม่ต้องพึ่งพาพระเจ้า แต่สำหรับคนที่มีความถ่อมใจพอที่จะรับเอาพระคุณโดยการทูลขอต่อพระองค์ พระองค์ก็จะประทานพระคุณให้อีกเรื่อยๆ อย่างต่อเนื่อง

พระเจ้าทรงประสงค์ที่จะช่วยเราต่อต้านกับความปรารถนาชั่วทุกอย่างที่อยู่ภายในตัวเรา พระองค์ประสงค์ที่จะประทานพระคุณแก่เรา พระองค์ประสงค์ที่จะประทานฤทธิ์เดชเพื่อให้เรามีชัยชนะเหนือทำที่และเจตนาที่ผิด ถ้าเราถ่อมใจพอที่จะทูลขอและยอมรับเอาแทนที่จะพยายามจัดการกับทุกเรื่องด้วยตัวของเราเอง โดยกำลังและวิธีการของเรา

รอดโดยพระคุณ แต่ดำเนินชีวิตโดยกำลังของตนเอง

"โดยพระคุณ (ความโปรดปรานของพระเจ้าที่ไม่สมควรจะได้รับ) ที่ท่านได้รับเปล่าๆ ท่านจึงได้รับความรอด (ถูกปลดปล่อยจากการพิพากษาและเข้าส่วนในความรอดของพระคริสต์) ผ่านทางความเชื่อ (ของท่าน) และสิ่งนี้ (ความรอด) ไม่ได้เกิดจากตัวท่านเอง (จากการกระทำของท่านเอง, ไม่ใช่สิ่งที่เกิดจากการดีนรณของท่าน) แต่เป็นของขวัญจากพระเจ้า

ไม่ใช่เพราะการงาน (การทำตามคำสั่งของธรรมบัญญัติ) ไม่เช่นนั้นจะมีคนหวดอ้างได้ (ไม่ใช่ผลจากการทำงานของใคร จึงไม่มีใครที่จะสามารถหวดได้ว่า เป็นผลงานของตน)"

เอเฟซัส 2:8-9 (ฉบับขยายความ)

เป็นที่แน่ชัดว่าพระธรรมตอนนี้กล่าวถึงความรอด แต่พระคัมภีร์กล่าวว่าวิธีที่คุณและฉันได้รับความรอด คือโดยพระคุณเพราะความเชื่อ นั่นต้องเป็นวิธีการเดียวกันกับที่เราใช้ในการดำเนินชีวิตประจำวันด้วย โดยพระคุณ (ความโปรดปรานของพระเจ้าที่ไม่สมควรจะได้รับ) ที่ท่านได้รับเปล่า ๆ ท่านจึงได้รับความรอด (ถูกปลดปล่อยจากการพิพากษา และเข้าส่วนในความรอดของพระคริสต์) ผ่านทางความเชื่อ (ของท่าน) และสิ่งนี้ (ความรอด) ไม่ได้เกิดจากตัวท่านเอง (จากการกระทำของท่านเอง, ไม่ใช่สิ่งที่เกิดจากการดีนรณของท่าน) แต่เป็นของขวัญจากพระเจ้า... (ข้อ 8) หลักการเดียวกันกับที่เรา นำไปใช้ในการรับความรอดนี้ เราต้องนำไปใช้ในการรับพระพรอื่นๆ ที่มาจากพระเจ้าด้วย

เราได้รับความรอดอย่างไร? เรารอด "โดยพระคุณ ผ่านทางความเชื่อ" สิ่งหนึ่งที่ฉันต้องการ ช่วยให้ฉันได้เรียนรู้จากบทเรียนนี้ก็คือ ความแตกต่างระหว่างคำสองคำ นั่นคือ โดย และ ผ่านทาง ข้อแตกต่างนี้จะช่วยให้เรามีมุมมองที่ถูกต้องถึงบทบาทและหน้าที่ของพระคุณกับความเชื่อ

ในช่วงหลายปีที่ผ่านมา เราได้ยินคำสอนเรื่องความเชื่อมามาก ในตอนนั้นพระเจ้าได้เปิดตาให้ฉันเห็นถึงสัจธรรมที่ฉันกำลังแบ่งปันให้คุณฟังอยู่นี้ ฉันสาละวณในเรื่องต่างๆ เพื่อให้ตัวเองมีความเชื่อ พยายามใช้ความเชื่อเพื่อให้ได้สิ่งต่างๆ มากมาย ฉันพยายามใช้ความเชื่อในพระเจ้าเพื่อให้เกิดการทะลุทะลวงในงานพันธกิจ และเพื่อให้พระเจ้ารักษาอาการปวดหลัง ฉันอยากได้ความมั่งคั่งด้านการเงิน และขอให้พระเจ้าเปลี่ยนแปลงสามีกับลูกๆ ของฉันให้เป็นคนอย่างที่ฉันคิดว่าควรเป็น ฉันคิดว่าฉันกำลัง "เอาความเชื่อออกไปทำงาน" ปัญหาข้อหนึ่งที่เกิดขึ้นคือ สิ่งที่ฉันกำลังไข้อยู่ นั่นคงไม่ใช่ความเชื่อหรอก เพราะฉันไม่มีสันติสุขอยู่ในความคิดจิตใจเลย ฉันไม่ได้พักผ่อน

ผู้เขียนหนังสืออีปรูบอกเราว่า ส่วนพวกเราผู้ที่เชื่อ ก็ได้เข้าสู่การพำนัก... (อีปรู 4.3) ตามที่พระคัมภีร์กล่าวไว้ นั่น เมื่อเราได้เชื่อพระเจ้า (มีความเชื่อแล้ว) เราก็ได้เข้าสู่การพำนัก ของพระองค์ แต่ฉันไม่ได้พักผ่อนเลย เหตุผลที่ไม่ได้พักผ่อนก็ง่าย ๆ คือแทนที่ฉันจะใช้ความเชื่อในพระเจ้า ฉันกลับใช้ความเชื่อในความเชื่อ ฉันกำลังนมัสการสิ่งของ (คือความเชื่อ)

แทนที่จะนมัสการพระเจ้าผู้เป็นบุคคล

เหตุผลที่ฉันตกเข้าไปในกับดักนี้ก็เพราะ ฉันตั้งความหวังอยู่ในความเชื่อของฉัน แทนที่จะหวังในพระเจ้า ฉันคิดว่าความเชื่อคือราคาที่เราต้องจ่ายไปเพื่อให้ได้รับพระพรจากพระเจ้า หรืออีกนัยหนึ่ง ฉันคิดว่าฉันสามารถได้ในสิ่งที่ฉันอยากได้และสิ่งที่ฉันต้องการโดยใช้ความเชื่อ แต่การคิดแบบนั้นเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง พระพรของพระเจ้าไม่ใช่สิ่งที่เราจะซื้อเอาได้โดยใช้ความเชื่อหรือสิ่งอื่นใด แต่ต้องรับเอาเท่านั้น ความเชื่อไม่ใช่ราคาที่ใช้ในการซื้อพระพรของพระเจ้า ราคาที่ใช้ในการซื้อทุกสิ่งที่พระเจ้าประสงค์จะประทานให้แก่เรานั้นได้จ่ายไปหมดแล้ว โดยองค์พระเยซูคริสต์บนไม้กางเขน ความรอดของเราไม่ใช่สิ่งที่ได้มาโดยการซื้อด้วยความเชื่อ แต่โดยพระโลหิตของพระบุตรพระเจ้าที่หลั่งลงบนไม้กางเขน เราแค่รับเอาความรอดนั้นโดยอาศัยพระคุณของพระเจ้า ผ่านทางความเชื่อของเรา นั่นคือโดยการเชื่อ (เข้ามาติดตาม, ไว้วางใจและพึ่งพา) ในพระเจ้า ผู้ทรงประทานสิ่งสารพัดแก่เราเปล่าๆ เพื่อความสะดวกสบายของเรา (1 ทิโมธี 6.17)

พระคัมภีร์บอกเราว่า เป็นเพราะพระคุณ โดยทางความเชื่อ ที่ทำให้คุณและฉันได้รับความรอดและได้เข้ามามีส่วนในพระพรของพระเจ้า พระคัมภีร์ยังบอกอีกว่า เรารอดอย่างไร เราก็ต้องดำเนินชีวิตประจำวันของเราในวิธีการอย่างเดียวกันด้วย

น่าสนใจที่เราเข้ามาเฝ้าพระเจ้าได้โดยทางพระคริสต์ ตามสภาพที่เราเป็นอยู่ ไม่ต้องพึ่งพาสິงใด นอกจากพระโลหิตของพระคริสต์ที่จะชำระเราจากความบาปของเรา เรารู้สึกขอบพระคุณพระเจ้าที่ทรงช่วยเราให้รอดและประทานชีวิตนิรันดร์แก่เราโดยทางพระองค์ ทำไมนะหรือ? ก็เพราะเรารู้ว่าเราไม่สมควรได้รับ แต่สำหรับพระพรอย่างอื่น เรากลับ ต้องการให้ตัวเองเป็นคนคู่ควรเสียก่อนจึงจะยอมรับเอา ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา พระเจ้าก็แทบจะต้องบังคับให้พระพรแต่ละอย่างเข้ามาในชีวิตเรา ทำไมนะหรือ? เพราะเราคิดว่าเราไม่สมควร จะได้รับ วันนี้เราไม่ได้อ่านพระคัมภีร์มากพอ เราไม่ได้อธิษฐานมากพอ เราไม่ได้ดำเนินชีวิต ในผลของพระวิญญาณมากพอ เราตะคอกใส่หน้าลูกที่หนึ่ง เราตะแผน เราทำนิสัยไม่ค่อยดี ตอนรถติด เราคิดถึงความผิดทุกอย่างที่เราทำไปและคิดว่ามันคงทำให้เราขาดคุณสมบัติ ที่จะได้รับพระพรของพระเจ้าไปหมดแล้ว

ถ้าพระเจ้าอวยพรได้เฉพาะคนที่สมบูรณ์แบบเท่านั้น พระองค์ก็คงจะอวยพรใครไม่ได้เลย เพราะเราทุกคนทำบาปและเสื่อมจากพระสิริของพระเจ้า (โรม 3.23) ไม่มีใครเลยในพวกเราที่สมควรได้รับสิ่งดีๆ จากพระเจ้า ถ้าข้อเท็จจริงเรื่องนี้ยังไม่อาจขัดขวางเราไว้ จากความรอดอันทรงสง่าราศีของพระเจ้าได้ แล้วเราจะยอมให้มันขัดขวางเราจากการรับพระพรนานาประการไปทำไม? เหตุผลก็คือ เมื่อเราได้รับความรอด

เพราะพระองค์โดยทางความเชื่อแล้ว เราก็อำนาจผลาญโดยการเลิกดำเนินชีวิตโดยพระองค์
หันไปดำเนินชีวิตโดยการกระทำแทนในทันที

การกระทำ กับพระองค์

ตอนนี้คุณเข้าใจแล้วหรือยังว่า ทำไมเราถึงรู้สึกท้อแท้สิ้นหวัง? มันเป็นเพราะเมื่อเรา
เน้นความเชื่อ เราได้พยายามที่จะดำเนินชีวิตโดยการกระทำของเราเอง แทนที่จะดำเนินชีวิต
โดยพระองค์ ตามที่พระเจ้าทรงวางแบบไว้ให้มัน

ฉันอยากให้ขอแนะนำในทางปฏิบัติว่าพระองค์จะเป็นประโยชน์แก่เราได้อย่างไร
บ้างในการดำเนินชีวิตประจำวัน เมื่อคุณตกอยู่ในสถานการณ์ที่เริ่มทำให้คุณเกิดความ
รู้สึกท้อแท้สิ้นหวัง ขอให้คุณหยุดและพูดออกมาว่า "พระเจ้าข้า โปรดประทานพระองค์แก่
ข้าพระองค์ด้วย" แล้วก็ให้เชื่อว่าพระองค์ได้ยินคำอธิษฐานของคุณและกำลังตอบ และกำลัง
แก้ไขสถานการณ์นั้นๆ อยู่ แม้ในขณะที่คุณกำลังออกไปทำงานของคุณตามปกติ

เห็นไหมว่า ความเชื่อคือช่องทางที่ทำให้คุณและฉันได้รับพระองค์จากพระเจ้า
เพื่อช่วยเราในยามต้องการ แต่ถ้าเราพยายามทำสิ่งต่างๆ ด้วยตนเอง โดยไม่เปิดใจรับ
พระองค์ของพระเจ้า เราจะพบว่าไม่ว่าเราจะมี ความเชื่อมากแค่ไหน เราก็คงยังไม่ได้
รับสิ่งที่เราอธิษฐานขอ เพราะพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า พระคุณคือฤทธิ์เดชของพระเจ้าที่มายังเรา
ผ่านทางความเชื่อ เพื่อช่วยเหลือเราในยามต้องการ

นานมาแล้ว ฉันได้เขียนข้อความต่อไปนี้ติดไว้บนตู้เย็น การงานของเนื้อหนัง =
ความท้อแท้สิ้นหวัง

ทุกครั้งที่คุณรู้สึกท้อแท้สิ้นหวัง นั่นคือสัญญาณบ่งบอกว่าคุณกำลังหยุดรับ
พระองค์ของพระเจ้า ถ้าคุณสามารถเรียนรู้หลักการข้อนี้แล้ว ไม่นานคุณก็จะสามารถเอา
ชนะความโง่เขลาในทางชั่ว ซึ่งนำไปสู่ความท้อแท้สิ้นหวังได้

ถ้าคุณรู้สึกท้อแท้ มันก็เป็นเพราะคุณพยายามทำให้ทุกอย่างเกิดขึ้นด้วยกำลัง
ของตนเอง มันไม่ใช่เพราะคุณไม่มีความเชื่อ แต่เป็นเพราะคุณหยุดรับเอาพระองค์
จากพระเจ้า ฉันรู้ดี เพราะฉันรู้สึกสิ้นหวังกับความเชื่อมาแล้ว ฉันพยายามที่จะได้สิ่งต่างๆ
และทำสิ่งต่างๆ โดยความเชื่อ แต่มันก็ไม่เกิดผล เพราะฉันตัดเรื่องพระองค์ออกไป

เมื่อไม่นานมานี้ ฉันพบว่าตัวเองกำลังตกอยู่ในสถานการณ์ที่ตึงเครียดอย่างยิ่ง
นั่นเป็นสัญญาณบ่งบอกว่าฉันกำลังตกอยู่ในสถานการณ์ที่ไม่รู้จะรับมืออย่างไร ฉันไม่ได้
อยากให้สถานการณ์เป็นไปแบบนั้น แต่ฉันไม่มีอำนาจอะไรที่จะเปลี่ยนมันได้

ยิ่งฉันพยายามคิดหาทางแก้ปัญหา ฉันก็ยิ่งรู้สึกสับสน เสียใจและท้อแท้ สุดท้ายฉัน

ก็นึกถึงสิ่งที่ฉันได้แบ่งปันกับคุณในหนังสือเล่มนี้ พระคุณของพระเจ้า ฉันจึงหยุดและอธิษฐานว่า "พระเจ้าข้า ข้าพระองค์คงไม่ได้รับเอาพระคุณของพระองค์เป็นแน่ ไม่อย่างนั้นคงจะไม่ท้อแท้สิ้นหวังขนาดนี้ พระบิดาเจ้า ขอทรงประทานพระคุณแก่ข้าพระองค์ด้วยเถิด" ฉันนั่งเฝ้ายออยู่ตรงนั้น และครู่หนึ่งต่อมา พระเจ้าก็ทรงประทานคำตอบสำหรับสถานการณ์ของฉัน มันง่ายจนฉันคิดว่าทำไมฉันถึงไม่เห็นวิธีการนั้นเสียตั้งแต่ตอนแรก สิ่งเดียวที่ฉันทำได้คือพูดว่า "ขอบพระคุณพระเจ้า"

คุณรู้ไหมว่า ทำไมเราจึงเกิดความท้อแท้สิ้นหวัง? เพราะเราต้องการให้ทุกอย่างเป็นไปตามที่เราจะไว้ แต่ในชีวิตจริงนั้น ทุกสิ่งมักจะไม่ใช่ไปตามที่เราต้องการหรือตามที่เราไว้วางแผนไว้ นี่เป็นเหตุที่เราจำเป็นต้องวางใจและพึ่งพาในพระคุณของพระเจ้า พระองค์ทรงทราบดีว่าเรากำลังเผชิญกับสถานการณ์ใดอยู่ในชีวิต และพระองค์จะทรงกระทำให้ทุกสิ่งบังเกิดผลดีที่สุดสำหรับเรา ถ้าเพียงแต่เราจะไว้วางใจในพระองค์และยอมให้พระองค์ทรงช่วยเรา

ความหยิ่งก่อให้เกิดความท้อแท้สิ้นหวัง

ในทำนองเดียวกันท่านที่อ่อนอาวุโส ก็จงเชื่อฟังคำของพวกผู้ใหญ่ อันที่จริงให้ท่านทุกคนมีความถ่อมใจในการปฏิบัติต่อกันและกัน ด้วยว่า พระเจ้าทรงเป็นปฏิปักษ์กับคนเหล่านั้นที่ถือตัวจองหอง แต่พระองค์ทรงสำแดงพระคุณแก่คนที่อ่อนน้อมถ่อมตน

1 เปโตร 5:5

ขอให้เราดูรายละเอียดในพระคัมภีร์ข้อนี้ จากพระคัมภีร์ฉบับขยายความ

ในทำนองเดียวกัน ผู้ที่อ่อนเยาว์กว่า มีตำแหน่งต่ำกว่า จงยอมเชื่อฟังผู้อาวุโส (ผู้รับใช้ และผู้นำฝ่ายวิญญาณของคริสตจักร) (จงให้ความนับถือต่อเขาและยอมฟังคำปรึกษาของเขา) ทุกคน จงสวมใส่ความถ่อมใจเป็นอาภรณ์ (เหมือนกับใส่เครื่องแบบของคนใช้ เพื่อไม่ให้สิ่งที่สวมใส่หลุดออกไปจากตัวท่าน ด้วยท่าทีหลุดพ้นจากความเยอหยิ่งและความยโส) ต่อกันและกัน เพราะพระเจ้าทรงตั้งตัวต่อสู้กับผู้ที่ยิ่งจองหอง (ทะนงตัว ยกตนข่มท่าน ดูถูกเหยียดหยามผู้อื่น ไม่เกรงใจคนอวดตัว) (และพระองค์ต่อต้าน ทำให้เขารู้สึกสิ้นหวัง และพ่ายแพ้) แต่ประทานพระคุณ (ความโปรดปราน, พระพร) แก่ผู้ที่ใจถ่อม

ในพระคัมภีร์ทั้งสองฉบับแปล เราจะเห็นว่า พระเจ้าทรงตั้งตนต่อสู้กับผู้ที่ยอหยิ่ง

แต่ทรงประทานพระคุณแก่คนใจถ่อม

ในสถานการณ์ของฉัน ถ้าขึ้นฉันยังนั่งหาทางแก้ไขปัญหายุ่งตรงนั้น ก็เท่ากับว่าฉันยังเยอหยิ่งอยู่ ความเยอหยิ่งคือแรงจูงใจของเรา ทุกครั้งที่เราพยายามจัดการกับปัญหาด้วยตัวเอง แทนที่จะยอมถ่อมใจทูลขอหนทางแก้ไขปัญหามาจากพระเจ้า แล้วยอมเชื่อฟังทำตามสิ่งที่พระองค์ตรัส ไม่ว่าเราจะเห็นด้วยหรือจะชอบสิ่งนั้นหรือไม่ก็ตาม

มันไม่สำคัญหรอกว่า ฉันจะชอบแผนการที่พระเจ้าประทานให้ฉันหรือไม่ ประเด็นสำคัญคือมันได้ผล การพยายามใช้สิ่งที่เราคิดว่าเป็นความเชื่อเพื่อทำให้แผนการของเราเกิดผลกับการพึ่งพาในพระคุณแล้วยอมให้พระเจ้าทรงกระทำตามแผนการของพระองค์นั้น มีความแตกต่างกันมาก มันเป็นการแตกต่างระหว่างความหยิ่งกับความถ่อมใจ ความท้อแท้สิ้นหวังกับการพักสงบ จงจำไว้ว่า ความเชื่อที่แท้จริง ย่อมนำเราเข้าสู่การพำนัก แต่การงานของเนื้อหนัง นำเราไปสู่ความท้อแท้สิ้นหวัง

เป็นเวลานานทีเดียวในชีวิตฉัน ที่ฉันจะโทษมารทุกครั้งที่ฉันรู้สึกท้อแท้สิ้นหวัง ฉันจะพูดว่า "เจ้าซาตาน เราขอขนาบเจ้าในพระนามพระเยซู" ผู้ที่ทำให้ฉันท้อแท้กลับไม่ใช่มาร แต่เป็นพระเจ้า

"แต่ยิวก่อนนะ" คุณอาจกำลังคิดแบบนี้ "เป็นไปไม่ได้หรอก มันขัดกับคำสอนของพระคัมภีร์นะ"

แต่มันเป็นเช่นนั้น เพราะพระคัมภีร์ฉบับขยายความ 1 เปโตร 5:5 กล่าวว่า พระเจ้าทรงต่อสู้และทำให้ท้อแท้สิ้นหวัง และทำให้พ่ายแพ้ สำหรับผู้ที่ทะนงตัว ยกตนข่มท่าน ถูกูกเหยียดหยามผู้อื่น ไม่เกรงใจคน อวดตัว ใครบ้างที่เป็นคนเหล่านี้? ก็คือทุกคนที่พยายามคิดหาหนทางแก้ไขปัญหายุ่งตรงนั้นทุกอย่างด้วยตนเอง คนที่พยายามทำการด้วยวิธีของตนเอง แทนที่จะให้เป็นที่ไปตามวิถีทางของพระเจ้า พวกเขาคือผู้ที่พยายามเปลี่ยนแปลงตนเองให้เป็นที่ไปตามที่คิดว่าควรจะเป็น แทนที่จะทูลขอให้พระเจ้าทำการเปลี่ยนแปลงชีวิตตามที่พระองค์ทรงมีพระประสงค์

พระคัมภีร์กล่าวว่า พระเจ้าทรงต่อสู้กับเรา ในเวลาที่เราย่อหยิ่ง ทำไม่หรือ? เพราะพระองค์ทรงทราบ ว่า ถ้าพระองค์อนุญาตให้เราทำอะไรตามวิถีทางของเราเอง เราจะไม่มีวันเรียนรู้ที่จะพึ่งพาในพระองค์เลย เมื่อพระองค์ทรงต่อสู้เรา หรือขัดขวางไม่ให้แผนการของเราเกิดผล เราก็จะรู้สึกท้อแท้สิ้นหวัง

ในทางกลับกัน พระเจ้าทรงประทานพระคุณ (ความโปรดปราน, พระพร) แก่ผู้ที่ใจถ่อม แก่ผู้ที่ติดตาม ไว้วางใจ และพึ่งพาในพระองค์ ไม่ใช่ในความสามารถ กลวิธี และอุบายของตนเอง หรือแม้แต่สติปัญญามากมาย หรือความรู้ และความเชื่อ ของตนเอง

เหตุฉะนั้น จึงถ่อมใจ

"เหตุฉะนั้น พวกท่านจงถ่อมตัวลง (ลดตัวลง ลดระดับการประมาณตนเอง) ภายใต้อำนาจอิทธิพลของพระเจ้า เพื่อว่าพระองค์จะทรงยกพวกท่านขึ้น เมื่อถึงเวลาอันควร"

1 เปโตร 5:6

คุณรู้ถึงความหมายของการ "ถ่อมตัวลง ภายใต้อำนาจอิทธิพลของพระเจ้า" เพื่อว่าพระองค์จะทรงยกพวกท่านขึ้นเมื่อถึงเวลาอันควร" หรือไม่? มันหมายถึงการทูลขอสิ่งที่ต้องการจากพระเจ้า แล้วรอคอยให้พระองค์ประทานให้คุณ ตามที่พระองค์ทรงเห็นสมควร โดยตระหนักว่า วาระกำหนดของพระเจ้านั้นเป็นสิ่งที่ดีที่สุดในเสมอ มันหมายถึงการสงบนิ่ง แล้วรู้ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า และพระองค์ทรงทราบว่าคุณดีที่สุดในตัวคุณในแต่ละสถานการณ์ชีวิต มันหมายถึงการหยุดพยายามทำให้ทุกอย่างเกิดขึ้นด้วยกำลังของเราเอง แล้วยอมให้พระองค์ทรงสำแดงให้เห็นว่า เราต้องทำอะไรบ้างเพื่อร่วมมือกับแผนการและพระประสงค์ของพระองค์

พระองค์คุณและความวิตกกังวล

"จงละความกังวลทุกอย่างของพวกท่าน (ความกระวนกระวายทุกเรื่อง ความกังวลทุกอย่าง ความหวั่นไหว แบบครั้งเดียวเป็นพอ) ไว้กับพระองค์ เพราะว่าพระองค์ ทรงห่วงใยท่านทั้งหลายด้วยความรัก และห่วงใยท่านโดยเฝ้าดูอยู่"

ยากอบ 5:7

คนที่เข้าใจเรื่องพระคุณของพระเจ้าจะไม่วิตกกังวล คุณรู้ไหมว่าทำไม? เพราะความวิตกกังวลคือการงานเนื้อหนัง มันพยายามคิดหาทางออกเพื่อช่วยให้ตัวเองรอด แทนที่จะไว้วางใจให้พระเจ้าทรงช่วยปลดปล่อย

คนใดที่ดำรงชีวิตด้วยความวิตกกังวลอยู่ตลอดเวลา จะไม่ได้รับพระคุณพระเจ้าอย่างเต็มเปี่ยม เพราะความรักที่สมบูรณ์จะจัดความกังวลออกไปได้ฉันทิ (1 ยอห์น 4: 18) พระคุณของพระเจ้าก็จัดความวิตกกังวลออกไปจนหมดสิ้นได้ฉันทิ

จงดำเนินในพระคุณของพระเจ้า แล้วท่านจะไม่สนองตอบการงานของเนื้อหนังเลย

พระคุณและความหนักแน่น

"จงสมดุลง (หนักแน่น มีความสุขุม) จงรอบคอบ ระวังระไวให้ดี เพราะศัตรูของพวกท่านคือมาร วนเวียนอยู่รอบ ๆ ดุจสิงโตคำราม (ด้วยความหิวโหยดุร้าย) เทียวเสาะหาคนที่มันจะกัดกินได้"

จงต่อต้านมันด้วยใจมั่นคงในความเชื่อ (ต่อต้านการตั้งท่าของมัน - ด้วยการปักหลัก ตั้มนั้น เข้มแข็ง ไม่หวั่นไหว และมุ่งมั่น) โดยรู้ว่าความทุกข์อย่างเดียวกัน (เช่นเดียวกัน) ถูกกำหนดไว้ให้พวกพี่น้องของท่านด้วย (กลุ่มคริสเตียนทั้งหมด) ที่อยู่ทั่วโลก"

1 เปโตร 5:8, 9

ทั้งหมดที่กล่าวมาจนถึงตรงนี้ เปโตรบอกเราว่า ถ้าเรามีปัญหา เราต้องให้พระเจ้าเข้ามามีส่วนร่วมในการแก้ปัญหาเหล่านั้น ท่านได้กล่าวว่า เราต้องถ่อมตนลงให้อยู่ภายใต้พระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ของพระเจ้า ต้องปฏิเสธที่จะวิตก หรือกังวล แต่ให้รอคอยพระเจ้า ยอมให้พระองค์ทรงแก้ไขปัญหาตามวิธีการที่สมบูรณ์แบบของพระองค์ ในเวลาอันสมบูรณ์แบบของพระองค์

ในขณะนี้ ท่านได้ให้คำเตือนแก่เราไว้ ในขณะที่เรากำลังรอคอยพระเจ้าอยู่นั้น เราจะต้องยืนหยัดมั่นคงในการต่อสู้รบ ซึ่งเป็นศัตรูที่คอยจะกัดกินเรา เปโตรเตือนให้เราหนักแน่นในความเชื่อ หยั่งราก ปักหลักแน่น เข้มแข็ง ไม่หวั่นไหว และมุ่งมั่น ในขณะที่เรายืนหยัดอยู่บนความเชื่อและไว้วางใจ โดยไม่พึ่งพาในกำลังของเราเอง แต่ในพระกำลัง และฤทธิ์เดชของพระเจ้า

พึ่งพาในพระเจ้า

"เพราะเราได้ยินเรื่องความเชื่อของท่านทั้งหลายในพระเยซูคริสต์ (การเอาบุคลิกภาพของท่านทุกส่วนพึ่งพิงอยู่กับพระองค์ ด้วยความไว้วางใจและความมั่นใจอย่างสิ้นเชิงในฤทธิ์เดช พระปัญญา และคุณความดีของพระองค์) และเรื่องความรักซึ่งพวกท่าน (มีอยู่และสำแดง) มีต่อธรรมิกชนทุกคน (บรรดาผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้า) โคลโลสี 1:4 (ฉบับขยายความ)

ตามความหมายของพระคัมภีร์ ความเชื่อคือการที่ทุกส่วนในบุคลิกภาพของมนุษย์เราได้พึ่งพาในพระเจ้า ด้วยความไว้วางใจและความมั่นใจอย่างสิ้นเชิงในฤทธิ์เดช พระปัญญาและความดีของพระองค์

คุณทราบไหมว่า เรื่องนี้มีความหมายสำหรับฉันอย่างไรบ้าง? มันบอกกับฉันว่า ความเชื่อคือการที่ฉันต้องพึ่งพาพระเจ้าอย่างสิ้นเชิง เอาการะหนักทุกอย่างออกไปจากตัวฉันแล้ววางทุกอย่างไว้กับพระองค์ ด้วยความไว้วางใจใน 1) ฤทธิ์เดชและความสามารถของพระองค์ที่จะกระทำสิ่งที่จำเป็นต้องทำ 2) พระปัญญาและความรู้ของพระองค์ ที่จะกระทำเมื่อจำเป็นต้องทำ และ 3) คุณความดีและความรักของพระองค์ ที่จะกระทำในวิธีที่จำเป็นต้องทำ

คุณมีความเชื่อพอใหม่ที่จะเอาบุคลิกภาพทั้งสิ้นของตนไปพึ่งพาในพระเจ้า เอาทุกอย่างที่คุณเป็นอยู่และมีอยู่ มอบไว้กับพระองค์อย่างสิ้นเชิง? หรือคุณพึ่งพาในพระองค์ แต่ยังมีติดมันอยู่กับตัวเองด้วย เพื่อว่าถ้าพระเจ้าเคลื่อนไหว คุณจะยังคงยืนหยัดต่อไปได้บนสองเท้าของตนเอง?

ครั้งหนึ่งในการประชุมแห่งหนึ่ง ฉันแกล้งเป็นลมไปและสามีของฉันต้องประคองฉันไว้แล้วอุ้มฉันไป ถ้าเขาทิ้งฉันลง ฉันก็คงนอนกองอยู่บนพื้นนั่น ฉันทำแบบนั้นเพื่อให้ฉันเห็นว่าความเชื่อแท้ฉันทำการอย่างไร มันเป็นการพึ่งพาในพระเจ้าอย่างสิ้นเชิง

นี่คือความเชื่อ เป็นการยอมปล่อย และอนุญาตให้พระเจ้าทำการ

พระคุณและการไว้วางใจในพระเจ้า

"เพราะพระเจ้าทรงเรียกพวกท่านเพื่อจุดประสงค์นี้ (เป็นสิ่งที่แยกไม่ออกจากอาชีพของท่าน) เพราะว่าพระคริสต์ทรงทนทุกข์เพื่อพวกท่าน พระองค์ทรงวางแบบอย่างแก่พวกท่าน เพื่อท่านจะได้ดำเนินตามรอยพระบาทของพระองค์

พระองค์ไม่ได้ทรงทำบาปเลย และไม่พบการล่อลวงในพระโอษฐ์ของพระองค์เลย

เมื่อเขากล่าวคำหยาบคายต่อพระองค์ พระองค์ไม่ได้ทรงกล่าวตอบเขาด้วยคำหยาบคายเลย เมื่อพระองค์ทรงทนทุกข์ พระองค์ไม่ได้ทรงขู่อาชวาด (ว่าจะแก้แค้น) แต่ทรงมอบด้วยความไวพระทัย (พระองค์เอง และทุกสิ่ง) ไว้กับพระเจ้า ผู้ทรงพิพากษาอย่างยุติธรรม"

1 เปโตร 2:21-23

เมื่อคนใดมอบทุกสิ่ง แม้กระทั่งชีวิตของตนเอง ไว้ในพระหัตถ์ของพระเจ้า นั่นแหละคือความเชื่อ

พระเยซูทรงกระทำการด้วยความเชื่อ ในขณะที่เขากล่าวคำหยาบคาย และดูถูก

เหยียดหยามพระองค์ แม้ว่าพระองค์จะยังไม่ได้รับการช่วยกู้ในทันที ก่อนหน้านั้น พระองค์ทรงรับความทุกข์ทรมานใจในสวนเกทเสมานีในขณะที่บรรดาสาวกทำให้พระองค์ ผิดหวัง ไม่มีใครเลยที่ยอมร่วมเผ่าอริชฐานกับพระองค์เป็นเวลาหนึ่งชั่วโมง พระคัมภีร์ กล่าวว่า พระองค์อริชฐานอย่างหนักจนกระทั่ง "...เหงื่อของพระองค์เป็นเหมือนโลหิต เม็ดใหญ่ไหลหยดลงถึงดิน" (ลูกา 22:44) ต่อมา เมื่อถูกไต่สวนแล้ว พระองค์ทรงทนทุกข์ ขณะที่ดำเนินไปสู่ทางเขน หลังจากต้องถูกเยาะเย้ยถากถางและถูกเย็บตีนและถ่มน้ำลายรด พระองค์ถูกบังคับให้แบกทางเขนไปยังเนินโกละโกธา ที่ซึ่งพระองค์ต้องตายอย่างทรมาณ ตลอดเหตุการณ์ทั้งหมดพระองค์ยังทรงไว้วางใจในพระเจ้า แม้จะยังไม่ได้รับการช่วยกู้ ซึ่งเกิดขึ้นในเวลาต่อมาเมื่อพระองค์สิ้นพระชนม์และถูกฝังไว้แล้วเท่านั้น

ท่าทีแห่งความเชื่อและความไว้วางใจ

"เพราะพระองค์จะไม่ทรงละข้าพระองค์ไว้ในแดนคนตาย ทั้งจะไม่ทรงให้ องค์บริสุทธ์ของพระองค์เปื่อยเน่าไป"

กิจการ 2:27

ข้อความนี้เป็นคำเผยพระวจนะจากกษัตริย์ดาวิด ซึ่งเล็งถึงพระเมสสิยาห์ นี่คือ ท่าทีของพระเยซู ซึ่งเป็นท่าทีแห่งความเชื่อและความไว้วางใจที่พระองค์มีต่อพระบิดา ซึ่งช่วยนำพาพระองค์ผ่านเวลาแห่งความทุกข์ยากลำบากที่พระองค์ต้องเผชิญ

คุณรู้ไหมว่า ความเชื่อและความไว้วางใจของเรานั้นแหละที่จะช่วยนำพาเรา ให้ผ่านพ้นช่วงเวลาแห่งความยากลำบาก ในขณะที่เรากำลังรอคอยด้วยความอดทนเพื่อให้ พระคุณของพระเจ้ากระทำการที่จะช่วยกู้เรา? ถึงแม้ความเชื่อจะสำคัญ แต่มันไม่ใช่ ตัวฤทธิ์เดชที่จะช่วยปลดปล่อยเรา มันเป็นเพียงช่วยพยุงเราไว้จนกว่าฤทธิ์เดชของ พระเจ้าซึ่งอยู่ในรูปของพระคุณ จะเข้ามาปลดปล่อยเราให้เป็นไท

เมื่อเราบอกว่า เรากำลังใช้ความเชื่อในพระเจ้าเพื่อให้บางสิ่งเกิดขึ้น เราก็ยัง ต้องอริชฐานต่อพระเจ้าว่า "พระบิดาเจ้า ข้าพระองค์ต้องการพระคุณ ข้าพระองค์ต้องการ ฤทธิ์เดชที่จะมาช่วยกู้ข้าพระองค์" โปรดจำไว้ว่า ชัยชนะของเรามาถึงได้โดยพระคุณ ผ่านทางความเชื่อ

บ่อยครั้งที่มีคนบอกให้เรายึดมั่นในความเชื่อไว้ คือให้เราเชื่อต่อไปว่าเราจะ ได้รับในสิ่งที่เราทูลขอโดยความเชื่อ แต่ถ้าเราไม่ระวัง สายตาของเราอาจจจ่ออยู่กับพระพร แทนที่จะอยู่ที่พระเจ้า เส้นแบ่งตรงนี้มีบางมาก เราต้องระวังที่จะแสวงหาพระพักตร์พระเจ้า

ไม่ใช่พระหัตถ์ของพระองค์ พระองค์ประสงค์ให้เราแสวงหาพระองค์ ไม่ใช่เพียงแค่สิ่งที่พระองค์จะกระทำเพื่อเราเท่านั้น

หลักการข้อนี้เป็นจริงในเรื่องความเชื่อกับพระคุณด้วย เราอาจจذبอยู่กับการเชื่อมากเกินไป จนตัวเราเริ่มนั้สการ ติดตาม ใ่ว่างใจและพึ่งพาในความเชื่อ แทนที่จะเป็นพระเจ้า ซึ่งทรงเป็นรากฐานแห่งความเชื่อของเรา ดังนั้นแทนที่จะจذبอยู่ที่สิ่งซึ่งเราแสวงหา ให้เราจذبอยู่ที่พระเจ้า เราต้องมองพันความเชื่อไปให้เห็นพระคุณของพระเจ้าและกล่าวว่า "พระบิดาเจ้า เราต้องการให้พระองค์เสด็จมาโดยพระคุณของพระองค์ ผ่านทางความเชื่อ เพื่อประทานสิ่งที่เราต้องการให้แก่เรา"

บ่อยครั้ง เราติดอยู่กับคำพูดในทำนองที่ว่า "ฉันกำลังใช้ความเชื่อในพระเจ้า, ฉันกำลังใช้ความเชื่อ, ฉันกำลังใช้ความเชื่อ" จนทำให้เรากลายเป็นคนเคร่งขรึมขี้วิตติและทำในสิ่งที่เปาโลเตือนไม่ให้เราทำ นั่นคือการทำให้พระคุณไ้ผลไปในชีวิตเรา (เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าไม่ได้ถือวาของประทานแห่งพระคุณของพระเจ้านั้นเป็นสิ่งด้อยค่า จนทำให้ไม่บรรลุผลตามของประทานนั้น) ข้าพเจ้าไม่ได้ผลกั้สพระคุณ (ความโปรดปรานที่ไม่สมควรจะได้รับ) ของพระเจ้า และทำให้ไ้ผล ทำให้ท้อแท้สิ้นหวัง ทำให้หมดฤทธิ์ไป... (กาลาเทีย 2:21) ถ้าเราเน้นความสำคัญที่ความเชื่อของเรามากเกินไป เน้นที่การเชื่อ และเต็มไปด้วความเชื่อของเรา ก็เท่ากับเรากำลังทำให้พระคุณของพระเจ้าไ้ผลไป พระคุณนั้นไม่ได้อยู่บนพื้นฐานของการกระทำของเรา แต่ตั้งอยู่บนความโปรดปรานที่พระองค์มีต่อเรา โดยที่เราไม่สมควรจะได้รับ

เราต้องเรียนรู้ที่จะพึ่งพาพระองค์อย่างสิ้นสุดใจ ให้เราตระหนักอย่างชัดเจนว่าที่เราได้รับสิ่งดีใ้ดๆ ที่พระองค์ประสงค์จะประทานให้เรานั้น ไม่ได้เกิดจากความเชื่อ แต่เป็นเพราะพระคุณของพระองค์ เราจะต้องระลึกไว้ว่า สิ่งสำคัญที่สุดในการรับเอาพระพรของพระเจ้านั้น ไม่ใช่ความเชื่อที่ยิ่งใหญ่ของเรา แต่เป็นความสตัยั้ซ้ออันยิ่งใหญ่ของพระองค์

ความสตัยั้ซ้อของพระเจ้า

พระองค์จะทรงให้ข้าพระองค์รู้จักทางแห่งชีวิตแล้ว พระองค์จะทรงให้ข้าพระองค์มีความยินดีเต็มเปี่ยมด้ว้การสถิตของพระองค์

พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้ามีใจกล้าที่จะกล่าวกับท่านทั้งหลายถึงดาวิด บรรพบุรุษของเราว่า พระองค์สิ้นพระชนม์แล้วและทรงถูกฝังไว้แล้ว และอุโมงค์ฝังศพของพระองค์ยังอยู่กั้บเราจนถึงทุกวันนี้

พระองค์ทรงเป็นผู้เผยพระวจนะ และทรงทราบว้พระเจ้าตรัสสัญญาไว้กั้บ

พระองค์ด้วยพระปฏิญาณว่า พระองค์จะประทานผู้หนึ่งในวงศ์ตระกูลของพระองค์ให้ประทับบนบัลลังก์ของพระองค์

กษัตริย์ดาวิดก็ทรงล่วงรู้เหตุการณ์นี้ก่อน จึงทรงกล่าวถึงการคืนพระชนม์ของพระคริสต์ว่า พระเจ้าไม่ทรงละพระองค์ไว้ในแดนคนตาย ทั้งพระกายของพระองค์ก็ไม่ทรงเปื่อยเน่าไป

พระเยซูองค์นี้พระเจ้าได้ทรงให้คืนพระชนม์แล้ว ซึ่งเราทุกคนคือสภิกษีพยานของเรื่องนี้

เพราะฉะนั้นเมื่อทรงเชิดชูพระองค์ขึ้นอยู่ที่พระหัตถ์เบื้องขวาของพระเจ้าแล้ว และเมื่อพระองค์ทรงรับพระวิญญาณบริสุทธิ์จากพระบิดาตามพระสัญญาแล้ว พระองค์ทรงเทพะวิญญาณลงมาตั้งที่ท่านทั้งหลายได้ยินและได้เห็น

กิจการ 2:28-33

ในที่นี้ เราได้เห็นว่าเป็นโตรได้กล่าวกับฝูงชนที่ชุมนุมกันในกรุงเยรูซาเล็มในวันเพนเทคอสต์ ว่าสิ่งที่พวกเขาได้เห็นในวันนั้น เป็นผลมาจากความสัตย์ซื่อในการรักษาพระสัญญาของพระเจ้า ที่จะกระทำให้พระเยซูเป็นขึ้นมาจากความตาย และเทพะวิญญาณบริสุทธิ์ลงมาให้มวลมนุษย์ทั้งปวง

พระเยซูได้สำแดงความเชื่อและไว้วางใจในพระบิดาที่จะกระทำตามพระสัญญา และพระองค์ก็ไม่ทรงผิดหวัง พระวิญญาณของพระองค์ไม่ได้ถูกทิ้งอยู่ในแดนคนตาย และพระกายของพระองค์ก็ได้ถูกปล่อยไว้ให้เน่าเปื่อยในหลุมศพ ตรงกันข้าม พระองค์ถูกชุบขึ้นมาและได้ประทับที่เบื้องขวาของพระบิดาในสวรรค์ จากที่นั่นพระองค์ก็ได้ทรงเทพะวิญญาณบริสุทธิ์ลงมาตามพระสัญญา

เช่นเดียวกับเปโตร ฉันได้รับอนุญาตให้บอกคุณอย่างมั่นใจและด้วยเสรีภาพในใจว่า ถ้าคุณพึ่งพาในพระเจ้า คุณจะไม่ต้องถูกทอดทิ้งให้อยู่กับปัญหา หรือต้องเปื่อยเน่าตายไปกับปัญหาของคุณ คุณยังจำข้อพระคัมภีร์ตอนนี้ได้ไหม "แต่ถ้าพระวิญญาณของพระองค์ผู้ทรงชุบให้พระเยซูเป็นขึ้นมาจากความตายทรงสถิตอยู่ในท่านทั้งหลาย พระองค์ผู้ทรงชุบให้พระคริสต์เป็นขึ้นมาจากความตายแล้วนั้น จะทรงกระทำให้กายซึ่งต้องตายของท่าน เป็นขึ้นมาใหม่โดยพระวิญญาณของพระองค์ซึ่งทรงสถิตอยู่ในท่านทั้งหลาย" (โรม 8: 11) ไม่ใช่แค่ความเชื่อของคุณเท่านั้นที่จะช่วยปลดปล่อยคุณ แต่เป็นพระคุณของพระเจ้าที่จะเข้ามาในสถานการณ์ชีวิตของคุณ ยกชูคุณขึ้นสู่สวรรค์สถาน เช่นเดียวกับที่ได้กระทำกับพระเยซู

ทำไมฉันจึงมันใจนัก? ก็เพราะฉันรู้จักพระเจ้า เพราะฉันรู้ว่า พระองค์ผู้ประทานพระสัญญาให้ทรงซื่อสัตย์ (ฮีบรู 10:23)

ความเชื่อและพระคุณทำงานร่วมกัน

ฉันจะยกตัวอย่างให้คุณเห็นถึงวิธีที่ความเชื่อ กับพระคุณทำงานร่วมกันเพื่อนำพระพรของพระเจ้ามาสู่เรา

ในการประชุมของฉัน ฉันมักจะชนพัตลมตัวใหญ่ไปต้วยเพื่อตั้งไว้บนเวที แล้วฉันก็เรียกผู้ฟังคนหนึ่งมาข้างหน้าพัตลมนั้น บอกกับเธอว่าฉันกำลังจะช่วยให้เธอเย็นสบาย พอฉันเปิดสวิตซ์แต่พัตลมไม่หมุน ฉันก็จะถามที่ประชุมว่า "เกิดอะไรขึ้น ทำไมพัตลมไม่ได้อำทำให้ผู้หญิงคนนี้เย็นเลย?"

แน่นอน ที่ประชุมรู้ได้ทันทีว่าปัญหาคืออะไร ทุกคนจะตอบว่า "ยังไม่ได้เสียบปลั๊ก"

"ถูกต้อง" ฉันตอบ "และหลายครั้งนี่คือความผิดพลาดที่ทำให้คำอธิษฐานของเราไม่ได้รับคำตอบ" ฉันอธิบายต่อไปว่า เราจดจ่อสายตาคงของเราอยู่ที่ความเชื่อ (คือพัตลม) คาดหวังให้มันทำการของมัน แต่เราลืมที่จะมองเลยพัตลมไปถึงแหล่งแห่งพลังงานที่ทำให้มันทำงานได้ นั่นคือพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ

พระเยซูรักษาความเชื่อไว้ตลอดเวลาที่พระองค์ทรงทนทุกข์ทรมาน พระองค์มีความเชื่อในขณะที่อยู่ในสวนเกทเสmani พระองค์มีความเชื่อขณะที่อยู่ต่อหน้ามหาบุโรหิตและบิลาต พระองค์ทรงมีความเชื่อเมื่อถูกเยาะเย้ยด่าทอ ถูกทารุณ และข่มเหงอย่างไม่เป็นธรรม พระองค์ทรงมีความเชื่อในขณะที่ดำเนินไปยังเนินโกละโกธา พระองค์ทรงมีความเชื่อขณะที่ถูกตรึงบนไม้กางเขน พระองค์ทรงมีความเชื่อ แม้ในขณะที่พระกายของพระองค์ถูกฝังอยู่ในอุโมงค์ พระองค์ทรงมีความเชื่ออย่างสมบูรณ์ว่าพระเจ้าจะไม่ละพระองค์ไว้ในแดนคนตาย แต่จะทรงชุบพระองค์ให้เป็นขึ้นใหม่ ตามที่ทรงสัญญาไว้ แต่คุณตระหนักหรือไม่ว่า ถึงจะมีความเชื่อขนาดนั้น ก็ยังไม่มีอะไรเกิดขึ้นจนกระทั่งฤทธิ์เดชของพระเจ้ามาปรากฏในการ ทำให้พระองค์เป็นขึ้นมาจากความตาย? ความเชื่อของพระองค์ กระทำให้พระองค์มันคง อยู่จนถึงวาระกำหนดของพระบิดาที่จะช่วยกู้พระองค์

จากตัวอย่างเรื่องพัตลม ฉันบอกกับที่ประชุมว่า "ฉันอาจมีความเชื่ออย่างเต็มที่ในพัตลมนี้ แต่มันไม่มีทางทำให้ผู้หญิงท่านนี้เย็นได้แม้แต่น้อย จนกว่าเราจะได้เสียบปลั๊กความเชื่อก็เช่นเดียวกัน เราอาจมีความเชื่อมาที่สุดในโลก แต่มันจะไม่เป็นประโยชน์ใดๆแก่เราเลย จนกว่าเราจะได้เชื่อมต่อกับแหล่งแห่งฤทธิ์เดช นั่นก็คือพระคุณของพระเจ้า จงให้ตาของคุณจดจ้องอยู่ที่พระเจ้าเพื่อให้พระองค์ทรงช่วยกู้คุณ ไม่ใช่จดจ้องอยู่ที่ความเชื่อ"

การที่เราจะได้รับในสิ่งที่เราต้องการ หรือได้รับสิ่งใดๆ จากพระเจ้า เราจะต้องมีทั้งความเชื่อและพระคุณ ที่เรารอดพ้นก็รอดโดยพระคุณ ผ่านทางความเชื่อ และการที่จะให้คำอธิษฐานของเราได้รับคำตอบ ความต้องการของเราได้รับการช่วยเหลือ ก็โดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ เช่นกัน

เช่นเดียวกับคุณทุกคนนั้นแหละในช่วงสิบปีที่ผ่านมาฉันได้รับคำสอนมากมายเรื่องความเชื่อ ฉันฟังมามากจนเกือบตายขณะที่กำลังพยายามใช้ความเชื่อในพระเจ้า เพื่อให้ได้ในสิ่งที่ต้องการ โดยที่ไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับพระคุณ ฉันไม่รู้จักวิธีพึ่งพาในพระเจ้า ไม่รู้จักวิธีพึ่งพิงในพระองค์ และไว้วางใจในพระบิดาผู้ประทับในสวรรค์สำหรับทุกสถานการณ์ในชีวิต ปัญหาก็คือ ฉันไว้วางใจในความเชื่อของฉัน แทนที่จะไว้วางใจในพระเจ้า

ถ้าเราไว้วางใจในความเชื่อของเรา แทนที่จะไว้วางใจในพระเจ้า เราก็จะจบลงที่ความท้อแท้สิ้นหวังโดยการพยายามทำให้สิ่งต่างๆ เกิดขึ้น โดยที่เราไม่มีพลังเช่นนั้นเลย ฉันพยายามใช้ความเชื่อให้พระเจ้ารักษาโรคและให้ได้ความมั่งคั่ง และให้มีครอบครัวที่เป็นสุข แต่มันไม่เกิดผลเลย และฉันก็ไม่เข้าใจเลยว่าเป็นเพราะอะไร ฉันจึงพยายามใช้ความเชื่อในพระเจ้าให้มากขึ้น ซึ่งก็ทำให้เหนื่อยขึ้น ท้อแท้สิ้นหวัง เข้าใจผิดและไม่มีความสุข เกิดความท้อใจและผิดหวังมากขึ้นไปอีก

คุณเห็นหรือไม่ว่า ความผิดพลาดของฉันคือ ฉันพยายามที่จะทำสิ่งต่างๆ ให้เกิดขึ้นด้วยความเชื่อ โดยการเชื่อพระเจ้า ซึ่งที่จริง ฉันควรเรียนรู้ที่จะก้าวข้ามตรงนั้น ไปสู่การพึ่งพาในพระคุณของพระเจ้า เมื่อฉันทำอย่างนั้นแล้ว เมื่อฉันยอมละทิ้งการกระทำของตนเองทุกอย่าง ความท้อแท้สิ้นหวังก็สิ้นสุด ฉันตระหนักว่า ไม่ว่าฉันจะมีความเชื่อมากเพียงใด แต่ถ้าพระเจ้าไม่ได้เสด็จมาโดยพระคุณของพระองค์ ผ่านทางความเชื่อของฉัน เพื่อประทานคำตอบที่ฉันต้องการแล้ว ฉันไม่มีวันที่จะได้รับสิ่งใดเลย

ในที่สุดฉันก็ตระหนักว่า ฉันท้อแท้สิ้นหวังด้วยเหตุผลง่ายๆ นั่นคือ ฉันทำให้พระคุณของพระเจ้าหมดฤทธิ์ไป ซึ่งพระคุณนั้นคือฤทธิ์เดชของพระเจ้า ถ้าเราทำให้พระคุณของพระเจ้าหมดฤทธิ์ไป เราก็หมดแรงและสิ้นหวัง

ฉันขออธิษฐานให้คุณเกิดความเข้าใจในสิ่งที่ฉันกำลังแบ่งปันอยู่นี้ ดังที่ฉันได้กล่าวแล้วว่า เส้นแบ่งตรงนี้นั้นบางจนเราอาจพลาดไปได้บ่อยๆ และถ้าเราพลาดไปแล้ว ชีวิตของเราแทนที่จะสงบสุขก็กลับสับสน ฉันเชื่อว่า ฉันสามารถสรุปถึงวันเวลาแห่งความท้อแท้สิ้นหวังในชีวิตคริสเตียนของฉันได้ดังนี้:

ฉันไว้วางใจในความเชื่อของฉัน เพื่อให้ได้ในสิ่งที่ฉันต้องการ เมื่อยังไม่ได้รับสิ่งที่ต้องการ ฉันก็พยายามใช้ความเชื่อเพิ่มเข้าไปอีก เพราะฉันไม่ได้มองพ้นความเชื่อไป ทุกอย่างดู

เหมือนจะต้องขึ้นอยู่กับความเชื่อของฉัน ขณะที่ในความเป็นจริงนั้น ชัยชนะทุกอย่างขึ้นอยู่กับความสัตย์ซื่อของพระเจ้า

ฉันจำได้ว่ามีครั้งหนึ่งที่ฉันคร่ำครวญที่ตนเองขาดความเชื่อในเรื่องหนึ่งที่ต้องการให้พระเจ้าทรงช่วยเหลือ ฉันพรวดปรักปรำตนเอง และรู้สึกผิด จนพระวิญญาณทรงนำให้ฉันเห็น 2 ทิโมธี 2:13 **"ถ้าเราไม่เชื่อ (สัตย์ซื่อ) พระองค์ก็ยิ่งทรงไว้ซึ่งความสัตย์ซื่อเพราะพระองค์จะไม่ทรงเป็นพระองค์เองไม่ได้"**

พระวิญญาณบริสุทธิ์พยายามที่จะสอนให้ฉันละสายตาจากความอ่อนแอในความเชื่อของฉัน แล้วไปจดจ่ออยู่ที่ความเต็มพระทัยของพระเจ้าที่จะทรงช่วยเหลือในปัญหาของฉัน ถึงแม้ความเชื่อของฉันยังไม่สมบูรณ์ก็ตาม

ท่านจำผู้ชายที่มาหาพระเยซูเพื่อขอให้พระองค์ทรงรักษาบุตรของเขาได้หรือไม่? พระเยซูตรัสตอบว่า ทุกสิ่งเป็นไปได้สำหรับผู้ที่เชื่อ ชายผู้นั้นตอบว่า "ข้าพเจ้าเชื่อที่ข้าพเจ้ายังขาดความเชื่อนั้นขอโปรดช่วยให้เชื่อเถิด" หรือ "ขอทรงช่วยในส่วนที่ข้าพระองค์ยังไม่เชื่อด้วยเถิด" ตามสำนวนแปลในฉบับคิงเจมส์ ชายผู้นี้รู้ตัวว่า ตนเองขาดความเชื่อ แต่เขาสัตย์ซื่อต่อตัวเอง และพระเยซูได้ทรงรักษาบุตรชายของเขา (ดู มาระโก 9:17 - 24)

พระคุณพระเจ้า (ฤทธิ์เดช) ได้เข้ามาสอดแทรกในเหตุการณ์นี้ และช่วยให้ชายผู้นี้ได้รับในสิ่งที่เขาไม่สมควรจะได้รับ

2

ฤทธิ์เดชแห่งพระคุณ

เมื่อ (ชาวสะมาเรีย) ปฏิบัติของยูดาห์และเบนยามินได้ยืหน้า พวกเขาที่ถูกกวาดไปเป็นเชลยได้กลับมา กำลังสร้างพระวิหารถวายแด่พระเยโฮวาห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอล

เขาทั้งหลายได้เข้ามาหาเศรุบบาเบล (ผู้สำเร็จราชการคนใหม่) และหัวหน้าของตระกูล และพูดกับเขาว่า "ให้เราสร้างด้วยกันกับท่าน เพราะว่าพวกเรานมัสการพระเจ้าของท่านอย่างท่านทั้งหลาย และเราได้ถวายสัตวบูชาแก่พระองค์ ตั้งแต่วันที่เอซราฮัดโดนพระราชานแห่งอัสซีเรียได้นำเรามาที่นี่"

แต่เศรุบบาเบล เยชูอา และคนอื่นๆ ที่เป็นพวกหัวหน้าของตระกูลที่เหลืออยู่ในอิสราเอล พูดกับเขาทั้งหลายว่า "ท่านทั้งหลายไม่มีส่วนกับเราในการสร้างพระนิเวศถวายแด่พระเจ้าของเรา แต่พวกเราจะสร้างแต่ลำพังถวายแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตามที่กษัตริย์ไซรัสพระราชานแห่งเปอร์เซียทรงบัญชาไว้แก่เรา"

แล้ว (ชาวสะมาเรีย) ประชาชนแห่งแผ่นดินนั้นได้กระทำ(อย่างต่อเนื่อง) ให้ประชาชนยูดาห์พักผ่อน และกระทำให้เขากลับที่จะสร้าง

และได้จ้างที่ปรึกษาไว้ชดชวางเขามิให้เขาสมหวังตามจุดประสงค์ของเขาตลอดรัชสมัยของไซรัสพระราชานแห่งเปอร์เซีย ถึงรัชสมัยของดาร์อิอัส(ที่สอง) พระราชานแห่งเปอร์เซีย

เอซรา 4:1-5

ในบทนี้ ฉันอยากจะแบ่งปันคำสอนในเรื่อง พระคุณที่เคลื่อนภูเขาได้

ขอให้เราเริ่มต้นศึกษาถึงเรื่องฤทธิ์เดชแห่งพระคุณโดยการพิจารณาถึงเหตุการณ์จากยุคพระคัมภีร์เดิมในหนังสือเอซรา ในพระคัมภีร์ตอนนี้เราได้เห็นชนสองเผ่าคือยูดาห์ กับเบนยามิน ซึ่งได้รับราชานุญาตจากไซรัส กษัตริย์แห่งเปอร์เซียให้สร้างวิหารของพระเจ้า เมื่อชาวสะมาเรียได้ยืหน้าถึงเรื่องที่กำลังเกิดขึ้น พวกเขาได้พากันมาหาเศรุบบาเบล ผู้ว่าราชการเมืองและบรรดาผู้นำคนอื่นๆ เพื่อขอมีส่วนร่วมในการ

สร้างพระวิหาร เพราะพวกเขาอ้างว่า เขานมัสการพระเจ้าองค์เดียวกัน

ถ้าคุณตรวจสอบดู ก็จะพบว่าถึงแม้ชาวสะมาเรียเหล่านี้ นมัสการพระเจ้าของอิสราเอลเหมือนกัน แต่พวกเขา นมัสการพระองค์ด้วยเหตุผลที่ผิด หลักรๆแล้วพวกเขานมัสการเพราะมีคำสอนว่าการนมัสการจะช่วยขับไล่สิ่งชั่วร้ายออกไปจากที่พักอาศัยของพวกเขา คนเหล่านี้ไม่ใช่ชนชาติอิสราเอล พวกเขาเป็นชาวอัสซีเรียที่รับเอาพระเจ้าของอิสราเอลเพิ่มเข้าไปกับพระอื่นๆ ของเขา ในขณะที่พวกเขานมัสการพระเยโฮวาห์พระเจ้าเที่ยงแท้ เขาก็ยังรักษาพระเทียมเท็จและรูปเคารพไว้เหมือนเดิม

เพราะชาวอิสราเอลรู้ถึงความจริงในข้อนี้ พวกเขาจึงห้ามไม่ให้ชาวสะมาเรีย ซึ่งเป็นศัตรูกันมาแต่ช้านาน ไม่ให้มีส่วนในการสร้างพระวิหารถวายแด่พระเจ้า เมื่อคนสะมาเรียได้ยินดังนั้นพวกเขารู้สึกโกรธมาก จึงพยายามทำทุกอย่างเพื่อก่อกวนและสร้างความยุ่งยากต่างๆ นานา เพื่อขัดขวางแผนงานของคนอิสราเอล

แล้วปฏิกริยาของคนที่รู้จักพระเจ้าต่อการต่อต้านและข่มเหงแบบนี้ ควรจะเป็นอย่างไร? ฉันเชื่อว่าคำตอบสำหรับคำถามข้อนี้ คือ กุญแจดอกหนึ่งที่จะทำให้เรามีชีวิตภายใต้พระคุณพระเจ้า ซึ่งเป็นพระประสงค์ของพระเจ้าสำหรับประชากรของพระองค์

ถ้าคุณและฉันคิดว่าเราจะทำสิ่งต่างๆ เพื่อพระเจ้าได้โดยที่ไม่ทำให้ตัวเองเกิดปัญหาแล้วละก็ เรากำลังคิดผิดเสียแล้ว พระเยซูทรงเตือนเราไว้ว่าในชีวิตนี้เราจะประสบความทุกข์ยาก (ยอห์น 16:33) พระองค์ตรัสว่า ถ้าคนเกลียดและข่มเหงพระองค์ เขาก็จะเกลียดและข่มเหงเราด้วย เพราะเราเป็นคนของพระองค์ (ยอห์น 15:18,20) เรารู้ว่า เราไม่อาจดำรงชีวิตอยู่บนโลกนี้ได้โดยปราศจากปัญหา แต่บ่อยครั้งปัญหาเหล่านี้แหละ ที่ทำให้เราท้อแท้สิ้นหวัง ทุกข์ทรมาน และขาดความสุข

บ่อยครั้งเมื่อคนใดรับเชื่อพระเจ้าใหม่ๆ เขาก็เริ่มพบกับการโจมตีอย่างหนักหน่วงแบบที่ไม่เคยพบเจอมาก่อน หลายครั้งพวกเขาไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น และอะไรคือสาเหตุ ถ้าพวกเขาไม่ได้รับคำสอนอย่างเหมาะสมในเรื่องนี้ ความเข้าใจผิดและความท้อแท้สิ้นหวัง อาจทำให้พวกเขาเลิกเชื่อพระเจ้าและหลงไป

เราต้องจำไว้ว่า มารจะไม่นั่งอยู่เฉยๆ ปล่อยให้เรารุกเข้าไปในเขตแดนของมัน โดยไม่มีการต่อสู้ ทุกครั้งที่เราศึกษาไปในทางขยายแผ่นดินของพระเจ้า ศัตรูของเราก็จะเข้ามาต่อสู้กับเรา หลายครั้งเราทำความผิดพลาดเช่นเดียวกับที่ฉันเคยทำ ตอนเป็นคริสเตียนใหม่ นั่นคือ การใช้ความเชื่อเพื่อให้บรรลุถึงชีวิตที่หลุดพ้นจากปัญหาทุกอย่าง ฉันแน่ใจว่า มาถึงตอนนี้คุณก็รู้แล้วว่าชีวิตเราไม่ได้เป็นไปแบบนี้

จุดประสงค์ของความเชื่อ ไม่ใช่เพื่อช่วยปกป้องเราให้พ้นจากปัญหา บ่อยครั้ง

ความเชื่อคือสิ่งที่ช่วยพาเราฝ่าฟันปัญหาไป ถ้าเราไม่มีปัญหาอะไรเลย เราก็คงไม่จำเป็นต้องมีความเชื่อ ที่ฉันกล่าวเช่นนี้ไม่ได้หมายความว่าเราควรคาดหวังที่จะพบแต่ปัญหา และก็ไม่ได้หมายความว่าเราควรยอมรับปัญหาเข้าเป็นวิถีทางในการดำเนินชีวิตของเรา

จากประสบการณ์ของเรา ฉันกับเดฟ สามิ ดำเนินชีวิตในชัยชนะที่ยิ่งใหญ่มาก แต่มันเป็นเพราะเราเรียนรู้ที่จะยืนหยัดและขับไล่มารออกไปจากทรัพย์สินของเรา และขับมันออกไปจากด้านต่างๆ ในชีวิตเรา การเรียนรู้ที่จะหนักแน่นในยามยากลำบาก คือวิธีที่ดีที่สุดอันหนึ่งที่จะทำอย่างนี้

เมื่อคุณได้รับชัยชนะเหนือศัตรูครั้งหนึ่งแล้ว คุณจะนั่งผ่อนคลายเป็นอยู่เฉยๆ โดยคิดไปว่าทุกอย่างจะเรียบร้อยเป็นอย่างนั้นเรื่อยไปไม่ได้ คุณต้องเตรียมพร้อมที่จะถูกโต้กลับ การมีชัยชนะเพียงครั้งเดียวนั้นไม่พอ คุณต้องเตรียมพร้อมที่จะรักษาชัยชนะนั้นไว้เสมอไปด้วย

บ่อยครั้งฉันจะบอกคนที่เข้าร่วมสัมมนาของฉันว่า การเป็นคริสเตียนที่มีชัยชนะนั้น เป็นงานที่ต้องทำเต็มเวลา ซึ่งไม่มีวันจบสิ้น มันเรียกร้องให้เราต้องตื่นตัวอยู่เสมอ เหมือนชนอิสราเอลในเรื่องราวตอนนี้ เราต้องเตรียมพร้อมอยู่เสมอที่จะรับมือกับปัญหาต่างๆ ที่ศัตรูของเราก่อขึ้น

เราควรจะตอบสนองต่อปัญหาอย่างไร? เราจะเอาชนะอุปสรรคที่ฝ่ายตรงข้ามโยนเข้ามาขวางทางเราได้อย่างไร? เราจะเคลื่อนภูเขาที่ขวางทางเราได้อย่างไร? โดยความพยายามและการดิ้นรนของมนุษย์หรือ? หรือโดยความโกรธและท้อแท้สิ้นหวัง? หรือโดยความเชื่ออย่างเดียวเท่านั้น? หรือโดยการกล่าวแต่ถ้อยคำที่ดี? หรือโดยใช้เวลาอธิษฐานและศึกษาพระคัมภีร์ให้มาก ๆ?

ขอให้เราดูบางบทบางตอนจากหนังสือเศคาริยาห์ เพื่อจะได้เห็นว่าพระวจนะของพระเจ้า ได้สอนเราในเรื่องนี้ไว้อย่างไร

พระคุณในฐานะที่เป็นฤทธิ์เดช

และทูตสวรรค์ที่สนทนากับข้าพเจ้ามาอีก และปลุกข้าพเจ้าเหมือนคนที่เพิ่งตื่นจากการนอนของเขา

และท่านถามข้าพเจ้าว่า "เจ้าเห็นอะไร" ข้าพเจ้าตอบว่า "ดูเถิด ข้าพเจ้าเห็นคันประทีปทำด้วยทองคำล้วนอันหนึ่งมีสาม (สำหรับใส่น้ำมัน) อยู่ที่ยอดและมีตะเกียงอยู่บนนั้นเจ็ดดวง และมีท่อเจ็ดท่อนำไปยังตะเกียง ซึ่งอยู่บนยอดนั้น ดวงละท่อ

และมีต้นมะกอกเทศสองต้นอยู่ข้าง ๆ อยู่ข้างขวาซามันั้นต้นหนึ่ง อยู่ข้างซ้าย ต้นหนึ่ง

เศคาริยาห์ 4:1-3

เศคาริยาห์ ได้เห็นนิมิตเป็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งมาสนทนากับท่าน ในนิมิตนี้ ท่านได้เห็นคันประทีปทำด้วยทองคำล้วนอันหนึ่ง มีตะเกียงอยู่บนนั้นเจ็ดดวง และมีท่อเจ็ดท่อนำไปยังตะเกียงซึ่งอยู่บนคันประทีปนั้น และมีต้นมะกอกเทศสองต้น อยู่กันคนละข้าง เพื่อคอยป้อนน้ำมันเข้าสู่ตะเกียงนั้นอย่างสม่ำเสมอ

ถ้าคุณเป็นคนที่ชอบศึกษาพระวจนะของพระเจ้า คุณก็จะรู้ว่าน้ำมันนั้นหมายถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์ และพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพ ในบทที่หนึ่งเราเห็นจากยากอบ 4.6 ว่า พระคุณคือฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่จะช่วยต่อต้านความโน้มเอียงในทางชั่วของเรา ถึงแม้พระคัมภีร์ไม่ได้กล่าวอะไรไว้มากมาย แต่มันหมายความว่า พระคุณคือฤทธิ์เดชของพระเจ้าที่จะช่วยตอบสนองความต้องการและแก้ไขปัญหของเรา

หลายปีที่เตียวที่ฉันไม่เข้าใจถึงความหมายของพระคุณ ช่วงเวลานั้นฉันจึงเป็นคริสเตียนที่ท้อแท้สิ้นหวัง ดังที่ได้กล่าวไปแล้ว ฉันเคยพยายามบรรลุเป้าหมายทุกอย่างในชีวิตด้วยกำลังของตัวเองอยู่ตลอดเวลา ฉันพยายามดิ้นรนเพื่อเคลื่อนภูเขาออกไปจากชีวิต โดยอาศัยความสามารถตามประสามนุษย์ของตนเอง

ถ้าฉันตกอยู่ในฐานะของเศรุบบาเบลและชาวอิสราเอล ฉันก็คงหมดเรี่ยวหมดแรงไปกับความพยายามที่จะสร้างวิหารเพื่อถวายแด่พระเจ้า ฉันคงรู้อยู่ในส่วนลึกในใจแล้วว่าพระเจ้าได้ตรัสสั่งให้ฉันสร้างพระวิหาร เนื่องจากฉันเป็นคนที่มีมุมนั้น ฉันก็คงทุ่มเทาทำในสิ่งที่พระเจ้าทรงมอบหมายให้ทำ ด้วยกำลังของตัวเองจนสิ้นสุดกำลังทีเดียว

และฉันเองก็คงจะเต็มไปด้วยความท้อแท้สิ้นหวังอย่างหนักหนาสาหัส เพราะฉันคงปล่อยให้ศัตรูคือมารทำให้ฉันระทมทุกข์อยู่เรื่อย ๆ ฉันคงใช้กำลังและพลังงานทั้งหมดที่มีไปกับการพยายามแก้ปัญหาที่รู้อยู่แล้วว่าเกินกำลังและความสามารถของฉันที่จะแก้ไขได้ด้วยตนเอง สิ่งเดียวที่จะเป็นผลผลิตของฉันก็คือ คนหนึ่งคนที่หมดสภาพเต็มไปด้วยความสับสนและระทมทุกข์

ฉันจำเป็นต้องมีนิมิตแบบเดียวกับที่เศคาริยาห์ได้รับในพระธรรมตอนนี้ ซึ่งสำแดงให้เราเห็นถึงฤทธิ์เดชแห่งพระคุณของพระเจ้าแบบปราศจากความจำกัด

มิใช่ด้วยกำลัง มิใช่ด้วยฤทธานุภาพ แต่ด้วยพระวิญญานบริสุทธิ์

และข้าพเจ้าถามทูตสวรรค์ผู้ที่สนทนากับข้าพเจ้าว่า "เจ้านายเจ้าข้า นี่คืออะไร"

ทูตสวรรค์ที่สนทนากับข้าพเจ้าตอบข้าพเจ้าว่า "นี่คืออะไร เจ้าไม่ทราบหรือ?"
"ข้าพเจ้าตอบว่า "เจ้านายเจ้าข้า ข้าพเจ้าไม่ทราบ"

แล้วท่านจึงตอบข้าพเจ้าว่า "นี่ (เพิ่มเติมจากน้ำมันสำหรับเทียน, ที่ป้อนน้ำมันมะกอกให้ตลอดเวลาโดยไม่หยุด) เป็นพระวจนะของพระเยโฮวาห์ ที่ให้ไว้กับเศรุบบาเบลว่า มิใช่ด้วยกำลัง มิใช่ด้วยฤทธานุภาพ แต่ด้วยวิญญาน ของเรา พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้แหละ"

เศคาริยาห์ 4:4 - 6

ในตอนี้ พระเจ้ากำลังตรัสกับคนกลุ่มเดียวกันกับที่กล่าวถึงในพระธรรมเอซรา ซึ่งกำลังพยายามสร้างพระวิหาร พระองค์ตรัสให้พวกเขาว่า พวกเขาควรมีปฏิกริยาอย่างไร ต่อสถานการณ์ที่น่าท้อแท้ใจนั้น พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า พวกเขาไม่ควรตอบสนองต่อปัญหาด้วยการพึ่งพาในกำลังและความสามารถของตนเอง แต่พึ่งพาในฤทธิ์เดชอันไร้ขีดจำกัดของพระวิญญานบริสุทธิ์ เพื่อแก้ปัญหาและวิกฤติการณ์ที่เขา กำลังเผชิญอยู่นั้น

ฤทธิ์เดชที่เกิดจากการมีความสัมพันธ์ที่ถูกต้องกับพระเจ้า

โอ ภูเขาใหญ่ (อุปสรรคของมนุษย์) เจ้าเป็นอะไรเล่า ต่อหน้าเศรุบบาเบล (ผู้ซึ่งโยชูวาได้นำการเป็นผู้พลัดถิ่นของเขา กลับมาจากบาบิโลน และกำลังทำการสร้างพระวิหารต่อหน้าเขา) เจ้าจะเป็นที่ราบ (กองดินเท่านั้น) และท่านจะนำศึลาก่อนที่อยู่ยอดออกมา (ของพระวิหารใหม่) ท่ามกลางการโห่ร้องว่า "เป็นพระคุณ เป็นพระคุณจริง ๆ"

เศคาริยาห์ 4:7 ฉบับขยายความ

ชาวสะมาเรียที่มาต่อต้านชาวอิสราเอลในการก่อสร้างพระวิหารของพระเจ้านั้น เปรียบเสมือนภูเขาแห่งอุปสรรคของมนุษย์ เพื่อคอยทำให้พวกเขา รู้สึกท้อแท้ และขัดขวางไม่ให้พวกเขาได้ทำในสิ่งที่พระเจ้าทรงบัญชา

ในขณะที่คุณอ่านหนังสือเล่มนี้อยู่ คุณอาจจะรู้สึกว่าคุณเองก็กำลังประสบกับสถานการณ์แบบเดียวกันอยู่ คุณอาจรู้สึกว่าคุณเจ้ากรรมทำให้คุณทำอะไรบางอย่าง แต่แล้วศัตรูก็โยนภูเขาเข้ามาขวางทางที่คุณกำลังดำเนินไป พยายามทำให้คุณรู้สึกท้อใจ และขัดขวางคุณไว้เพื่อไม่ให้คุณสามารถกระทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้าได้ ถ้าคุณกำลังเป็นแบบนี้ ฉันรู้ว่าคุณรู้สึกอย่างไร เพราะฉันก็เคยรู้สึกแบบเดียวกันนี้มาก่อน

ปัญหาคือมุมมองของเรา

หลายครั้ง เราสาละวันอยู่กับการพยายามรับมือศัตรูโดยอาศัยกำลังและความพยายามของเราเอง จนลืมที่จะมองคุณสมบัติของเรากับพระเจ้าไป

ฟังดูอาจจะแปลก ในช่วงสองสามปีแรกของงานรับใช้ของฉัน ฉันเชื่อว่าฉันใช้เวลาพิวพันกับซาตาน มากกว่าอยู่กับพระเจ้า ฉันหมายความว่าฉันคิดอยู่แต่กับเรื่องของมาร พุดกับมาร พยายามใคร่ครวญดูว่าฉันกำลังทำอะไรอยู่ และฉันจะทำจัดการออกไปจากสถานการณ์ได้อย่างไร ฉันให้ความสนใจกับผู้ที่ก่อปัญหาให้ฉัน มากกว่าสนใจพระองค์ผู้ทรงฤทธิ์ที่จะแก้ไขปัญหานั้นทุกอย่างให้ฉันได้

ในฐานะผู้เชื่อ คุณและฉันต้องไม่ให้สายตาของเราจดจ้องอยู่ที่ศัตรูและการงานของมัน เราต้องเพ่งมองไปยังพระเจ้าและฤทธิ์เดชอันไร้ขีดจำกัดของพระองค์ เรามักจะถูกทดลองให้สาละวันอยู่กับปัญหา พยายามนึกหาเหตุผล และหาทางออกด้วยความ กระวนกระวาย ถ้าเราทำอย่างนั้น เท่ากับเราได้ขยายปัญหาให้ดูใหญ่กว่าพระองค์ผู้ทรงแก้ไขปัญหา

ในพระธรรมตอนนี้ พระเจ้าตรัสกับเศคาริยาห์ว่า ปัญหาที่ชาวอิสราเอลเผชิญอยู่นั้น แม้จะดูราวกับเป็นภูเขาใหญ่ แต่ที่จริงมันเป็นเพียงแค่งอดดินสำหรับพระองค์ จะดีไหม ถ้าภูเขาทุกลูกของคุณกลับกลายเป็นแค่งอดดิน? มันเป็นไปได้ ถ้าเพียงแต่คุณกระทำตามที่พระเจ้าตรัสไว้ตอนนี้ และไม่เพ่งมองดูที่ปัญหา แต่มองดูที่พระเจ้าและฤทธิ์เดชของพระองค์

ถ้าพระเจ้าตรัสสั่งให้คุณทำอะไรบางอย่าง ก็ยอมเป็นน้ำพระทัยของพระองค์ที่จะให้คุณไม่เพียงแต่เริ่มต้นทำเท่านั้น แต่ต้องทำให้สำเร็จด้วย แต่คุณจะไม่มีการทำให้สำเร็จได้เลย ถ้าคุณไม่เข้าใจถึงพระคุณพระเจ้า คือฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์นั่นเอง

โปรดจำไว้ว่า มีชีวิตด้วยฤทธานูภาพ มีชีวิตด้วยกำลัง แต่ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ทำให้เรามีชัยชนะเหนือศัตรูได้ เราเอาชนะได้ผ่านทางความเชื่อ โดยทางพระคุณ

ความเชื่อคือช่องทาง ไม่ใช่แหล่งของความสำเร็จ

ในเอเฟซัส 2: 8, 9 เราเห็นแล้วว่าเรารอดโดยพระองค์ ผ่านทางความเชื่อแน่นอน เราต้องมีความเชื่อ แต่เราต้องเข้าใจว่าความเชื่อไม่ใช่ฤทธิ์เดชที่ทำให้เรารอด มันเป็นเพียงช่องทางที่ทำให้เราได้รับพระคุณของพระเจ้า ซึ่งเป็นฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์

เมื่อเปรียบเทียบตามนิมิตของเศคาริยาห์ ความเชื่อคือคันประทีป แต่พระคุณคือน้ำมัน เราอาจจะมီးตะเกียงทั้งโลกอยู่ในครอบครอง แต่ถ้าไม่มีน้ำมันเป็นตัวให้พลังงาน ตะเกียงก็ไม่สามารถส่องแสงหรือปล่อยพลังงานออกมาได้

ในบทที่ 1 ฉันได้ยกตัวอย่างพัตลม ซึ่งสามารถทำให้คนเย็นได้ก็เฉพาะตอนที่มันเสียบปลั๊กอยู่เท่านั้น ภาพตัวอย่างนี้สามารถนำไปใช้กับการดำเนินชีวิตคริสเตียนของเราได้หลายครั้งเราลงเอยด้วยหลักการ วิธีการและสูตรต่างๆ มากมาย แต่ไม่มีฤทธิ์เดชที่แท้จริง เหตุผลเป็นเพราะว่าหลักการ วิธีการ และสูตรต่างๆ เหล่านั้น เป็นเพียงช่องทาง เช่นเดียวกับความเชื่อ เพื่อให้เราได้รับพระพรจากพระเจ้า ทั้งหมดนี้เป็นสิ่งดีและเราจำเป็นต้องรู้ถึงสิ่งเหล่านี้ แต่การมีเพียงแค่อสิ่งเหล่านี้มันไม่ได้ทำให้เราแก้ปัญหาได้

เราจำเป็นต้องรู้เกี่ยวกับความเชื่อ ความเชื่อเป็นสิ่งที่น่าอัศจรรย์ พระคัมภีร์เขียนไว้ว่า ถ้าปราศจากความเชื่อแล้ว จะเป็นที่ยอพระทัยพระเจาก็ไม่ได้เลย (ฮีบรู 11:6) เหตุที่ความเชื่อมีความสำคัญยิ่งและจะขาดไม่ได้เลย ก็เพราะความเชื่อคือช่องทางที่ทำให้เราได้รับบรรดาสิ่งดีทั้งสิ้นที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้เพื่อเรา นั่นเป็นเหตุที่พระเจ้าทรงใช้เวลาช่วงหลายปีที่ผ่านมาเพื่อสอนคนของพระองค์ในเรื่องความเชื่อ พระองค์ประสงค์ให้เราจดจ่ออยู่ที่พระองค์ และเรียนรู้ที่จะเชื่อในพระองค์เพื่อพระองค์จะได้กระทำการเพื่อเรา และผ่านทางชีวิตเรา ตามที่พระองค์ทรงประสงค์ที่จะกระทำบนแผ่นดินโลก

หลักการนี้เป็นจริงเช่นกันสำหรับการอธิษฐาน การสรรเสริญ การภาวนา การศึกษาพระคัมภีร์ การกล่าวขอมรับพระวจนะ การทำสงครามฝ่ายวิญญาณ และเรื่องอื่นๆ ที่เราได้ยินได้ฟังและได้นำมาปฏิบัติตามแต่ในขณะที่เรากระทำกิจกรรมฝ่ายวิญญาณทั้งหลายเหล่านี้ เราจะต้องระวังที่จะไม่มึสการ ติดตามและไว้วางใจและพึ่งพาสิ่งต่างๆ เหล่านี้ แทนที่จะนมัสการพระเจ้า

เป็นไปได้ที่เราจะนมัสการช่วงเวลาอธิษฐาน การศึกษาพระคัมภีร์ การกล่าวขอมรับพระวจนะ การภาวนาพระธรรม การสรรเสริญ และการกระทำที่ดีของเรา เป็นไปได้ที่เราจะเริ่มสร้างความเชื่อในความเชื่อ แทนที่จะมีความเชื่อในพระเจ้าของเรา ที่จริงมันเกือบจะเป็นสิ่งที่น่ากลัวเอามากๆ เพราะทั้งสองสิ่งนี้มีความเหมือนกันจนแทบจะแยกไม่ออก

แต่สิ่งที่เราจะต้องจำไว้ก็คือ ถึงแม้สิ่งเหล่านี้จะเป็นสิ่งที่ดีแต่ มันก็เป็นเพียงช่องทาง

ที่ช่วยให้เราได้รับพระพรจากพระเจ้า เหมือนกับพดลมที่ฉันได้ยกตัวอย่างไปแล้ว มันจะไม่ใช่ประโยชน์อย่างใดกับเราเลย จนกว่าเราจะเอามันเสียบบล็อกเข้ากับแหล่งแห่งฤทธิ์เดชเบื้องบนเสียก่อน

เสียบปลั๊ก

พี่น้องที่รัก ฉันอยากบอกกับคุณว่า ถ้าคุณเป็นคริสเตียนที่ท้อแท้สิ้นหวัง และสับสน แสดงว่าคุณยังไม่ได้เสียบปลั๊ก เพราะถ้าเสียบปลั๊กแล้ว คุณก็จะมีสันติสุขอยู่ภายใน คุณจะรู้ว่าไม่ใช่ด้วยแรงหรือฤทธิ์เดชของคุณ แต่โดยพระวิญญาณของพระเจ้า

ทุกครั้งที่ฉันเริ่มรู้สึกท้อแท้สิ้นหวัง พระเจ้าจะตรัสในใจฉันว่า "จอยซ์ เจ้าทำอะไรอีกแล้วนะ" ฉันทำอะไรหรือ? ฉันกำลังพยายามทำสิ่งที่มีแต่พระเจ้าเท่านั้นที่จะทำได้ ฉันพยายามทำให้อะไรมันเกิดขึ้นด้วยกำลังและเรี่ยวแรงของตนเอง แล้วก็มานั่งท้อแท้และสับสน ฉันกำลังเคลื่อนภูเขาด้วยกำลังของมนุษย์ แทนที่จะกล่าวกับภูเขาว่า "พระคุณ พระคุณ"

ความท้อแท้สิ้นหวัง ไม่ใช่ส่วนหนึ่งในมรดกที่พระเจ้าประทานแก่เรา ความรู้สึกสับสนก็เช่นกัน เช่นเดียวกับพดลมที่ฉันยกมาเป็นตัวอย่าง เราจะไม่มีวันบรรลุความสำเร็จได้เลย ถ้าไม่ได้เสียบปลั๊กเข้ากับแหล่งแห่งฤทธิ์เดชเบื้องบน เราจะเสียบปลั๊กอยู่ตลอดเวลาได้อย่างไร? เราทำได้โดยทางการมีความสัมพันธ์เป็นส่วนตัวกับพระเจ้า ซึ่งเป็นเรื่องที่ต้องใช้เวลา

ไม่ว่าเราจะเรียนหลักการ(วิธีการ) และสูตรสำเร็จมากมายเพียงใดก็ตาม เราจะไม่มีทางประสบกับชัยชนะที่ยั่งยืนในชีวิตคริสเตียนของเราได้เลยหากเราไม่ได้ใช้เวลาส่วนตัวในการมีสามัคคีธรรมกับพระเจ้า ชัยชนะไม่ได้อยู่ที่วิธีการ แต่อยู่ในพระเจ้า หากเราต้องการดำรงชีวิตอย่างมีชัยชนะ เราก็ต้องมองเลยพ้นวิธีการแก้ไขปัญหาลงไป จนพบกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของผู้ดำเนินอยู่ท่ามกลางปัญหาเหล่านั้น

พระบิดาในสวรรค์ของเราทรงทราบว่าไม่มีใครในพวกเราที่สามารถรับมือกับสถานการณ์ที่เราเผชิญอยู่อย่างต่อเนื่องในแต่ละวันได้โดยปราศจากฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผู้ทรงสถิตอยู่ภายในเรา

เราแต่ละคนไม่ใช่ว่า เห็นคนอื่นทำอะไรอยากจะทำตามก็ทำได้เลย เพราะเราแตกต่างกัน เรามีการทรงเรียกต่างกัน มีของประทานต่างกัน มีบุคลิกและรูปแบบการดำเนินชีวิตต่างกัน เราแต่ละคนต้องติดสนิทกับพระเจ้าและยอมให้พระองค์ทรงนำทางเรา และบอกเราว่าเราต้องทำอะไรบ้างในสถานการณ์ที่เราแต่ละคนกำลังเผชิญอยู่

พระเจ้าทรงมีแผนการพิเศษเฉพาะสำหรับเราแต่ละคน ซึ่งเป็นแผนการที่จะนำเราไปสู่ชัยชนะ นี่คือเหตุที่ว่าทำไมหลักการ วิธีการ และสูตรสำเร็จต่างๆ จึงไม่ใช่คำตอบสุดท้าย เพราะมันไม่ใช่กับชีวิตของเราแต่ละคนซึ่งมีความแตกต่างกัน ถึงแม้สิ่งเหล่านี้จะให้แนวทางกว้างๆ ที่ดีสำหรับเรา แต่มันไม่มีทางทดแทนการมีความสามัคคีธรรมส่วนตัวกับพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ได้

การมีสามัคคีธรรมกับพระเจ้า

ฉันรู้ว่าคุณต้องการมีสันติสุขและชัยชนะในชีวิต ฉันรู้ได้อย่างไร? ที่รู้จักเพราะคุณกำลังอ่านหนังสือเล่มนี้อยู่ ฉันจึงชี้ให้คุณเห็นถึงแหล่งแห่งสันติสุขและชัยชนะทั้งปวงซึ่งไม่ใช่สิ่งที่มาจากพระเจ้า แต่เป็นพระเจ้าเอง

มารจะพยายามอย่างที่สุดที่จะขัดขวางคนเราไม่ให้มีความสามัคคีธรรมกับพระเจ้า ซาตานไม่สนใจหรอกว่าเราจะพกวาตะเกียงติดตัวจำนวนมากน้อยแค่ไหน ตราบเท่าที่มันรู้ว่าเราไม่มีน้ำมันไว้เติมตะเกียง มันไม่กังวลหรอกว่าเรามีพดลมอยู่ที่ตัว ตราบเท่าที่เราไม่ได้เสียบปลั๊กไฟ เพราะมันรู้ว่าเมื่อใดที่เราเชื่อมต่อกับฤทธิ์เดชจากเบื้องบนได้ทุกอย่างก็จบสำหรับมัน

คุณรู้ไหมว่าเกิดอะไรขึ้นเมื่อคุณใช้เวลากับพระเจ้า? คุณจะเริ่มทำเหมือนกับดาวิดตอนเผชิญหน้ากับโกลิอัท คุณจะเริ่มยืนหยัดและเรียกร้องจากศัตรูว่า "คนนี่คือใครเล่า เขาจะมาท้าทายกองทัพของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์?" (1 ซามูเอล 17:26)

ในฐานะที่เป็นทหารแห่งไม้กางเขน เราไม่ควรกลัวมารซึ่งเป็นศัตรูของเรา ตรงกันข้ามเราควรจะ **"เข้มแข็งขึ้นในองค์พระผู้เป็นเจ้า และในฤทธิ์เดชอันมหัศจรรย์ของพระองค์"** (เอเฟซัส 6:10) เมื่อวิญญาณแห่งความกลัวเข้ามา เราต้องกล้าหาญเหมือนสิงโต แทนที่จะสั่นไหวเหมือนใบไม้

มารจะต่อสู้กับคนที่ก่อความเสียหายให้แก่อาณาจักรของมัน คือคนที่กระทำการเพื่อพระเจ้า เราจะยืนหยัดต่อต้านมารได้อย่างไร? ก็โดยสวมยุทธภัณฑ์ทั้งชุดของพระเจ้า คือถือโล่แห่งความเชื่อเพื่อจะดับลูกศรเพลิงของมาร และถือพระแสงแห่งพระวิญญาณคือพระวจนะของพระเจ้า (เอเฟซัส 6:13-17) แต่ยุทธภัณฑ์และเครื่องอาวุธทั้งหมดนี้เกิดจากการใช้เวลาในการสามัคคีธรรมกับพระเจ้า

เอเฟซัส 6:10 เริ่มบรรยายถึงยุทธภัณฑ์ของพระเจ้าโดยการกล่าวว่า **"จงเข้มแข็งขึ้นในองค์พระผู้เป็นเจ้า (ให้รับเอาฤทธิ์เดชโดยสัมพันธ์สนิทกับพระองค์)..."** สำหรับฉัน พระคัมภีร์หมายความว่า "จงเข้มแข็งขึ้นโดยการมีสามัคคีธรรมกับพระเจ้า" จากนั้น ข้อ 11

เขียนต่อไปว่า "...จงสวมยุทธภัณฑ์ทั้งชุดของพระเจ้าไว้..." เราจะสวมยุทธภัณฑ์ทั้งชุดได้อย่างลงตัว ก็ต่อเมื่อเราเข้มแข็งขึ้นโดยการสามัคคีธรรมกับพระเจ้าแล้วเท่านั้น

ในกรณีของฉัน ฉันเรียนรู้ที่จะสร้างวินัยให้ตนเองในการใช้เวลาวันละหลายชั่วโมงเพื่อสามัคคีธรรมกับพระบิดาในสวรรค์เป็นส่วนตัว พระเจ้าได้ตรัสกับฉันว่า ไม่มีทางที่ฉันจะประสบความสำเร็จในชีวิตคริสเตียนและงานพันธกิจได้เลย ถ้าฉันไม่เต็มใจที่จะมอบถวายตัวเองให้พระองค์อย่างเต็มร้อย

ถ้าฉันต้องการมีชัยชนะ ฉันไม่มีทางเลือกอื่น ฉันต้องสามัคคีธรรมกับพระเจ้าวันละหลายชั่วโมง เพราะการทรงเรียกที่มีอยู่ในชีวิตฉัน พระเจ้าอาจไม่ได้เรียกร้องให้คุณทุ่มเทแบบเดียวกับฉัน พระองค์อาจเรียกร้องเวลาจากคุณเพียงวันละหนึ่งชั่วโมง สามสิบนาทีในตอนเช้าและอีกสามสิบนาทีในตอนกลางคืน อาจจะมากหรือน้อยกว่านี้ กำหนดเวลาที่แน่นอนย่อมแตกต่างกันออกไปในแต่ละคน แต่ไม่ว่าพระเจ้าจะทรงเรียกให้คุณใช้เวลากับพระองค์เท่าใดในแต่ละวัน ถ้าคุณไม่พร้อมที่จะเสียสละแบบนั้น คุณก็ลืมเรื่องที่ยากจะมีชัยชนะและสันติสุขในชีวิตคริสเตียนไปได้เลยแน่นอน คุณจะเข้าไปสวรรค์อยู่แล้วเพราะชื่อของคุณจดบันทึกไว้แล้วในหนังสือแห่งชีวิตของพระเมษโปดก ความรอดไม่ได้ขึ้นอยู่กับสามัคคีธรรมของคุณ แต่ขึ้นอยู่กับพระโลหิตของพระเยซู แต่คุณจะต้องนอบน้อมอย่างทุกวิถีทางตลอดเวลาที่ยังอยู่ในโลกนี้

เราต้องเรียนรู้ว่า เราจะได้รับฤทธิ์เดชของพระเจ้ายิ่งต่อเมื่อ เราอยู่ใน การทรงสถิตของพระเจ้าเท่านั้น

เมื่อฉันเริ่มพยายามใช้เวลาไปกับพระเจ้าตอนแรกนั้นมันเป็นเรื่องที่ยากมาก ฉันรู้สึกเหมือนเป็นคนโง่และหมกหมุ่นอยู่แต่กับตนเอง ฉันรู้สึกเบื่อ ฉันนั่งลงแล้วก็หาวและพยายามบังคับตัวเองไม่ให้หลับ การนั่งเงิบๆ ต่อพระพักตร์พระเจ้าเป็นเรื่องที่ต้องใช้เวลาฝึกฝน เช่นเดียวกับการงานที่มีคุณค่าทั้งหลายทั่วไป คุณต้องทำต่อไปโดยไม่ปล่อยและมันไม่ใช่สิ่งที่คุณจะเรียนรู้จากคนอื่นได้ ฉันคิดว่าเป็นไปไม่ได้ที่เราจะสอนคนอื่นในเรื่องการมีสามัคคีธรรมกับพระเจ้า ทำไมหรือ? เพราะเราแต่ละคนแตกต่างกัน และเราต้องเรียนรู้ด้วยตนเองในการที่จะสื่อสารกับพระผู้สร้างของเรา

ช่วงเวลาที่เราสามัคคีธรรมกับพระเจ้านั้น ประกอบไปด้วยการอธิษฐานทุกรูปแบบ (การอธิษฐานขอ การอธิษฐานเผื่อ การสรรเสริญ ฯลฯ) การอ่านหนังสือต่างๆ ที่พระเจ้าทรงใช้เพื่อช่วยเหลือฉัน การศึกษาพระคัมภีร์ การรอคอยพระเจ้า การกลับใจใหม่ ร้องไห้ หัวเราะ และรับการสำแดง เวลาที่ฉันอยู่กับพระเจ้าจะแตกต่างกันออกไปในแต่ละวัน พระเจ้าทรงมีแผนการสำหรับเราแต่ละคนไม่เหมือนกัน ถ้าคุณเข้าเฝ้าและ

ยอมจำนนต่อพระองค์ พระองค์ก็จะเสด็จเข้ามาในใจของคุณเพื่อสามัคคีธรรมด้วย พระองค์จะทรงสอนและนำพาคุณไปในทางที่คุณควรเดินไป อย่าพยายามทำเหมือนที่คนอื่นทำหรือเป็นอย่างที่คนอื่นเป็น จงยอมให้พระเจ้าสำแดงให้คุณเห็นว่าคุณควรจะสามัคคีธรรมกับพระองค์ได้อย่างไร แล้วดำเนินตามที่พระองค์ทรงนำพาทีละขั้น ทีละตอนไป บางครั้งคุณต้องเตรียมน้ำมันสำรองไว้สำหรับอนาคตด้วย นั่นคือ ไม่เพียงแต่คุณจะต้องสามัคคีธรรมกับพระเจ้าแบบวันต่อวันเท่านั้น แต่บางครั้งคุณอาจจำเป็นต้องใช้เวลา กับพระองค์มากกว่าปกติ เพราะพระเจ้าทรงทราบว่าคุณกำลังจะเผชิญกับสถานการณ์ที่อาจต้องใช้พลังงานทั้งฝ่ายร่างกายและวิญญาณของคุณไปจนหมด

คุณคงจำคำอุปมาที่พระเยซูทรงเล่าเกี่ยวกับหญิงพรหมจารีสิบคน ซึ่งถือตะเกียงของตนมาคอยรับเจ้าบ่าว หญิงห้าคนเป็นคนโง่ เขาเติมน้ำมันแค่พอใช้ชั่วระยะหนึ่ง ส่วนอีกห้าคนเป็นคนมีปัญญา จึงเติมน้ำมันเผื่อไว้ในกรณีที่เจ้าบ่าวมาช้า ต่อมาเมื่อเจ้าบ่าวมาช้า หญิงที่น้ำมันหมดก็วิ่งมาขอยืมจากคนที่มีย้ำมัน แต่เขาไม่ให้ เมื่อหญิงโง่ทั้งห้าออกไปหาน้ำมันมาเพิ่ม พวกเขาก็ตกจากงานเลี้ยงสมรส (มัทธิว 25:1-12)

พวกเราบางคนมักเป็นแบบนี้หรือเปล่า? เราไม่ค่อยยอมใช้เวลาแบกภาระเพื่อเตรียมพร้อมสำหรับเหตุการณ์ที่จะมาถึง เมื่อน้ำมันหมดเราก็พยายามขอยืมจากคนที่มียออยู่ พระเจ้าอาจจะยอมให้เป็นเช่นนั้นอยู่ระยะหนึ่ง แต่ไม่ช้าไม่นาน เราแต่ละคนก็ต้องเรียนรู้ที่จะสะสมน้ำมันสำรองตั้งกล่าวไว้เผื่อเหตุการณ์ในอนาคต

ถ้าคุณยอมสละเวลาในตอนเช้าสักสิบห้าหรือยี่สิบนาที เพื่อจะได้ตื่นเช้าและแสวงหาพระพักตร์ของพระองค์ พระเจ้าก็จะทรงให้เกียรติการเสวยสละของคุณ ถ้าคุณเต็มใจยอมปิดโทรทัศน์ในตอนเย็นสักครึ่งชั่วโมงเพื่อใช้เวลาสามัคคีธรรมกับพระเจ้า คุณจะได้รับบำเหน็จอย่างงามทีเดียว

มีบางครั้งที่งานหนักและสถานการณ์ที่เป็นการทดลองใจเข้ามาในชีวิตและใช้พลังงานของเราไปจนหมด เราจึงต้องมีเวลาพิเศษกับพระเจ้าเพื่อเติมพลังใหม่อีกครั้ง

นั่นไม่ได้หมายความว่า คุณจะไม่ได้สนุกกับชีวิต หรือต้องนั่งอยู่กับพระเจ้าในห้องตลอดเวลา พระองค์ทรงเป็นพระบิดาที่ทรงรัก พระองค์ประสงค์ให้บุตรของพระองค์ได้รับความครบบริบูรณ์และมีชีวิตที่ชื่นชมยินดี พระองค์จะไม่ทรงเรียกร้องอะไรจากคุณเกินกว่าที่คุณจะให้พระองค์ได้ พระองค์ไม่ใช่ยักษ์ไม่ใช่มารที่จะคอยทำให้คุณเป็นทุกข์ แต่เป็นเพราะพระองค์ทรงทราบว่าคุณจำเป็นต้องมีอะไรบางอย่าง เพื่อที่จะได้รับความครบบริบูรณ์และมีชีวิตที่ชื่นชมยินดีและมีชีวิตในชัยชนะ พระองค์ทรงทราบด้วยว่าสิ่งเหล่านี้ไม่ได้เกิดขึ้นจากวิธีการ แต่เป็นมาจากพระองค์

จงเรียนรู้ที่จะทำตามการนำพาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ จงแยกตัวออกมาอยู่กับพระองค์ ก่อนที่คุณจะแยกออกไปทำการในที่สาธารณะ จงใช้เวลาอยู่กับพระเจ้าเพื่อคุณจะได้หนักแน่นมั่นคงในเวลาที่ต้องจัดการกับภารกิจในชีวิตประจำวัน

ไม่ใช่โดยความพยายาม แต่โดยพระวิญญาณ

มารต้องการให้เราคิดว่า เราสามารถซื้อพระคุณพระเจ้าได้ พระคุณของพระเจ้ามิได้มีไว้ขาย เพราะนิยามของคำว่าพระคุณคือ เป็นความโปรดปรานที่เราไม่สมควรจะได้รับมันเป็นของขวัญ

พระคุณไม่สามารถซื้อได้ด้วยการอธิษฐาน การทำดี การอ่านพระคัมภีร์ หรือการถวาย เราไม่สามารถซื้อได้ด้วยการอ่าน การท่องจำ และการกล่าวยอมรับพระวจนะ แม้แต่ความเชื่อก็ซื้อพระคุณไม่ได้ พระคุณเป็นสิ่งที่เรารับเอาได้ แต่ซื้อไม่ได้

ก่อนที่พระเจ้าจะครอบครองฉันและเปลี่ยนแปลงฉันทั้งภายในภายนอก ฉันรู้สึกว่ามีชีวิตฉันแย่อย่างมาก ฉันไม่มีผลของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในตัว อันที่จริงฉันสำแดงการงานของเนื้อหนังอยู่ตลอดเวลา ฉันขาดความอดทน ปากร้าย หยาบคาย ไม่มีมารยาท เห็นแก่ตัว เอาแต่ใจตัวเอง โลก เข้ากับคนยาก และอื่นๆ อีกสารพัด ถึงแม้ตอนนี้ฉันได้รับความรอดและบัพติศมาในพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้ว ถึงแม้ฉันรักพระเจ้าและอยากรับใช้พระองค์อย่างสุดใจ แต่ถ้าฉันไม่ได้ใช้เวลากับพระองค์ทุกวันอย่างที่กำลังทำอยู่ ฉันก็จะกลับไปประพฤติดังเคยอีก

คริสเตียนเราต้องเรียนรู้ข้อเท็จจริงที่น่าเศร้าอย่างหนึ่งว่า การที่เราได้รับความรอดมันไม่ได้ทำให้เราประพฤติดังที่ที่เคยเป็นมา เราต้องรับการเปลี่ยนแปลงจิตใจด้วยพระวจนะของพระเจ้า และใช้เวลากับพระวิญญาณบริสุทธิ์ ถ้าเราต้องการให้ความประพฤติดีขึ้น เราก็ต้องเสียบบล็อกเข้ากับพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ นี่คือการที่พระเจ้าทรงสอนในชีวิตและงานรับใช้ของฉัน ถ้าฉันต้องการส่องสว่างฉันก็ต้องเสียบบล็อกอยู่ตลอดเวลา

หลังจากที่ต้องดิ้นรนในฐานะที่เป็นคริสเตียนและเป็นนักเทศน์อยู่หลายปี ในที่สุดฉันก็เห็นแจ้งในความคิดว่า ฉันต้องดำเนินชีวิตอยู่โดยพระวิญญาณพระเจ้า ไม่ใช่ด้วยกำลังหรือแรงของตนเอง ความสำเร็จในชีวิตและงานรับใช้ของฉันไม่ได้ขึ้นอยู่กับความพยายามของตนเอง แต่ขึ้นอยู่กับ การทรงสถิตและฤทธิ์เดชของพระองค์ ผู้ทรงดำรงพระชนม์อยู่ในฉันและผ่านทางชีวิตของฉัน (กาลาเทีย 2:20)

เมื่อฉันยืนอยู่หน้าที่ประชุม โดยเฉพาะผู้ฟังซึ่งเป็นคริสเตียนจากคริสตจักรและนิกายต่างๆ ฉันรู้ว่า ถึงฉันจะศึกษาและเตรียมตัวมาดีแค่ไหน ฉันก็ไม่มีทางที่จะเทศนาพระวจนะของพระเจ้าให้พวกเขาฟังได้ด้วยกำลังของตนเอง ฉันต้องพึ่งพาในพระองค์ของพระองค์อย่างสิ้นเชิง ปล่อยวางทุกสิ่งไว้กับพระองค์ และยอมให้พระองค์ทรงทำงานในฉันและผ่านทางฉัน ในสิ่งซึ่งฉันไม่สามารถทำได้ด้วยตนเอง แน่ใจว่าฉันต้องศึกษาพระคัมภีร์และเตรียมตัว แต่ถึงกระนั้นฉันก็ล้มเหลวได้ ถ้าพระองค์ไม่ร่วมทำการด้วย

บางครั้ง เราทำอะไรมากเกินไปเพราะความร้อใจอยากรับใช้พระเจ้า ฉันรู้ว่า มีบางครั้งที่ฉันเตรียมตัวมากเกินไป ฉันศึกษาพระวจนะและอธิษฐานอยู่หลายชั่วโมงจนมีอะไรอยู่ในใจมากเกินไป นั่นเป็นเหตุผลที่พบว่าบ่อยครั้งถึงแม้ว่าเราจะทำกิจกรรมอะไรตั้งมากมาย แต่ก็ไม่มีผลอะไรเกิดขึ้น และบางครั้งเมื่อพระเจ้าทรงสำแดงพระองค์และกระทำการในเรา และผ่านเรา เราก็มักไม่ค่อยรู้สึกขอบพระคุณเท่าไรนัก เพราะเราคิดไปว่ามันเป็นผลงานจากการทุ่มเทเรี่ยวแรงของเรา

เป็นคนงานหรือผู้เชื่อ?

ส่วนคนที่ทำงานก็ไม่ถือว่าค่าจ้างที่ได้นั้นเป็นบำเหน็จ แต่ถือว่าเป็นค่าแรงของงานที่ได้ทำ

ส่วนคนที่ไม่ได้อาศัยการประพฤติ (ตามธรรมบัญญัติ) แต่ได้เชื่อในพระองค์ ผู้ทรงให้คนอธรรมเป็นคนชอบธรรมได้ เพราะความเชื่อของคนนั้นพระเจ้าทรงถือว่าเป็นความชอบธรรม (อยู่ในฐานะที่ได้รับการยอมรับจากพระเจ้า)

โรม 4:4-5

ถ้าคุณและฉันใช้เวลาในการอ่านพระคัมภีร์ การอธิษฐาน ภาวนาพระธรรมกล่าวยอมรับเชื่อตามพระวจนะ หรือใช้เวลาอยู่กับพระเจ้า เพื่อจะได้บางอย่างจากพระองค์ การสวดอธิษฐานของเราที่พระองค์ก็กลายเป็นงาน ไม่ใช่พระองค์

เราต้องระมัดระวังเสมอว่า ขณะที่เราทำตามวิธีการต่างๆ ซึ่งถูกต้องนั้น แรงจูงใจของเราจะต้อง บริสุทธิ์ด้วย อย่าให้เราติดกับในความคิดว่า เราสมควรที่จะได้รับสิ่งดีต่างๆ จากพระเจ้าเพราะเราได้กระทำให้สิ่งนั้นหรือสิ่งนี้

ตามคำสอนของพระคัมภีร์แล้ว คุณและฉันไม่สมควรที่จะได้รับอะไรเลย นอกจากความตายและการพิพากษาโทษเป็นนิรันดร์ ทำไมหรือ? เพราะในสายพระเนตรของพระเจ้า ความชอบธรรมและคุณความดีทุกอย่างที่เราได้กระทำก็เปรียบเหมือน

ผ้าซีริวเท่านั้นเอง (อิสยาห์ 64:6)

เราต้องพิจารณาความชอบธรรมของเราโดยเปรียบเทียบกับความชอบธรรมของพระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์ ถ้าเราทำอย่างนั้น โดยไม่เอาความชอบธรรมของเราไปเปรียบเทียบกับความชอบธรรมของคนอื่น เราก็จะมองเห็นตัวเราตามที่เป็นอยู่จริง ฉันไม่ได้หมายถึงการมีความรู้สึกไม่ดีต่อตัวเอง แต่ฉันกำลังกล่าวถึงการรู้ว่าเราเป็นใครในพระเยซูคริสต์ ไม่ใช่เพราะความประพฤติหรือความพยายามของเราเอง

ในฐานะผู้รับใช้ของพระเจ้า ฉันไม่สมควรที่จะได้รับการทรงเจิมของพระองค์เหนือชีวิต และพันธกิจของฉันเพียงเพราะแค่ฉันได้ใช้เวลากับพระองค์ในแต่ละวัน นอกจากการใช้เวลากับพระเจ้าแล้ว ฉันรู้ว่าฉันต้องมีแรงจูงใจที่ถูกต้องด้วย นอกจากการมีสามัคคีธรรมกับพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้ว ฉันเองก็ต้องมีวิญญาณที่ถูกต้องด้วย ฉันจะยกตัวอย่างให้ฟัง

มีอยู่ครั้งหนึ่งที่ฉันตั้งใจจะอ่านพระคัมภีร์ให้จบเล่มภายในหนึ่งปี ฟังดูก็น่าประทับใจดีหรอก แต่มันไม่ได้เป็นอย่างนั้นเลยเพราะฉันมีแรงจูงใจที่ผิด ฉันไม่ได้ทำแบบนั้นตามการทรงนำของพระเจ้า แต่ฉันอ่านเพราะคนอื่นในโบสถ์อ่านกันจบหมดแล้ว

มีอยู่ครั้งหนึ่งที่ฉันพยายามอธิษฐานให้ได้วันละสี่ชั่วโมง คุณคิดว่าพระเจ้าจะทรงนำให้ฉันทำเช่นนั้นไหม? ไม่มีทางหรอก ทุกครั้งที่ฉันเริ่มอธิษฐาน ฉันก็จะผลอยหลับไป หรือไม่ก็จะหมดเรื่องอธิษฐาน คุณรู้ไหมว่าทำไมพระเจ้าไม่ทรงอนุญาตให้ฉันอธิษฐานวันละสี่ชั่วโมง? ก็เพราะว่าแรงจูงใจของฉันไม่ถูกต้อง ฉันทำไปด้วยเหตุผลที่ผิด ฉันไม่ได้ทำไปเพราะพระเจ้าทรงนำให้ทำ แต่เพราะมีผู้หญิงบางคนมาที่คริสตจักรและเป็นพยานว่าเธออธิษฐานวันละสี่ชั่วโมง ฉันจึงคิดว่า "ขอบคุณพระเจ้า ฉันจะทำอย่างนั้นด้วย"

ฉันอยากให้คุณรู้ว่า ความมุ่งมั่นและความตั้งใจจะกระตุ้นเราไต่ระดับหนึ่งเท่านั้น แต่เมื่อเหนือหน้เราอ่อนกำลัง ซึ่งจะเป็นเช่นนั้นแน่ ทุกอย่างก็จะพังไป ตัวคุณเองด้วยเช่นกัน

ถ้าเราจะต้องปรนนิบัติพระเจ้า แรงจูงใจของเราก็จะต้องถูกต้อง เราต้องแสวงหาและสามัคคีธรรมกับพระองค์ไม่ใช่เพราะเหตุผลอื่น แต่เพราะเรารักพระองค์และอยากอยู่ในการทรงสถิตของพระองค์ เมื่อใดที่เราเกิดความคิดว่า เราสมควรจะได้รับสิ่งใดเพราะเหตุที่เราได้ทำบางอย่างเพื่อพระเจ้า ไม่ว่าสิ่งที่เราทำจะเป็นอะไรก็ตาม แม้แต่เป็นการใช้เวลากับพระเจ้าก็เถอะ แสดงว่าเรากำลังดำเนินตามวิธีการ ไม่ใช่ตามพระวิญญาณ

ฉันได้เรียนรู้ว่าจะต้องไม่เตรียมตัวมากเกินไปสำหรับการประชุม ฉันศึกษาและอธิษฐานนานเท่าที่พระเจ้าจะทรงเจิมให้ทำ เมื่อการทรงเจิมหยุด ฉันเรียนรู้ว่าฉันก็ต้องหยุดแล้ว ฉันใช้เวลานานหลายปีกว่า จะเรียนรู้ว่า ฉันไม่สามารถทำให้เกิดการประชุมที่ดีได้

โดยใช้การเตรียมตัวหลายชั่วโมงเป็นสิ่งแลกเปลี่ยน มีบางครั้งที่ผมใช้เวลาเตรียมตัวนานเป็นพิเศษ แต่ทุกครั้งผมจะดำเนินการทรงนำของพระองค์เสมอ ไม่ใช่ตามใจตัวเอง ครั้งหนึ่ง เมื่อฉันเทศนาเรื่องนี้ในการประชุมต่อเนื่อง เดฟ สามิของฉันพูดบางอย่างซึ่งสำคัญมาก เขาบอกว่า "เกษตรกรรมมีสูตรสำเร็จในการปลูก แต่ไม่มีในการเก็บเกี่ยว" เขาหมายความว่า คนเราอาจจะหว่านเมล็ดพันธุ์ไป แต่เราทำให้พืชเติบโตหรือทำให้เกิดการเก็บเกี่ยวไม่ได้

เมื่อเกษตรกรออกไปหว่านพืชในไร่นา สิ่งแรกคือเขาต้องเตรียมไร่นาก่อน เขาต้องพรวนดิน ถอนหญ้าและวัชพืชออก ทำแปลงดิน แล้วก็หว่านเมล็ดลงไป จากนั้นก็รดน้ำและใส่ปุ๋ย แต่ตามหลักของพระคัมภีร์แล้ว ไม่มีเกษตรกรคนใดสามารถทำให้เมล็ดงอกและเติบโตได้

ในคำอุปมาเรื่องผู้หว่านพืชในพระธรรมมาระโก พระเยซูทรงเปรียบเทียบแผ่นดินพระเจ้าเหมือนกับเกษตรกรออกไปหว่านพืชในนาของตน แล้วก็ไปนอนหลับและตื่นขึ้น เมื่อวันคืนผ่านไป เมล็ดนั้นก็งอกและเติบโตขึ้น โดยที่เขาไม่รู้ว่าจะงอกขึ้นอย่างไร (มาระโก 4:27)

คุณเห็นไหมว่า เราไม่เข้าใจว่าจะอะไรเกิดขึ้นเมื่อเมล็ดพืชใต้หว่านลงไปบนดินแล้ว แน่แน่นอนว่าเราต้องหว่านเมล็ดพันธุ์ไป การอธิษฐานเป็นเมล็ดพันธุ์อย่างหนึ่ง การศึกษาพระคัมภีร์ก็เป็นเมล็ดพันธุ์ การเตรียมตัวก็เป็นเมล็ดพันธุ์ การภาวนาก็เป็นเมล็ดพันธุ์ การกล่าวยอมรับตามพระวจนะก็เป็นเมล็ดพันธุ์ การถวายก็เป็นเมล็ดพันธุ์ การไปประชุมที่โบสถ์ก็เป็นเมล็ดพันธุ์ การทำงานที่ดีก็เป็นเมล็ดพันธุ์ การใช้เวลากับพระเจ้าก็เป็นเมล็ดพันธุ์ แต่ไม่มีสิ่งใดเลยที่จะสามารถซื้อพระคุณพระเจ้าได้ เพราะพระคุณของพระองค์เป็นของประทาน

เราไม่สามารถเอาแรงงานเข้าแลกกับความโปรดปรานของพระเจ้า แต่เรารับเอาได้แบบเป็นของขวัญ พระพรของพระเจ้ามาเหนือเราได้ ไม่ใช่เพราะการกระทำ แต่โดยพระคุณ ผ่านทางความเชื่อ

เมื่อใดก็ตามที่เราหมกมุ่นและหลงอยู่กับตัวเอง เราก็กำลังตกอยู่ในเขตอันตรายแล้ว เราต้องก้าวพ้นตัวเอง ทั้งเร็วแรงและการงานของเราไป ให้ตาของเราจดจ้องอยู่ที่พระเจ้า และพระคุณที่ทรงมีต่อเรา

ความเชื่อในพระเจ้า

พระเยซูจึงตรัสตอบพวกสาวกว่า "จงมีความเชื่อในพระเจ้า (อย่างต่อเนือง) เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า ถ้าใครสิ่งๆ หนึ่งว่า 'จงลอยลงทะเลไป' และใจไม่สงสัย แต่เชื่อว่าจะเป็นไปได้ตามที่สิ่งนั้น ก็จะเป็นไปตามนั้นจริง ๆ"

มาระโก 11:22, 23

ขอให้สังเกตว่า ในพระธรรมตอนนี้ สิ่งแรกที่พระเยซูสั่งให้เรากระทำคือ ให้มีความเชื่อในพระเจ้า (อย่างต่อเนือง) ไม่ใช่ในความเชื่อของเรา หรือการกล่าวยอมรับตามพระวจนะ

มีอยู่ช่วงหนึ่งในชีวิต ที่ฉันติดพันอยู่กับเรื่องความเชื่อและการกล่าวยอมรับตามพระวจนะถึงขนาดที่ฉันแน่ใจว่า ถ้าพูดอะไรออกไปแล้ว มันจะต้องเกิดขึ้นตามคำพูดของฉัน ข้อผิดพลาดของฉันก็คือ ฉันคิดว่ามันเป็นเพราะฉันใช้ความเชื่อและการกล่าวยอมรับตามพระวจนะ จึงทำให้สิ่งที่ฉันพูดออกไปบังเกิดขึ้นจริง ฉันลืมไปว่าการที่เราจะได้รับการสำเร็จจากพระเจ้า เราต้องไว้วางใจในพระองค์ ไม่ใช่ไว้วางใจในถ้อยคำหรือการกระทำของเรา พระเจ้าต้องสอนฉันให้จดจ้องอยู่ที่พระองค์ ไม่ใช่ในวิธีการหรือสูตรสำเร็จใดๆ ฉันเชื่อในการกล่าวยอมรับตามพระวจนะ ฉันสอนและทำอย่างนั้นอยู่ทุกวัน พระเจ้าทรงกระทำการผ่านทางถ้อยคำเหล่านั้น แต่ความเชื่อของฉันอยู่ในพระเจ้า ไม่ใช่ในการกล่าวยอมรับของฉัน

พระเจ้าทรงฤทธิ์

บัดนี้ ขอให้พระเกียรติจงมีแด่พระองค์ผู้ทรงฤทธิ์ สามารถกระทำสารพัดมากยิ่งขึ้นกว่าที่เราจะทูลขอหรือคิดได้ ตามฤทธิ์เดชที่ประกอบกิจอยู่ภายในตัวเรา

เอเฟซัส 3:20

พระคัมภีร์ข้อนี้ทรงพลังมาก ถ้าคุณใคร่ครวญภาวนา คุณก็จะได้เห็นว่ามันเป็นสิ่งที่ทำให้เราสามารถให้ร้องด้วยความยินดีได้

พระธรรมข้อนี้บอกเราว่าพระเจ้าทรงฤทธิ์ สามารถที่จะทำสิ่งสารพัดเกินกว่าที่เราจะกล้าหวัง หรือทูลขอ หรือแม้แต่จะคิด

ถ้าเราจะขอ เราก็ต้องอธิษฐาน จำสิ่งที่ฉันพูดในตอนต้นของหนังสือเล่มนี้ได้ไหม "เราไม่มีเพราะเราไม่ได้ขอ" งานของเราก็คือการทูล ด้วยความเชื่อ ด้วยความไว้วางใจ

นั่นคือการเปิดช่องทาง แต่พระเจ้าเป็นผู้ทรงกระทำการ ไม่ใช่เรา แล้วพระองค์ทรงกระทำอย่างไร? ก็โดยฤทธิ์เดช (หรือพระคุณ) ที่ประกอบกิจอยู่ภายในเรา

ฉันเชื่ออย่างจริงใจว่า สิ่งใดๆ ที่เราได้รับจากพระองค์ เกี่ยวข้องโดยตรงกับขนาดของพระคุณที่เราเรียนรู้ที่จะรับเอา

เราได้เห็นแล้วว่าพระคุณเป็นฤทธิ์เดช ตอนนี้ฉันอยากจะพิจารณาดูว่า พระคุณหรือฤทธิ์เดชสามารถนำไปใช้ได้อย่างสอดคล้องต่อสถานการณ์ต่างๆ ในชีวิตได้อย่างไร สิ่งแรกที่ฉัน อยากจะกล่าวถึงก็คือ วิธีการที่จะรับเอาพระคุณของพระเจ้าเพื่อเปลี่ยนแปลงตัวเราเอง

คุณกำลังดิ้นรนเพื่อที่จะเปลี่ยนแปลงอุปนิสัยบางอย่างของตัวเองอยู่หรือเปล่า? คุณเคยรู้สึกท้อแท้สิ้นหวังและสับสนบ้างไหม เมื่อพยายามใช้ความเชื่อและกล่าวยอมรับตามพระวจนะ ทั้งได้ทำอะไรมากๆ ทุกอย่างเพื่อทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้นในชีวิตแล้ว แต่ก็ดูเหมือนว่าจะไม่ได้ผลเลย? สุดท้ายคุณก็ลงเอยที่ความรู้สึกท้อแท้สิ้นหวังและสับสนหนักกว่าตอนแรกเสียอีกใช่ไหม?

อย่างที่ผมได้บอกไปแล้วว่า สิ่งเหล่านี้เคยเกิดขึ้นกับฉันมาก่อนแล้ว ฉันกดดันตัวเองอย่างหนัก จนไม่น่าเชื่อเพื่อพยายามเปลี่ยนแปลงตัวเอง ฉันตกอยู่ในความรู้สึกปรักปรายอย่างหนัก เพราะคำเทศนาทุกคำที่ได้ฟังเหมือนกับกำลังบอกให้ฉันเปลี่ยนแปลงตัวเองให้ได้ แต่ฉันก็เปลี่ยนไม่ได้ ไม่ว่าจะพยายามมากแค่ไหน ทั้งการใช้ความเชื่อ และการกล่าวยอมรับตามพระวจนะ ชีวิตของฉันยุ่งเหยิงสุดขีด เพราะฉันมองเห็นทุกอย่างในตัวที่จำเป็นต้อง เปลี่ยนแปลง แต่ฉันขาดกำลังที่จะนำมาซึ่งการเปลี่ยนแปลงนั้น

ฉันไม่รู้ว่าคุณเป็นคนอย่างไร แต่ฉันเป็นคนชอบจัดการแก้ไข ถ้ามีอะไรผิดพลาดอย่างแรกที่ฉันอยากทำก็คือกระโจนเข้าหาแล้วแก้ไขมันให้เรียบร้อย ฉันอยากเปลี่ยนแปลงทุกอย่างในชีวิตที่ฉันเห็นว่าผิด แต่ไม่รู้ทำไม ฉันทำไม่ได้ ฉันคิดไปว่าต้องเป็นมารแสบๆ ที่ขวางฉันไว้ แต่ฉันมารู้ทีหลังว่า เป็นพระเจ้านั้นแหละที่ไม่ยอมให้ฉันเปลี่ยนแปลงทำไมนะหรือ? เพราะฉันพยายามที่จะทำโดยไม่อาศัยพระองค์ เพื่อฉันจะได้หน้าแต่ที่จริงแล้ว เกียรติสมควรเป็นของพระองค์เท่านั้น

เมื่อถึงตอนที่คุณอ่านหนังสือเล่มนี้จบ คุณคงได้เรียนรู้อย่างน้อยที่สุดหนึ่งอย่าง คุณจะได้เข้าใจอย่างชัดเจนว่าทำไมคริสเตียนถึงไม่ค่อยมีใจชอบคุณหรือกตัญญู คุณจะได้เห็นอย่างชัดเจนว่า มนุษย์เรานั้นไม่สมควรที่จะได้รับพระพรแม้เพียงเล็กน้อยที่สุด เมื่อคุณเข้าใจความจริงข้อนี้อย่างถ่องแท้แล้ว ต่อไปเมื่อคุณได้รับสิ่งดีๆ เข้ามาในชีวิต แทนที่คุณจะอวดอ้างเพราะคุณมีความเชื่อมาก หรือเพราะการกล่าวยอมรับตามพระวจนะ

หรือการทำงานอื่นๆ คุณก็โพล่งออกมาโดยอัตโนมัติว่า "โอ้ ขอขอบคุณพระเจ้า"

ฉันเคยเดินไปเดินมาและทูลถามพระเจ้าว่า "พระบิดา ข้าพระองค์ทำทุกอย่างถูกต้องหมดแล้ว ทำไมมันถึงไม่ได้ผล?" คำตอบคือฉันมัวแต่จมอยู่กับตัวเองและสิ่งที่ฉันได้ทำไป แทนที่จะจดจ่ออยู่ที่พระเจ้าและสิ่งที่พระองค์กำลังทรงกระทำเพื่อฉัน เพราะเหตุความเมตตา ความรัก และพระคุณอันยิ่งใหญ่ของพระองค์

ทูลขอจากพระเจ้า กับ การทำด้วยตนเอง

ข้าพเจ้าใคร่รู้ข้อเดียวจากท่านว่า ท่านได้รับพระวิญญาน (บริสุทธิ) โดยการประพุดิตตามพระบัญญัติหรือ หรือได้รับโดยการฟัง (ข่าวประเสริฐ) ด้วยความเชื่อ? (เป็นการรักษาพระบัญญัติ หรือจากคำสอนแห่งความเชื่อ)

ท่านเขลาถึงเพียงนั้นที่เดียวหรือ เมื่อท่านเริ่มต้น (ชีวิตใหม่ทางฝ่ายวิญญาน) ด้วยพระวิญญาน (บริสุทธิ) แล้ว บัดนี้ท่านจะให้สำเร็จด้วยเนื้อหนังหรือ

ท่านได้ทนทุกข์ (หรือมีประสบการณ์) มากมายโดยไร้ประโยชน์หรือ ถ้ามั่นไม่มีประโยชน์หรือไร้ค่าจริง ๆ

ถ้าเช่นนั้น พระองค์ผู้ทรงประทานพระวิญญาน (บริสุทธิ) แก่ท่านและทรงกระทำการอัศจรรย์ท่ามกลางพวกท่าน ทรงกระทำการเช่นนั้นโดยการประพุดิตตามพระบัญญัติหรือ หรือโดยการฟังด้วยความเชื่อ

กาลาเทีย 3:3-5

ในข้อ 2 อัครทูตเปาโลถามผู้เชื่อชาวกาลาเทียว่า "ท่านได้รับองค์พระผู้เป็นเจ้า โดยการประพุดิตและความพยายามของท่านเอง หรือโดยการได้ยินข่าวประเสริฐแล้วกล่าวว่า ข้าพเจ้าเชื่อเช่นนั้น?"

จากนั้น ในข้อ 3 อัครทูตเปาโลถามพวกเขาว่า "ท่านช่างโง่เขลาจริง ๆ ที่เริ่มต้นชีวิตใหม่ด้วยพระวิญญานบริสุทธิ แต่แล้วกลับพยายามที่จะบรรลุถึงความสมบูรณ์ โดยการพึ่งพาในเนื้อหนังที่อ่อนแอของตนเอง"

เมื่อพระเจ้าทรงประทานคำสอนเรื่องนี้แก่ฉัน นี่เป็นข้อพระคัมภีร์ตอนหนึ่งที่พระองค์ทรงสำแดงให้ฉันเห็น ซึ่งก่อผลกระทบอย่างมากกับชีวิตของฉัน ฉันมองเห็นว่าฉันได้ต้อนรับพระผู้เป็นเจ้าด้วยความเชื่อ แต่ฉันพยายามทำให้ตัวเองสมบูรณ์แบบโดยการพึ่งพาในเนื้อหนังของตนเอง ฉันพยายามเปลี่ยนแปลงตัวเองด้วยความพยายาม

ของมนุษย์ แทนที่จะไว้วางใจในพระองค์อย่างสิ้นเชิง

ที่จริง ความพยายามก็มีบทบาทของมันในชีวิตคริสเตียน บางอย่างในชีวิตเราก็ต้องอาศัยความพยายาม แต่ถึงกระนั้น การทำสิ่งใดนอกเหนือพระคุณของพระเจ้าจะไม่ก่อให้เกิดผลที่ยั่งยืนได้เลย

จากนั้นเปาโลได้ถามชาวกาลาเทียว่า "ท่านทั้งหลายได้ทนทุกข์ในสิ่งเหล่านี้โดยไร้ประโยชน์ หรือโดยไม่มีจุดหมายหรือไม่? ท่านต้องการกลับไปสู่สภาพเดิมและเริ่มกระบวนการชำระให้บริสุทธิ์อีกครั้งหนึ่งหรือไม่?"

ในช่วงเริ่มแรกของชีวิตและการทำพันธกิจนั้น ฉันต้องทนทุกข์อย่างแสนสาหัสทุกครั้งที่เราลงมือทำงาน เราก็กู้กันด้วยความทุกข์จริงๆ

สุดท้ายในข้อที่ 5 เปาโลสรุปข้อโต้แย้งของท่านด้วยการถามว่า "พระเจ้าประทานทุกสิ่งที่ท่านต้องการและทำอัศจรรย์ให้ท่านเห็นเพราะท่านรักษาพระบัญญัติได้ครบถ้วนหรือเพราะท่านเชื่อและไว้วางใจคำสอนที่ท่านได้ฟังอย่างสุดใจ?"

มันอาจจะฟังดูแปลก แต่ตอนที่ฉันรู้สึกท้อแท้สิ้นหวังและสับสนในการพยายามเปลี่ยนแปลงตนเองอยู่นั้น ฉันไม่เคยทูลขอให้พระเจ้าเปลี่ยนแปลงฉัน แล้วมอบเรื่องนั้นไว้กับพระองค์เลย ฉันเป็นเหมือนคนที่พูดมากเกินไป เมื่อพระวิญญูญาณบริสุทธิ์เสด็จมาสอนว่า "เจ้าต้องรู้จักเจียบบ้างนะ" คนพูดมากเกินไปจะทำอย่างไร? แทนที่จะโต้แย้งหรือหาข้อแก้ตัว เขาก็ควรจะตอบว่า "ถูกต้องแล้วพระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์พูดมากเกินไปจริงๆ พระบิดารู้จักข้าพระองค์ดี ริมฝีปากนี้ไม่มีใครควบคุมได้มานานแล้ว ข้าพระองค์คงไม่มีความหวังอะไรที่จะควบคุมมันได้ ถ้าปราศจากพระองค์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ด้วย ไม่เช่นนั้น ข้าพระองค์ก็คงล้มเหลวอีกเป็นแน่"

พระเจ้าจะต้องเป็นคลัง และส่วนสนับสนุนของเรา นั่นเป็นสิ่งที่ฉันได้เรียนรู้มาด้วยความยากลำบาก

ถึงแม้ฉันจะรู้ว่า ฉันต้องเปลี่ยนแปลงอะไรอีกหลายอย่างในชีวิต แต่ฉันกลับไม่รู้รู้สึกเลยว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้เดียวที่สามารถทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงเหล่านั้นได้ ฉันไม่รู้เรื่องนี้จนถึงขนาดที่จะยอมชบหน้าทูลขอพระเจ้าเป็นประจำว่า "พระบิดาเจ้า ข้าพระองค์ควบคุมตนเองไม่ได้ ข้าพระองค์ไม่สามารถช่วยตนเองได้ ข้าพระองค์เข้ามาเฝ้าพระองค์เหมือนเด็กเล็กๆ ข้าพระองค์ทำอะไรไม่ได้แล้ว จึงขอวางสถานการณ์ทั้งสิ้นไว้ต่อหน้าพระองค์ ขอพระองค์ทรงประทานพระคุณ ข้าพระองค์ไม่สมควรที่จะได้รับความช่วยเหลือจากพระองค์ แต่พระองค์เป็นความหวังเดียวที่ข้าพระองค์มีอยู่ ขอทรงโปรดกระทำเพื่อข้าพระองค์"

ในสิ่งที่ข้าพระองค์กระทำเองไม่ได้"

หลายครั้งเราทูลขอความช่วยเหลือจากพระเจ้าเฉพาะตอนที่คิดว่าตนเองได้ทำอะไรบางอย่าง เพื่อแลกกับความช่วยเหลือนั้นแล้ว ฉะนั้นจึงต้องเรียนรู้ที่จะพูดว่า "พระบิดาถึงแม้ข้าพระองค์ไม่มีคุณค่าพอที่จะได้รับความช่วยเหลือจากพระองค์ แต่ข้าพระองค์รู้ว่ามันจะเกิดผลไม่ได้เลย ถ้าพระองค์ไม่ประทานฤทธิ์เดชให้"

ถ้าคุณเป็นคนชอบพูดมาก มีแต่พระเจ้าเท่านั้นที่จะช่วยคุณได้ พระธรรมยากอบ 3:8 กล่าวว่า "ไม่มีผู้ใดสามารถควบคุมลิ้นของตนได้ อีกตัวอย่างหนึ่งคือถ้าคุณต้องการลดน้ำหนัก คุณอาจจะกินอาหารที่เหมาะสมแล้ว แต่ถ้าขาดฤทธิ์เดชของพระเจ้า คุณก็จะล้มเหลวซ้ำแล้วซ้ำอีก มันอาจได้ผลกับคนอื่น แต่ไม่ใช่กับคุณ อาจเป็นพระเจ้าที่คอยขัดขวางไม่ให้มันเกิดผลสำหรับคุณ จนกว่าคุณจะยอมให้พระองค์เข้ามาช่วยทำการเปลี่ยนแปลง เพื่อให้พระองค์ได้รับเกียรติและพระสิริทั้งสิ้น"

แล้วเมื่อไหร่เราถึงจะเรียนรู้ในการทูลขอต่อพระเจ้าเสียที แทนที่จะพยายามทำทุกอย่างด้วยตัวเราเอง?

มีศักดิ์ศรีเป็นลำดับขึ้นไป

องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นพระวิญญูญาณ และพระวิญญูญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยู่ที่ไหน เสรีภาพก็มีอยู่ที่นั่น (ปลดปล่อยให้เป็นอิสระจากพันธนาการ มีอิสระภาพ)

แต่เราทุกคนไม่มีผ้าคลุมหน้าแล้ว จึงมองดูพระสิริขององค์พระผู้เป็นเจ้า แล้วเราก็ได้รับการเปลี่ยนแปลงให้เป็นเหมือนพระฉายาของพระองค์ โดยมีศักดิ์ศรีเป็นลำดับขึ้นไป เหมือนอย่างศักดิ์ศรีที่มาจากองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงเป็นพระวิญญูญาณ

2 โครินธ์ 3:17, 18

โปรดสังเกตว่า เสรีภาพของเรา การถูกปลดปล่อยจากพันธนาการ ไม่ได้มาจากตัวเราเอง แต่จากพระวิญญูญาณของพระเจ้า ในขณะที่เราแลดูพระสิริของพระเจ้า เมื่อเราพิจารณาคุณในพระวณะของพระองค์ พระองค์ก็ทรงเปลี่ยนแปลงเรา เกียรติจึงเป็นของพระองค์ ไม่ใช่ของเรา

งานเป็นของพระเจ้า

ข้าพเจ้าแน่ใจว่า พระองค์ผู้ทรงเริ่มต้นการดีไว้ในพวกท่าน จะทรงทำให้สำเร็จจนถึงวันแห่งพระเยซูคริสต์

ฟิลิปปี 1:6

พระเจ้าเป็นผู้เริ่มต้นการดีไว้ในเรา พระองค์เริ่มไว้แล้ว และพระองค์ก็จะทำให้สำเร็จ ตอนนี้พระองค์กำลังทรงทำการอยู่ภายในเรา ทรงพัฒนา ทำให้สมบูรณ์ และนำให้การดีที่ทรงเริ่มต้นไว้แล้วนั้นมุ่งหน้าไปสู่ความสำเร็จ ในเมื่อพระองค์ทรงเป็นผู้เดียวที่ทำเช่นนั้นได้ คุณและฉันก็ผ่อนคลายเป็นได้เลย ความกดดันหลุดจากเราไปแล้ว เพราะงานนั้นเป็นของพระเจ้า ไม่ใช่ของเรา ฉันเชื่อว่าความจริงนี้จะนำพาคุณเข้าสู่การพำนักของพระเจ้า เมื่อเราได้เข้าสู่การพำนักและมีสันติสุขแล้ว เราก็เข้าสู่ความยินดีของพระองค์ได้

มองที่พระเยซู ไม่ใช่ตัวเราเอง

จงมองที่ (หันสายตาออกจากทุกสิ่งที่ทำให้ไขว้เขว) พระเยซู ซึ่งเป็นผู้นำและแหล่งแห่งความเชื่อของเรา (ผู้สร้างแรงจูงใจเริ่มแรกแก่ความเชื่อของเรา) และผู้ทรงทำให้สำเร็จ (นำไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่และสมบูรณ์แบบ)

ฮีบรู 12:2

ฉันขอหนุนใจให้คุณละสายตาจากตนเองและปัญหาต่างๆ แล้วจับจ้องที่พระเยซู และฤทธิ์เดชของพระองค์ให้แน่นแน พระองค์ทรงทราบแล้วว่ามิอะไรผิดปกติในชีวิตคุณ พระองค์ทรงพร้อม เต็มพระทัย และสามารถทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่จำเป็นสำหรับชีวิตคุณ พระองค์จะทรงนำคุณไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่และสมบูรณ์แบบ เพียงแต่คุณต้องทูลขอและไว้วางใจให้พระองค์กระทำเช่นนั้น

ในกรณีของฉัน ฉันจะไม่เข้าเฝ้าพระองค์พร้อมกับรายการความบกพร่องในชีวิต ฉันเคยคิดว่าเพราะมีสิ่งแย่ๆ เหล่านั้นอยู่ พระเจ้าคงจะไม่ทำอะไรกับฉัน (หรือคงทำอะไรไม่ได้) จนกว่าสิ่งเหล่านั้นจะได้รับการเปลี่ยนแปลงเสียก่อน

หลายครั้งคริสเตียนเราทำแบบนี้ เขาออกห่างจากพระเจ้าเพราะมีความบาป ความล้มเหลว และความบกพร่องต่างๆ เมื่อเขาพิจารณาดูพระวจนะแล้วเกิดรู้สึกสำนึกผิด เขาจึงออกห่างจากพระเจ้าเพราะเกิดความรู้สึกไม่ค่อยดีกับตัวเองจนไม่กล้าเข้ามาต่อ

พระพักตร์พระองค์ นั้นเป็นความผิดพลาด พระวณะของพระเจ้าทำให้เรารู้สึกสำนึกผิด เพื่อเราจะได้เข้าไปใกล้พระองค์ ไม่ใช่เพื่อให้เราออกจากพระองค์ไป

ฉันรู้สึกขอบพระคุณพระเจ้าที่พระองค์ไม่ผลักไสฉันออกไปเพราะความบกพร่องที่มีอยู่ ตรงกันข้ามพระองค์ทรงนำฉันเข้าหาพระองค์ แล้วเริ่มเปลี่ยนแปลงฉันใหม่ตามพระประสงค์ของพระองค์ สิ่งที่ฉันต้องทำก็แค่นิยามพร้อมใจที่จะรับการเปลี่ยนแปลงและการชำระให้บริสุทธิ์ และทูลขอและไว้วางใจให้พระองค์กระทำเช่นนั้น แล้วก็ออกห่างจากการงานของเนื้อหนัง และเฝ้ารอคอยพระองค์ เราได้รับตามพระสัญญาผ่านทางความเชื่อและความอดทน (ฮีบรู 6:12)

พระสิริจึงมีแต่พระเจ้า

จงเว้นเสียจากสิ่งชั่วทุกอย่าง

ขอให้อุบัติแก่พระเจ้าแห่งสันติสุขทรงชำระให้ท่านเป็นคนบริสุทธิ์หมดจด และทรงรักษาทั้งวิญญาณ จิตใจและร่างกายของท่านไว้ให้ปราศจากการดิ้นรน จนถึงวันที่พระเยซูคริสต์เจ้าของเราเสด็จมา

พระองค์ผู้ทรงเรียกท่านนั้นสัตย์ซื่อ และพระองค์จะทรงทำให้สำเร็จ

1 เธสะโลนิกา 5:22-24

ข้อที่ 22 เป็นตัวอย่างหนึ่งของข้อพระคัมภีร์ที่เคยทำให้ฉันรู้สึกหวาดกลัว เมื่อฉันอ่านข้อความแบบ "จงเว้นเสียจากสิ่งชั่วทุกอย่าง" แล้วฉันก็มีอะไรที่ต้องทำขึ้นมาทันที ฉันไม่รู้ว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้รักษาวิญญาณจิตของฉันและเป็นผู้ทรงชำระให้บริสุทธิ์ ฉันคิดว่าเป็นหน้าที่ของฉันที่ต้องรักษาและชำระตัวเอง เพื่อให้เป็นคนบริสุทธิ์ หมดจด และปราศจากการดิ้นรน

ในข้อที่ 23 คำว่า ทรงชำระนั้น หมายความว่า "ทำให้บริสุทธิ์" แล้วใครเป็นผู้ทำ? พระเจ้าแห่งสันติสุขเป็นผู้กระทำเอง

ให้สังเกตในข้อที่ 24 ซึ่งบอกว่า พระองค์ผู้ทรงเรียกเรามาหาพระองค์นั้นสัตย์ซื่อ และไว้วางใจได้อย่างเต็มเปี่ยม พระองค์จะทรงกระทำ พระองค์จะทรงกระทำอะไรนะ? พระองค์จะทรงทำให้การทรงเรียกในชีวิตเราบรรลุความสำเร็จ โดยการชำระเราให้สะอาด และรักษาจิตวิญญาณของเราไว้

พินิจดูเหมือนกับมันขัดแย้งกันเอง ตอนแรกเปาโลบอกว่า ให้เราเว้นเสียจากสิ่งชั่ว แล้วในข้อถัดไปกลับบอกว่าพระเจ้าจะทรงกระทำให้เรา ในกรณีเช่นนี้ อะไรคือบทบาทของเรา?

ความเชื่อ!

นั่นคือความหมายของสิ่งที่ฉันพูดว่า ความเชื่อเป็นช่องทางที่ทำให้เราได้รับพระพรจากพระเจ้า และพระพรประการหนึ่งก็คือการทรงชำระ, ความบริสุทธิ์, การปราศจากมลทินในวิญญาณและจิตใจ, ความบริสุทธิ์หมดจด และการรักษาวิญญาณจิตของเราไว้

เพราะพระเจ้าเป็นผู้กระทำสิ่งเหล่านี้ให้เราและเพื่อเรา พระองค์ต้องการให้พระเกียรติและพระสิริเป็นของพระองค์ ไม่ใช่เป็นของหลักการ วิธีการ หรือสูตรสำเร็จต่างๆ นี่เป็นเหตุผลที่เราร้องเพลงว่า "แต่พระเจ้าด้วยคำสรรเสริญ เพราะสิ่งยิ่งใหญ่ที่พระองค์ได้ทรงกระทำ"

ผู้เชื่อคือผู้ที่บรรลุความสำเร็จ

อย่าชวนขวายเป็นอาหารที่เสื่อมสลายไป แต่จงหาอาหารที่ดำรงอยู่คืออาหารแห่งชีวิตนิรันดร์ ซึ่งบุตรมนุษย์จะให้แก่ท่าน เพราะพระเจ้าคือพระบิดาได้ทรงประทับตรามอบอำนาจแก่พระบุตรแล้ว"

แล้วเขาทั้งหลายก็ทูลพระองค์ว่า "ข้าพเจ้าทั้งหลายจะต้องทำประการใด จึงจะทำงานของพระเจ้าได้"

พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "งานของพระเจ้านั้นคือการทำนวางใจในท่านที่พระองค์ทรงใช้มา"

ยอห์น 6:27-29

ไม่รู้ฉันทูลต่อพระเจ้าแบบนี้มาแล้วกี่ครั้ง "พระบิดาเจ้า พระองค์ทรงต้องการให้ข้าพระองค์ทำอะไร? ถ้าพระองค์จะเปิดเผยให้ทราบ ข้าพระองค์ก็จะทำตามด้วยความยินดี"

ฉันเป็นนักปฏิบัติ ถ้าคนอื่นอยากให้ฉันทำอะไร ก็ขอให้เขาบอกมา แล้วฉันก็ทำตามทันที และฉันทำได้ถูกต้องด้วย แต่สิ่งที่ทำให้ฉันท้อแท้สิ้นหวังและสับสนก็คือ ถึงแม้ฉันจะทำได้ถูกต้อง แต่มันก็ไม่เกิดผล

"เราต้องทำอะไรจึงจะทำงานของพระเจ้าได้?" คนเหล่านี้ต้องการรู้ ไม่มีใครสั่งให้เขาทำงานของพระเจ้า แต่พวกเขาคิดเอาเอง พระเจ้านั้นยิ่งใหญ่พอที่จะทำงานของพระองค์เอง นั่นคือสภาพที่พวกเราเป็นอยู่ พอเราไต่ย็นถึงกิจการอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า เราก็ตอบสนองในทันทีว่า "พระองค์เจ้าข้า ขอทรงสำแดงด้วยว่าเราจะทำการนั้นได้อย่างไร?"

พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่าอย่างไร? "งานของพระเจ้านั่นคือการทำนวางใจ..." ตอนที่พระเจ้าทรงสำแดงพระธรรมตอนนี้แก่ฉันเป็นครั้งแรก ฉันคิดว่าสุดท้ายพระองค์คงจะสำแดง ให้ฉันรู้ว่าทำอย่างไรจึงจะประสบความสำเร็จในการทำพันธกิจของพระองค์ ในแง่หนึ่งพระองค์ก็สำแดงจริง

พระองค์ตรัสบอกว่า "จงวางใจ"

ฉันทูลถามว่า "แค่นั้นเองหรือ?"

"ใช่" พระองค์ตรัสตอบ "เท่านั้นแหละ"

คุณและฉันคิดว่า เราต้องเป็นคนที่บรรลุความสำเร็จ ซึ่งก็ใช่ แต่วิธีการที่เราจะประสบความสำเร็จนั้นคือการเชื่อ นั่นแหละที่ทำให้เราเป็นอิสระจากความกังวลและเอาแต่คิดหาเหตุผล

3

เป็นอิสระจากความกังวลและการคิดหาเหตุผล

เรามอบสันติสุขไว้ให้แก่ท่านแล้ว สันติสุขของเราที่ให้แก่ท่านนั้น เราให้ท่านไม่เหมือนโลกให้ อย่าให้ใจของท่านวิตกและอย่างกลัวเลย (อย่าปล่อยให้ตัวเองรู้สึกปั่นป่วน ร้อนใจ อย่าปล่อยให้ตัวเองหวาดกลัว และหวาดหวั่น และซีซาลาดและไม่สงบ)

ยอห์น 14:27

เห็นได้ชัดจากข้อพระคัมภีร์ในทำนองนี้ว่า พระเจ้าต้องการให้บุตรของพระองค์เป็นอิสระจากความวิตกกังวลและการคิดหาเหตุผล

จากพจนานุกรม คำว่า วิตกกังวล หมายถึง การทรมาณตนเองจากความคิดรบกวนจิตใจ ความรู้สึกอึดอัด กระวนกระวายหรือยุ่งยากใจ หรือการทรมาณจากความหุดหิด ความหวังหรือทุกข์ร้อน นี่คือนสิ่งที่เรามักจะคิดถึงเมื่อเราพูดถึงเรื่องความกังวล

อย่างไรก็ตาม มีพจนานุกรมอีกฉบับหนึ่ง ที่ให้นิยามความหมายของคำนี้ไว้ได้น่าคิด เป็นความหมายที่ไม่เกี่ยวกับภาวะของจิตใจหรือสภาพอารมณ์ใดๆ ของเรา แต่เป็นอาการทางกาย วิตกกังวล ยังแปลได้อีกอย่างว่า การใช้ฟันขย้ำที่คอ แล้วเหวี่ยงหรือทำให้เสียรูปร่าง

พวกเราคงเคยเห็นแมวหรือสุนัขที่จับสัตว์เล็กๆ ด้วยปาก แล้วเหวี่ยงไปมาเพื่อให้สัตว์ตัวเล็กกว่านั้นยอมจำนน ถ้าจะตีความหมายในฝ่ายวิญญาณ เราก็คงเคยเห็นมารที่พยายามขโมยเอาสันติสุขของพระเยซูไปจากเรา โดยการขย้ำที่คอเราแล้วเหวี่ยงไปมาจนกว่าเราจะยอมจำนนต่อมัน

ดังนั้น ความวิตกกังวลจึงไม่ใช่สิ่งที่เราทำต่อตนเองเท่านั้น แต่เป็นสิ่งที่ศัตรูทำกับเราด้วย ถ้าเรายอมให้มันเกิดขึ้น

คำอีกคำหนึ่ง ที่เราจะกล่าวถึงในบทนี้ คือ การคิดหาเหตุผล ฉันชอบนิยามคำนี้มากกว่าเมื่อเทียบกับที่เคยเห็นในที่อื่น สำหรับฉันแล้ว การคิดหาเหตุผลคือการคิดวนเวียนไปมาถึงสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่งอย่างไม่รู้จักจบสิ้น เพื่อจะได้รู้และเกิดความเข้าใจ

นี่เป็นการบรรยายอาการที่ชัดเจนดีใช่ไหมในเวลาที่เรามีปัญหาในความคิดของเรา? เมื่อมีอะไรกังวลใจเรา เราคิดถึงเรื่องนั้นแบบวนไปวนมา พยายามมองหาคำตอบหรือหาทางแก้ไขอย่างไม่รู้จักจบสิ้นใช่ไหม?

ความวิตกกังวลมักจะเป็นเรื่องลบและไร้จุดหมาย เพราะมันไม่เคยเป็นผลดีอะไรแก่เราเลย แต่การคิดหาเหตุผลบางครั้งก็อาจจะดูเหมือนเป็นเรื่องบวกและสร้างสรรค์ เราอาจจะรู้สึกว่าการกำลังหาทางแก้ไขปัญหาอยู่ และเราก็อาจจะรู้สึกมีสันติสุขขึ้นมาได้บ้าง เพราะเราคิดว่าเราหาทางออกเพื่อรับมือกับสิ่งที่รบกวนใจเราได้แล้ว โดยทั่วไปแล้วนั่นเป็นสันติสุขที่ไม่เที่ยงแท้ซึ่งอยู่กับเราได้ไม่นาน เพราะเรากำลังพยายามแก้ไขปัญหาโดยการพึ่งพาในความเข้าใจของเราเอง แทนที่จะพึ่งพาในพระเจ้า

พึ่งพาในพระเจ้า ไม่ใช่ตนเอง

จงวางใจในพระเจ้าด้วยสุดใจของเจ้า และอย่าพึ่งพาความรอบรู้ของตนเอง
จงยอมรับรู้พระองค์ในทุกทางของเจ้า และพระองค์จะทรงกระทำ
วิถีของเจ้า ราบรื่น

อย่าคิดว่าตนฉลาด จงยำเกรงพระเจ้า และหนีจากความชั่วร้าย

สุภาษิต 3:5-7

เมื่อผู้เขียนพระธรรมสุภาษิตบอกกับเราในข้อ 7 ว่าอย่าคิดว่าตนเองฉลาด เขาหมายความว่า เราต้องไม่คิดว่าเรามีความสามารถในการแก้ไขปัญหาทุกอย่างที่กำลังเกิดขึ้นในชีวิตเรา คุณและฉันไม่ได้มีความสามารถที่จะหาคำตอบทุกข้อ เพื่อที่จะทำให้ตัวเองดำรงชีวิตอย่างมีชัยชนะได้ในโลกนี้

ฉันต้องขอยอมรับว่า ส่วนใหญ่ในชีวิตฉันนั้น ฉันเคยเป็น "นักหาทางออก" มาตลอด ฉันมักจะคิดและหาเหตุผลอยู่ตลอดเวลา สำหรับฉันมันไม่พอที่จะทำให้ฉันรู้ว่าพระเจ้ากำลังจะทำอะไร ฉันจะต้องรู้ด้วยว่า พระองค์จะทำเมื่อไหร่และอย่างไร

ถ้าพระเจ้าทำอะไรเพื่อฉันโดยไม่คาดคิดมาก่อน ฉันก็ต้องรู้ให้ได้ว่าพระองค์ทำอย่างไร ถ้ามีใครอวยพรฉันโดยไม่ประสงค์ออกนาม ฉันก็จะไม่ยอมหลบยอมนอนคิดอยู่ทั้งคืนว่าเขาเป็นใคร

ในที่สุด วันหนึ่งพระเจ้าทรงสำแดงให้ฉันทราบถึงเรื่องนี้บางส่วน พระองค์ตรัสกับฉันว่า "จอยส์ เจ้าฉลาดไม่ถึงครึ่งของที่เจ้าคิดเสียด้วยซ้ำ เจ้าคิดว่าเจ้าหาทางแก้ปัญหา

ไปได้หลายอย่างแล้ว แต่จริงๆแล้วเจ้าใส่มันไว้ผิดช่อง"

ฉันรู้ทันทีว่าที่พระองค์ตรัสนั้นหมายความว่าอย่างไร ในที่ทำงานของเราเรามีผู้จัดหมายให้พนักงานแต่ละคน บ่อยครั้ง ฉันมักจะเขียนบันทึกไปใส่ไว้ในผู้จัดหมายของบางคนเพื่อสั่งงานเขา ต่อมาเมื่อฉันพบว่าเขาไม่ได้ทำตามที่ฉันร้องขอ ฉันก็จะถามว่า "คุณไม่ได้รับบันทึกที่ฉันฝากไว้ในตู้หรือ?" ซึ่งบางครั้ง เขาไม่ได้รับบันทึกนั้น เพราะฉันเอาไปใส่ผิดช่อง พระเจ้ากำลังตรัสบอกฉันจากการสำแดงครั้งนั้นว่า เหตุการณ์อย่างเดียวกันนี้เกิดขึ้นกับด้านอื่นๆ ในชีวิตของฉันด้วย

พระเจ้าทรงใช้ตัวอย่างจากประสบการณ์ชีวิตของตนเอง เพื่อสำแดงให้ฉันเห็นว่าฉันใช้เวลาและพลังงานมากเกินไปในการวิตกกังวลและคิดหาเหตุผล พยายามเข้าใจและควบคุมทุกอย่างที่เกิดขึ้นในชีวิต พระองค์สำแดงว่า บางครั้งเราคิดว่าเราสามารถเข้าใจทุกอย่างได้หมดแล้ว แต่ต่อมาอีกหกเดือนหรือหนึ่งปีกลับพบว่า เรื่องไม่ได้เป็นไปตามที่เราคิดไว้เลย

นี่คือสิ่งที่ผู้เขียนหนังสือสุภาชีวิตบอกไว้ว่า อย่าพึ่งพาความรอบรู้ของตนเอง แต่ให้วางใจและมั่นใจในพระเจ้า แต่เราจะรู้ได้อย่างไรว่าเรากำลังพึ่งพาความรอบรู้ของตนเอง และไม่ได้พึ่งพาในพระเจ้า?

สุภาชีวิต 16:9 กล่าวไว้ว่า **"ใจของมนุษย์กะแผนงานทางของเขา แต่พระเจ้าทรงนำย่างเท้าของเขา"** การวางแผนงานและการดำเนินงานตามแผนนั้นถือเป็นสิ่งที่มีปัญหา แต่พระคัมภีร์บอกเราว่า พระเจ้าต่างหากที่เป็นผู้ประทานความสำเร็จ ไม่ใช่การวางแผนของเรา อะไรคือความสมดุลในเรื่องนี้?

เรารู้ว่า เราจะไมทำอะไรสำเร็จได้เลยถ้าเราไม่ได้วางแผนไว้บ้าง ในเอเฟซัส 5:17 เปาโลเตือนเราไว้ว่า **เหตุฉะนั้นอย่าเป็นคนโง่เขลา เลื่อนลอย และไร้ความคิด แต่จงเข้าใจ และรู้ให้แน่ว่าน้ำพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้าว่าเป็นอย่างไร**

ถ้าปราศจากการวางแผน เราก็คงเรียนไม่จบ ไม่มีงานทำ ไม่ได้แต่งงาน ไม่มีลูก ไม่ได้ซื้อรถ ไม่ได้สร้างบ้าน ไม่ได้ไปพักร้อน หรือทำอะไรต่างๆ ที่เราทำในชีวิตเรา ถ้าไม่มีแผนงาน เราก็คงไม่ศึกษาพระวจนะ ไม่อธิษฐาน ไม่ไปโบสถ์ หรืออะไรก็ตาม เพื่อให้ตัวเอง เติบโตขึ้นในความสัมพันธ์กับพระเจ้า จึงไม่ต้องสงสัยเลยว่าเราต้องวางแผน ปัญหาไม่ได้อยู่ที่การวางแผน แต่อยู่ที่ความวิตกกังวลและการคิดหาเหตุผลของเรา

จงระวังการทำอะไรที่เลยเถิด

ฉันมีคำพูดที่ติดปาก ซึ่งเชื่อว่าคุ้มค่าที่จะจดจำไว้ สิ่งที่เคยเถิดเป็นสนามเด็กเล่นของมาร

บ่อยครั้ง ปัญหาของเราไม่ได้อยู่ที่การวางแผนตามปกติ แต่อยู่ที่การวางแผนมากเกินไป อะไรก็ตามที่เกินพอดีก็อาจกลายเป็นปัญหาได้ เราอาจติดพันอยู่กับรายละเอียดจนลืมมองภาพรวมไป เรามักจะเข้าไปเกี่ยวข้องกับรายละเอียดเล็กๆ น้อยๆ ในชีวิตประจำวันของเรา จนลืมที่จะมีความสุขกับการดำเนินชีวิต

นั่นแหละคือการเลยเถิด

ฉันจะแนะนำแนวทางง่ายๆ เพื่อช่วยให้คุณตัดสินใจได้ว่า คุณล้าเส้นจากการวางแผนและการเตรียมการตามปกติ ไปเป็นความวิตกกังวลและคิดหาเหตุผลแล้วหรือยัง นั่นคือถ้าคุณรู้สึกท้อแท้สิ้นหวัง และสับสน แสดงว่าคุณได้เลยเถิดไปแล้ว ตอนที่พระเจ้าทรงวางกรอบนี้ให้กับฉัน มันเป็นเรื่องที่ช่วยฉันได้มากจริงๆ

โปรดจำไว้ว่า ทุกครั้งที่คุณเกิดการท้อแท้สิ้นหวังและสับสน มันเป็นสัญญาณบ่งบอกว่า คุณกำลังก้าวออกนอกพระคุณ เข้าไปสู่การทำการด้วยตนเองแล้ว เมื่อคุณมีปัญหาในชีวิต โดยไม่รู้ว่าจะมีอะไร สิ่งที่คุณต้องการเพิ่มขึ้นก็คือ พระคุณ ไม่ใช่การคิดใคร่ครวญหาเหตุผลและหาทางออกมากขึ้น ถ้าคุณไม่รู้ว่าจะแก้ปัญหาอย่างไร คุณก็ต้องทูลขอให้พระเจ้าทรงสำแดงให้รู้ ยิ่งคุณกังวลและคิดหาเหตุผลมากเท่าใด ยิ่งคุณกลัวและเครียด และวนเวียนคิดถึงแต่ปัญหาในใจมากเท่าใด คุณก็จะยิ่งมองไม่เห็นทางแก้ไขปัญหาหนักเข้าไปอีก

คุณต้องฟังเสียงของพระวิญญาณ เพราะยิ่งคุณอยู่ในเนื้อหนังมากเท่าใด คุณก็จะยิ่งพบกับคำตอบจากพระเจ้าได้ยากขึ้นเท่านั้น พระวจนะของพระเจ้ากล่าวว่าให้เราไปหาสันติสุข (ฮีบรู 12:14) การคิดหาเหตุผลไม่ได้ทำให้เราเกิดสันติสุข แต่กลับทำให้เราเกิดความสับสน

สันติสุขของพระเจ้า

และจงให้สันติสุข (ความกลมเกลียวในจิตใจ) ของพระคริสต์ ครองใจของท่านทั้งหลาย (เพื่อตัดสินใจและหาข้อยุติในคำถามทุกข้อที่เกิดขึ้นในใจในสภาพที่สงบสุข) พระเจ้าทรงเรียกท่านให้มาเป็นกายเดียวกันก็เพื่อสันติสุขนี้ และจงมีใจขอบพระคุณ (สรรเสริญพระเจ้าอยู่เสมอ)

โคโลสี 3:15

ฉันมีสันติสุขอย่างมากที่ไม่ต้องคอยคิดหาทางออกสำหรับทุกเรื่องทุกราว ฉันมีความสุขที่จะบอกว่า ฉันได้รับการช่วยกู้จากการคิดหาเหตุผลแล้ว ซึ่งคุณก็เป็นแบบนี้ได้เช่นกัน เพราะฉันเคยเป็นนักใคร่ครวญหาเหตุผลระดับแชมป์โลกมาก่อน ฉันต้องการรู้เหตุผลในทุกเรื่อง ฉันใช้เวลาทั้งชีวิตไม่ยอมให้ความคิดหยุดนิ่ง พยายามคิดหาทางออกต่างๆ อยู่ตลอดเวลา

คุณต้องตระหนักว่า เนื้อหนึ่งชอบเรื่องทำนองนี้ แน่نون คนที่มีบุคลิกเฉพาะตัวแบบฉัน ก็อาจให้ความสำคัญกับเรื่องนี้มากกว่าคนอื่น คนที่เป็นนักคิด ชอบนั่งขบคิดถึงปัญหาของตน พยายามคิดหาหนทางที่จะรับมือกับมัน ฉันก็ทำแบบนั้น ฉันเริ่มต้นวันใหม่ด้วยกาแฟถ้วยหนึ่งและใช้เวลาสามัคคีธรรมกับปัญหา

คุณกำลังสามัคคีธรรมกับปัญหา หรือกับพระเจ้า? คุณกำลังอยู่ด้วยการกระทำ หรืออยู่ในพระองค์?

พระคุณกับการกระทำ

แต่ถ้าเป็นทางพระคุณ ก็ไม่ได้เป็นทางการประพุด ถ้าเป็นทางการประพุด พระคุณก็จะไม่เป็นพระคุณอีกต่อไป

โรม 11:6

สิ่งที่เปาโลได้เขียนไว้ตรงนี้ บอกชัดเจนว่า พระคุณกับการกระทำเป็นสิ่งที่ตรงกันข้ามกัน ไม่อาจมีสามัคคีธรรมหรือเกี่ยวข้องกันได้

หรืออีกนัยหนึ่ง พระคุณกับการกระทำ มีความสัมพันธ์ต่อกันแบบผกผัน เมื่อสิ่งหนึ่งมีมาก อีกสิ่งหนึ่งก็มีน้อย

ถ้าคุณและฉันอยู่ในการกระทำ ก็เท่ากับเราหล่นพ้นจากพระคุณ ถ้าเราอยู่ในพระคุณ ก็เท่ากับเราอยู่นอกระบบการกระทำ เมื่อใดที่เราอยู่ภายใต้การกระทำ พระคุณของพระเจาก็หยุดทำการเพื่อเรา พระเจ้าไม่มีทางเลือกอื่น พระองค์จำต้องถอยออกไปและรอจนเราหยุดดิ้นรนที่จะรับมือกับปัญหาด้วยตัวเราเองเสียก่อน

เมื่อเราดิ้นรนพยายามคิดแก้ไขปัญหาด้วยตนเอง เราจะรู้สึกท้อแท้สิ้นหวัง และสับสนมากขึ้น เหตุผลก็เพราะเราพยายามทำการโดยปราศจากพระคุณของพระเจ้า ซึ่งไม่มีทางบรรลุความสำเร็จได้

ในพันธกิจของฉัน สิ่งที่คนขอให้อธิษฐานเผื่อนั้นส่วนใหญ่เป็นเรื่องขอการทรงนำ

คนมากมายไม่รู้ว่าควรทำอย่างไรดี พวกเขารู้สึกสิ้นหวังและสับสนกับสถานการณ์ที่ต้องเผชิญอยู่ในแต่ละวัน พวกเขาต้องการความช่วยเหลือแต่ไม่รู้ว่าจะไปหาจากที่ใด พวกเขาต้องการคำตอบแต่ไม่รู้ว่าจะหาพบได้อย่างไร

ฉันจะไม่ลืมวันที่พระเจ้าเริ่มตรัสสอนฉันในเรื่องนี้ ตอนนั้นฉันอธิษฐานอย่างเอาจริงเอาจังเพื่อทูลขอความเข้าใจ คุณต้องเข้าใจก่อนว่า ความเข้าใจไม่ใช่สิ่งที่เกิดจากหัวสมองแต่เกิดจากหัวใจ ออกมาจากตัวตนภายในของเรา (เอเฟซัส 3:16) ความเข้าใจหมายถึงพระปัญญาจากพระเจ้าสำหรับสถานการณ์ทุกอย่างในชีวิต เป็นการรู้ในทางฝ่ายวิญญาณ ถึงวิธีรับมือกับเรื่องต่างๆ

ถ้าฉันเจอปัญหา ฉันไม่จำเป็นต้องพยายามหาทางแก้ไข แต่ฉันต้องการความเข้าใจ ต้องการไต่ถามพระสุรเสียงของพระเจ้า ต้องการให้พระองค์ตรัสเกี่ยวกับสถานการณ์นั้นๆ ให้พระองค์ทรงสำแดงว่าฉันต้องทำอย่างไรบ้าง

ขณะที่ฉันกำลังอธิษฐานและทูลขอความเข้าใจจากพระเจ้าอยู่นั้น พระเจ้าตรัสกับฉันว่า "จอยส์ เจ้าจะไม่มีวันได้ความเข้าใจ จนกว่าเจ้าจะเลิกคิดหาเหตุผลก่อน"

โปรดสังเกตว่า พระองค์ไม่ได้ตรัสว่า "จนกว่าเราจะปลดปล่อยเจ้าออกจากนิสัยชอบคิดหาเหตุผล" แต่ตรัสว่า "จนกว่าเจ้าจะเลิกคิดหาเหตุผล"

ถ้าคุณกำลังพยายามที่จะเข้าใจทุกเรื่องราวในชีวิต คุณต้องรู้ว่ามันเป็นนิสัย เป็นนิสัยที่ไม่ดี เป็นสิ่งที่คุณต้องเลิก ความคิดของคุณอาจจะเหมือนเหมือนกับที่ฉันเคยเป็นทันทีที่เกิดอะไรขึ้น ฉันก็จะกระโจนเข้าหามัน พยายามคิดหาหนทางแก้ไขในทันที ถ้าคุณเป็นแบบนี้ คุณต้องหยุดความคิดแบบนั้นเสีย มันเป็นปฏิกริยาที่เป็นนิสัยติดตัวคุณไปแล้ว

อย่างที่ฉันบอกไปแล้วว่า ถ้าคุณรู้สึกท้อแท้สิ้นหวังและสับสน นั่นคือสัญญาณบ่งบอกว่าคุณเลยเถิดไปแล้ว คุณกำลังพึ่งพาในการกระทำมากกว่าพึ่งพาพระคุณ

ความสับสนไม่ได้เป็นมาจากพระเจ้า พระคัมภีร์กล่าวว่า พระเจ้าไม่ใช่พระเจ้าแห่งความสับสนวุ่นวาย แต่เป็นพระเจ้าแห่งสันติสุข (1 โครินธ์ 14:33) ทันทีที่คุณเริ่มรู้สึกท้อแท้สิ้นหวังและสับสน ทันทีที่คุณเริ่มสูญเสียสันติสุขในใจ คุณจำเป็นต้องพูดกับตนเองว่า "ไม่ได้การละ ฉันล้าเส้นมากเกินไปแล้ว" คุณต้องตระหนักว่าคุณได้ออกจากพระคุณและเข้าไปอยู่ใต้การกระทำแล้ว คุณต้องยกเลิกความพยายามและมอบความไว้วางใจไว้กับพระเจ้าทั้งหมดเสีย ละสถานการณ์ทุกอย่างไว้ในพระหัตถ์ของพระเจ้าอย่างสิ้นเชิง

เมื่อคุณหันกลับจากการคิดหาเหตุผลเข้ามาสู่พระคุณแล้ว คุณก็ได้เปิดช่องทางแห่งความเชื่อเพื่อให้พระเจ้าเปิดเผยสิ่งที่คุณจำเป็นต้องรู้ในการรับมือกับปัญหาหรือ

สถานการณ์นั้นๆ จงเข้าสู่การพำนักของพระเจ้า แล้วคุณจะเริ่มได้ยินคำตอบซึ่งมาจากพระองค์

โปรดจำไว้ว่า ความวิตกกังวลและการคิดหาเหตุผลไม่ได้ช่วยอะไรคุณเลย นอกจากจะทำให้เกิดการต่อต้านลึกลับและสับสนมากขึ้นเท่านั้น คุณไม่จำเป็นต้องวิตกกังวลและคิดหาเหตุผล ขอให้หนึ่งเงียบและฟัง ชีวิตของคุณจะไม่พัฒนาไปในเรื่องการฟังเสียงของพระเจ้าเลย จนกว่าคุณจะจัดการกับการคิดหาเหตุผลที่เลยเถิดให้เรียบร้อยเสียก่อน

เปาโลบอกเราว่าอย่างไรในโรม 11:6 ท่านกล่าวว่า ถ้าเราฟังการกระทำ เราก็คงหนีพ้นจากพระคุณของพระเจ้า เพราะการกระทำกับพระคุณเข้ากันไม่ได้

ก่อนหน้านี้เราได้ศึกษาในเศคาริยาห์ บทที่ 4 ซึ่งชาวอิสราเอลพยายามที่จะสร้างวิหารของพระเจ้าให้เสร็จ พวกเขาสามารถเข้ามาขอเข้าร่วมในการสร้างพระวิหารด้วย แต่พวกเขาตอบว่า "ไม่ได้ พวกท่านไม่มีส่วนร่วมในโครงการนี้" นี่เป็นท่าทีที่คุณต้องมีต่อเรื่องการกระทำ "เจ้าการกระทำเอ๋ย เจ้าไม่มีส่วนใดๆ ในชีวิตของข้า เพราะข้าดำเนินชีวิตภายใต้พระคุณ"

ชาวอิสราเอลพบความยุ่งยากและต่อต้านลึกลับโดยภูเขาแห่งอุปสรรคที่มนุษย์ได้ก่อขึ้น พระเจ้าได้ตรัสบอกถึงวิธีการที่จะกำจัดภูเขานั้นออกไปจากเส้นทางของพระองค์ตรัสว่า "มีโซ่ด้วยกำลัง มีโซ่ด้วยฤทธานุภาพ แต่ด้วยวิญญูณของเรา" (เศคาริยาห์ 4:6) ต่อมาพระองค์ตรัสว่า "จงกล่าวกับภูเขาว่า พระคุณ พระคุณ"

คุณและฉันไม่จำเป็นต้องใช้ค้อนทุบภูเขาให้พัง เพียงแค่กล่าวว่า "พระคุณ พระคุณ" เมื่อการกระทำล้มเหลว พระคุณจะประสบความสำเร็จเสมอ

พระวาทะจากพระเจ้า

ครั้งหนึ่งนานมาแล้ว ก่อนที่การประชุมจะเริ่ม ซึ่งฉันกำลังสอนถึงหัวข้อนี้พอดีมีคนหนึ่งเขียนข้อความซึ่งเป็นพระวาทะจากพระเจ้ายื่นให้เดฟเพื่อส่งต่อให้ฉัน ฉันแน่ใจว่าคนนั้นไม่รู้หรือว่าฉันกำลังจะเทศนาแนวไหน แต่พระวาทะที่เขาให้มานั้นเข้ากันได้ดีกับคำเทศนา และก็ตรงกันกับคำเผยพระวาทะที่ฉันได้รับจากพระเจ้าช่วงก่อนหน้านั้น ซึ่งฉันจะแบ่งปันให้ฟังในตอนท้ายของบทนี้

พระวาทะทั้งสองครั้งนั้นประกอบด้วยการทรงเจิมจากพระเจ้า ฉันจึงอยากทำชวนให้คุณอ่านดูอย่างตั้งใจ เพื่อสังเกตเห็นและคิดไตร่ตรองในสิ่งที่พระเจ้าได้ตรัสกับเราผ่านทางถ้อยคำเหล่านี้ พระวาทะตอนแรกเขียนไว้ว่า

เราต้องการให้เจ้าเผชิญหน้ากับภูเขา เพื่อเจ้าจะได้เห็นว่า
เมื่อภูเขาถูกขจัดออกไปจากเส้นทางของเจ้าแล้ว สิ่งเดียวที่เหลืออยู่ก็คือ เรา

พระเจ้าทรงประทับอยู่ตรงนั้นตลอดเวลา แต่บางครั้งภูเขาดูเหมือนจะใหญ่โตกว่าพระองค์ ฉันจึงอยากหนุนใจให้คุณพบกับภูเขาของคุณ แต่ให้ตาของคุณจ้องอยู่ที่องค์พระผู้เป็นเจ้า

พระเจ้าทรงหมายความว่าอย่างไรที่พระองค์ต้องการให้เราเผชิญหน้ากับภูเขา? พระองค์หมายความว่าเราจะต้องไม่พลาดกลัวเพราะความใหญ่โตของอุปสรรคที่เข้ามาปะทะในชีวิตของเรา

คุณและฉันจำเป็นต้องโตขึ้นจนกว่าเราจะไม่กลัวศัตรูหรือการงานของมันอีกต่อไป จงอย่ากลัวมารหรือปัญหาที่มันก่อขึ้นจนรู้เถอะว่าโดยฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ คุณจะสามารถเผชิญกับภูเขาได้ทุกลูก และเคลื่อนมันออกไปจากเส้นทางชีวิตของคุณได้

เรามักจะพยายามหลีกเลี่ยงอุปสรรคต่าง ๆ เราวิ่งหนีจากสิ่งที่เข้ามาขัดขวางเรา อยู่ตลอดเวลา ถ้าเราทำแบบนั้น ก็เท่ากับว่าเราก็กำลังหนีศัตรู เพราะว่ามันเป็นผู้ที่โยนอุปสรรคเหล่านั้นเข้ามาขวางเรา เพื่อให้เรากลัวและยอมแพ้

นี่เป็นเหตุที่พระธรรมเอเฟซัส 6:11-17 บอกให้เราสวมยุทธภัณฑ์ทั้งชุดของพระเจ้า และใช้โล่แห่งความเชื่อ พระแสงของพระวิญญาณคือพระวจนะของพระเจ้า เพื่อเราจะได้อวดต้านศัตรูที่เข้ามาโจมตีเราได้ แต่คุณเคยสังเกตไหมว่า เราไม่มียุทธภัณฑ์ที่จะใช้ปกป้องด้านหลังของเรา รู้ไหมว่าทำไม? เพราะว่าพระเจ้าคิดว่าเราคงไม่จำเป็นต้องใช้หอก พระองค์ไม่เคยคาดคิดว่าเราจะต้องหันหลังวิ่งหนีศัตรู

เราไม่สมควรที่จะหันหลังแล้ววิ่งหนีจากศัตรู แต่เราต้อง ...**เข้มแข็งขึ้นในองค์พระผู้เป็นเจ้า และในฤทธิ์เดชอันมหัศจรรย์ของพระองค์** (เอเฟซัส 6:10) เราควรต้องรู้ และเชื่อว่า พระองค์ผู้ประทับอยู่ภายในเรานั้นเป็นใหญ่กว่าผู้ที่อยู่ในโลก (1ยอห์น 4:4)

แต่ฉันก็ขอยอมรับว่า บางครั้งเมื่อเราไม่รู้ว่าจะทำอย่างไร เราก็มักจะถูกทดลองให้ยอมแพ้และวิ่งหนี บางครั้งเมื่อปัญหาดูเหมือนเกินกำลังเรา วิธีที่ง่ายที่สุดก็คือยกมือยอมแพ้ แล้วหวังว่าปัญหานั้นจะหายไปเอง เราต้องเข้มแข็งในฝ่ายวิญญาณ **"วิญญาณที่เข้มแข็งของมนุษย์ทำให้เขาทนต่อปัญหาและความเจ็บปวด ทางร่างกายได้..."** (สุภาษิต 18:14) เราอาจไม่รู้ว่าจะไรคือคำตอบสำหรับปัญหาของเรา แต่เรารู้จักพระองค์ ผู้ทรงมีคำตอบนั้น

เราต้องจำไว้ว่า ส่วนใหญ่แล้วเพื่อนของเราก็มักจะไม่มีคำตอบในยามที่เราต้องการบ่อยครั้งเหลือเกินที่เราวิ่งไปวิ่งมาเพื่อหาคำตอบจากกัน แทนที่จะวิ่งเข้าหาพระเจ้า เมื่อคุณมีปัญหา คุณวิ่งเข้าหาโทรศัพท์ หรือวิ่งไปที่พระบัลลังก์ของพระเจ้า? พระเจ้ามีคำตอบที่เจาะจงและทางแก้ไขปัญหาสำหรับทุกสถานการณ์ที่เราต้องเผชิญในชีวิตนี้ เราต้องเรียนรู้ที่จะเข้าเฝ้าพระองค์เพื่อรับเอาสติปัญญาที่เราต้องการ พระองค์ทรงสัญญาไว้ว่าพระองค์จะประทานแก่เรา (ยากอบ 1:5) แต่เราจะไม่ได้รับถ้าเราพึ่งพาในการกระทำของเราเอง (ยากอบ 1:6-7)

ความกังวลคือการกระทำ เช่นเดียวกับการคิดหาเหตุผล

คุณรู้ไหมว่า ทำไมเราจึงต้องคอยคิดหาทางออกสำหรับทุกเรื่องทุกราวด้วย? เพราะเราต้องการควบคุมสถานการณ์ เรามีความปรารถนาที่อยากจะรู้จนเกือบไม่รู้จักพอ แต่สิ่งที่จำเป็นสำหรับเราก็คือการเชื่อ

จำสิ่งที่พระเยซูบอกกับคนที่ถามพระองค์ได้ใหม่ว่า พวกเขาต้องทำอะไร จึงจะทำงานของพระเจ้าได้ พระองค์ตอบว่า "งานของพระเจ้าคือการวางใจในผู้ที่พระองค์ทรงใช้มา" (ยอห์น 6:29)

เป็นการยากที่จะให้บางคนเชื่อเฉยๆ เพราะพวกเราเป็น "คนบ้างาน" เราเสพติดความกังวลและการคิดหาเหตุผล ความวิตกกังวลและการคิดหาเหตุผลเป็นนิสัยที่เราต้องเลิก โดยพึ่งในความช่วยเหลือจากพระเจ้า ทุกครั้งที่เราจับได้ว่าตัวเราเองกำลังทำนิสัยแบบนี้ เราต้องเตือนตนเองให้มีความเชื่อในพระเจ้า ไม่ใช่ในการกระทำ เราต้องจำไว้เสมอว่า ถ้าเราวิตกกังวล และคิดหาเหตุผล เราก็มักจะไม่ได้รับพระคุณของพระเจ้า และถ้าเราไม่ได้รับพระคุณของพระเจ้า เราก็มักจะไม่ได้อยู่ในการเชื่อฟังพระองค์ ซึ่งจะนำเราไปสู่พระวาระสองท่อนสุดท้ายที่พระเจ้าตรัสไว้

การเชื่อฟังพระเจ้า

มีแต่เราเท่านั้น ที่เคลื่อนไหวเขาได้ มีแต่เราเท่านั้น ที่ย้ายมันให้พ้นไปได้

มีแต่เราที่พิชิตปัญหาที่เจ้ากำลังเผชิญอยู่ในวันนี้ งานอย่างเดียวกับที่เจ้าต้องทำก็คือ

จงเชื่อ

คอยฟังเสียงของเรา และเมื่อเจ้าได้ยินในคำบัญชาของเรา

เจ้าต้องเลือกที่จะเชื่อฟัง

เป็นอิสระจากความกังวลและการคิดหาเหตุผล

นี่มิได้หมายความว่าเราไม่มีอะไรทำอีกแล้ว แต่หมายความง่าย ๆ ว่า หน้าที่อย่างแรกของเราคือการเชื่อ จากนั้น เมื่อพระเจ้าตรัสบอกให้เราทำสิ่งใด เราก็ตำนิหนต่อไปในวิญญูณแห่งการเชื่อฟังและความเชื่อ โดยลงมือทำตามที่พระเจ้าได้ตรัสนั้น

ปล่อยผลลัพธ์ไว้กับพระเจ้า

เราต้องไม่วิตกกังวลถึงผลที่จะตามมา เพียงแต่ทำตามที่พระเจ้าตรัสเท่านั้นแล้ว ปล่อยผลลัพธ์ไว้กับพระองค์ ด้วยความมั่นใจว่า เมื่อเราเข้าไปถึงเส้นชัยแล้ว ทุกสิ่งจะเรียบร้อย ดังที่พระองค์ทรงสัญญาไว้แล้ว

แต่เราจะไม่ให้มันยากเกินไป เพราะชัยชนะเป็นของเราแล้ว

และเราจะเต็มใจให้เต็มด้วยพระวิญญูณของเรา และพระคุณของเราจะส่องแสงมายังเจ้า

ไม่ใช่ตอนที่เจ้าสมบูรณ์พร้อม เหมือนที่เจ้าคิดว่าเจ้าต้องเป็น

แต่เมื่อเจ้าเต็มใจ ก็จะเป็นเหมือนเรามากขึ้น

พระคุณคือการยอมปล่อยให้พระเจ้า

โปรดจำไว้ว่า ฉันได้รับพระคำดังกล่าวนี้ก่อนที่ฉันจะขึ้นเทศนาเนื้อหา จากหนังสือเล่มนี้ให้ที่ประชุมฟัง ขอให้คุณพิจารณาคุณค่าเผยพระวจนะทั้งหมดอีกครั้งแล้ว คุณจะได้รับพระพร ต่อไปนี้เป็นคำเผยพระวจนะที่ฉันได้รับจากพระเจ้าเมื่อหลายปีก่อน

บุตรของเราที่ไว้วางใจและพึ่งพาเราจริง ๆ นั้นมีน้อยมาก เรามีพระคุณมากมายเตรียมไว้เป็นกองใหญ่เหมือนภูเขาเลากา จนสุดลูกหูลูกตา แต่เจ้าก็ไม่ได้นำมาใช้เลย เพราะมีคนแต่น้อยที่ยอมเปิดใจด้วยความเชื่อเพื่อรับเอาพระคุณของเรา เจ้าอยากรู้ไหมว่าพระคุณนั้นคืออะไร จงฟังนะ และเราจะนิยามความหมายใหม่ของพระคุณของพระเจ้าที่แตกต่างไปจากเดิม พระคุณคือการที่เจ้ายอมปล่อยให้เราทำในสิ่งที่เราต้องการทำในโลก โดยผ่านทางเจ้า

พระคุณ ไม่ใช่การที่เราต้องทำอะไรต่าง ๆ แต่เป็นการปล่อยให้พระเจ้ากระทำสิ่งต่าง ๆ ผ่านเรา พระคุณ เรียกร้องให้เราไว้วางใจในพระเจ้าโดยความคิดที่สงบนิ่ง

ไม่วิตกกังวล หรือคิดหาเหตุผล

คุณต้องการมีสันติสุขในใจอย่างสมบูรณ์แบบหรือไม่? คุณมีได้ แต่คุณต้องเชื่อในพระคุณของพระเจ้าอย่างแท้จริงเท่านั้น

ดังที่คุณได้เห็นแล้วว่า พระคุณไม่ได้เป็นแค่ความโปรดปรานที่เราไม่สมควรจะได้รับ แต่เป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้าที่เข้ามาในชีวิตของคนซึ่งไม่สมควรจะได้รับ

พระคุณคือการที่พระเจ้าประทานความโปรดปรานให้เรา พร้อมกับฤทธิ์เดชและกำลังที่จะทำกิจให้สำเร็จในชีวิตและผ่านทางชีวิตเรา ทั้งที่เราไม่สมควรจะได้รับเลยและสิ่งที่เราจะทำได้คือมีใจที่เต็มไปด้วยความกตัญญูและขอบพระคุณพระองค์ ที่จริง ฉันคิดว่าเราคงไม่สามารถมีใจกตัญญูหรือรู้สึกขอบพระคุณได้อย่างแท้จริง จนกว่าเราจะเข้าใจถึงพระคุณอย่างแท้จริง เมื่อเราเห็นจริงๆว่า สารพัดสิ่งที่ดีที่เรามีอยู่ในชีวิตของเรานั้น มาถึงเราได้ก็เพราะความดีของพระเจ้าทั้งสิ้น เราก็คงไม่เหลือความรู้สึกอื่นได้อีก นอกจากมีใจกตัญญูและขอบพระคุณพระองค์เท่านั้น

เป็นการยากที่จะให้เกียรติแก่พระเจ้าเมื่อเราคิดว่าเราสมควรที่จะได้รับอะไรก็ตามที่เราได้มาจากพระองค์ และก็เป็นการยากที่จะไม่ให้เกียรติแก่พระองค์ เมื่อเรารู้ว่าเราไม่สมควรที่จะได้รับสิ่งใดจากพระองค์เลย เป็นการยากเช่นกัน ที่จะวิตกกังวลถ้าเรารู้ว่าเราได้รับทุกสิ่งที่เราต้องการมาโดยพระคุณของพระเจ้า ไม่ใช่โดยความวิตกกังวลของเรา

พระคุณ กับความกังวล

คุณรู้ไหมว่า เหตุใดพระคุณจึงปกป้องเราจากความกังวล? เพราะความกังวลเกี่ยวข้องกับสิ่งที่อยู่ในอดีต ส่วนพระคุณ (ความโปรดปรานที่ไม่สมควรจะได้รับ) เกี่ยวข้องกับปัจจุบันและอนาคต

ส่วนใหญ่แล้ว เราวิตกกังวลเกี่ยวกับสิ่งที่เคยเกิดขึ้นกับเราในอดีต สิ่งที่เราไม่สามารถเปลี่ยนมันได้อีก เรากังวลเกี่ยวกับความผิดพลาดและความล้มเหลวของเรา คิดไปว่ามันเป็นสาเหตุที่ทำให้เราต้องเป็นอยู่อย่างทุกวันนี้ และทำลายโอกาสที่เราจะได้สิ่งดีๆในอนาคต

เราคิดถึงสิ่งที่โง่ สิ่งที่ผิด ซึ่งเราได้พูด ได้ทำไป แล้วเราก็คิดว่า "โธ่เอ๊ย ฉันไม่น่าจะพูดไปอย่างนั้นเลย ฉันไม่น่าจะทำอย่างนั้นเลย" นั่นแหละเป็นโอกาสสำหรับพระคุณ เราจะต้องเรียนรู้ที่จะไว้วางใจให้พระคุณของพระเจ้าได้ย้อนกลับไปแก้ไขความผิดพลาด

ที่เราเคยทำมาในอดีต และเปลี่ยนแปลงจุดหมายปลายทางในอนาคตของเรา

พระเจ้าตรัสว่าพระองค์มีพระคุณกองใหญ่เท่าภูเขาเลากา แต่เรากำลังทำอะไรอยู่? เราทำงาน และดิ้นรนต่อสู้และคิดหาหนทาง คิดหาเหตุผล เพราะเราไม่รู้ว่าเราจะทำอะไรกับอดีต เราจึงกังวลกับปัจจุบัน กลัวและวิตกกังวลถึงอนาคต แทนที่จะเชื่อว่า เมื่อถึงวันพรุ่งนี้ เราจะมีคำตอบที่เราต้องการ เรากลับรู้สึกกังวลและพยายามหาเหตุผลพยายามคิดหาหนทางที่จะกอบกู้อดีตและปกป้องอนาคตไว้

แทนที่จะมานั่งกังวลถึงเมื่อวานและวันพรุ่งนี้ เราควรจะหยุดพักในวันนี้ และวางใจในพระเจ้าให้ดูแลอดีต ปัจจุบันและอนาคตของเรา

แผนงานของพระเจ้า มาพร้อมกับพระคุณของพระองค์

เพราะเราเป็นผีพระหัตถ์ของพระองค์ที่ทรงสร้างขึ้นในพระเยซูคริสต์ เพื่อให้ประกอบภารดี ซึ่งพระเจ้าได้ทรงดำริไว้ล่วงหน้า เพื่อให้เราประพฤติตามนั้น

เอเฟซัส 2:10

เป็นเรื่องยากที่เราจะมีความสุขกับชีวิต ถ้าหากว่าเราขาดหลักประกันสำหรับวันนี้ ชาติสันติสุขเกี่ยวกับเมื่อวาน และขาดความมั่นใจสำหรับวันพรุ่งนี้ ทำในขณะนี้หรือ? เพราะทราบได้ที่เรายังมีชีวิตอยู่ เราก็ต้องเผชิญกับสถานการณ์ต่างๆ ที่เราไม่สามารถหาคำตอบได้ครบทุกเรื่อง

"แล้วถ้าเรามีความเชื่อมากพอ เราก็ไม่ต้องเจอกับสถานการณ์แบบนั้นใช่หรือไม่?"

ไม่ใช่เลย จะมีอะไรต่างๆ เกิดขึ้นกับชีวิตเรา ที่เราไม่รู้จักรับมืออย่างไรอยู่เสมอ ไม่อย่างนั้นเราก็ไม่จำเป็นต้องมีความเชื่อ เราคงไม่ต้องไว้วางใจพระเจ้า พระเจ้าจะคอยเฝ้าดูชีวิตเราเพื่อให้เราพึ่งพาพระองค์อยู่เสมอ รู้ไหมว่าพระองค์จะอย่างไร? ก็โดยการนำเราเข้าสู่สถานการณ์ที่ทับถมเราจนท่วมทับ นี่แหละถึงเราจะวิตกกังวล แต่พระเจ้าก็ไม่เคยวิตกกังวลเลย ทำไมหรือ? เพราะพระองค์ทรงทราบอยู่แล้วว่า พระองค์จะทำ ประการใด พระองค์ทรงมีแผนงาน มีหนทาง มีงานที่เตรียมไว้พร้อมแล้วสำหรับเรา

แต่ถึงพระเจ้าจะมีแผนงานที่เตรียมไว้เพื่อเรา มีหนทางที่พร้อมจะให้เราเดิน มีงานเตรียมไว้ให้เราทำอยู่แล้ว พระองค์ก็ไม่เอาคำตอบของวันพรุ่งนี้มาแจ้งให้เรารู้ในวันนี้ วันใหม่แต่ละวันมาถึงเราพร้อมกับพระคุณใหม่ ซึ่งเพียงพอแก่การดำเนินชีวิตในวันนั้น และเพียงพอแก่การที่ต้องเผชิญกับความท้าทายของวันนั้น

คุณอาจเคยได้ฟังเรื่องของชายหนุ่มที่ถูกขังอยู่ในคุกและกำลังจะถูกเผาในวันถัดไป เพราะเหตุที่เขาเชื่อในพระเยซูคริสต์ ในคุกเดียวกันนั้น มีผู้เชื่ออีกคนหนึ่งสูงอายุและมีประสบการณ์มากกว่า ซึ่งรู้จักทางของพระเจ้าดีกว่าเขา เมื่อถึงเวลาใกล้ค่ำ ชายหนุ่มจุดเทียนไขด้วยไม้ขีดแต่ทำพลาดจนโดนไฟไหม้ นิ้วมือ เขาจึงระบายความรู้สึกเจ็บปวดและคับแค้นใจออกมาว่า "นี่ผมจะทนโดนไฟเผาพรั้งนี้ได้ยังไง แแต่คืนนี้โดนไฟลวกนิ้วยังทนแทบไม่ได้เลย"

ชายผู้มีอาวุโสกว่าตอบอย่างสงบนิ่งว่า "ลูกเอ๋ย พระเจ้าไม่ได้เรียกให้เธอเผา นิ้วมือตัวเอง จึงไม่มีพระคุณมารองรับ แต่พระองค์ทรงเรียกให้เธอยอมตายเพื่อความเชื่อ เมื่อถึงเวลานั้น พระองค์จะประทานพระคุณให้เธอเอง"

ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น พระองค์ยังคงควบคุมสถานการณ์อยู่ พระองค์มีแผนการไว้รองรับทุกสถานการณ์ที่เราจะต้องเผชิญอยู่แล้ว และพระคุณของพระองค์มีเพียงพอสำหรับความต้องการของเราเสมอ (2 โครินธ์ 12:9)

พระเจ้าจะไม่ยอมให้พระคุณสูญเปล่า

ฉะนั้นขอให้เราเข้ามาถึงพระที่นั่งแห่งพระคุณด้วยความกล้า เพื่อเราจะได้รับพระเมตตา และจะพบพระคุณที่ช่วยเราในยามต้องการ

ฮีบรู 4:16

สิ่งหนึ่งที่เราน่าใจมิดเกี่ยวกับพระคุณก็คือ ถึงแม้พระคุณพระเจ้าจะมีมากมายเหมือนดั่งภูเขา แต่พระเจ้าจะไม่ให้พระคุณนั้นสูญหายไปโดยเปล่าประโยชน์

พระเจ้าจะไม่เทพระคุณให้เราเอามาเล่นสนุกล่วงหน้าเป็นสัพดาห์ ฐึ่ใหม่ว่าทำไม? เพราะพระคุณคือฤทธิ์เดช และพระองค์จะไม่ปล่อยให้ปลงละเลยฤทธิ์เดชอัศจรรย์ของพระองค์เป็นอันขาด

ไม่มีเหตุผลเลยที่พระเจ้าจะประทานพระคุณแก่เราในวันนี้ ในขณะที่เราจำเป็นต้องใช้ในวันพรุ่งนี้ ไม่อย่างนั้นเราคงรู้สึกอึดใจ สบายๆ และบอกว่า "ไม่มีปัญหา" เราจะได้รับพระคุณและฤทธิ์เดชของพระเจ้า เมื่อถึงเวลาที่เราจำเป็นต้องใช้เท่านั้น ไม่ใช่ล่วงหน้า นั่นเป็นเหตุผลที่เราจำเป็นต้องมีความเชื่อ และเป็นเหตุที่เราต้องแสวงหาพระเจ้าอยู่เรื่อยไป นี่เป็นการปกป้องเราไม่ให้รู้สึกปลอดภัยอยู่กับธรรมชาติฝ่ายเนื้อหนังของเราจนเริ่มคิดว่าเราไม่จำเป็นต้องพึ่งพระเจ้าแล้ว ตรงกันข้าม เรารู้ว่า

เราต้องเปิดช่องทางแห่งความเชื่อไว้อยู่เสมอ เพื่อจะได้รับเอาพระคุณในยามต้องการ

สิ่งที่ดีที่สุดอย่างหนึ่งซึ่งเกิดขึ้นกับเราได้ก็คือ วันหนึ่งเราจะมีประสบการณ์ในชีวิตคริสเตียนและรู้จักตัวเองมากพอ จนเราเลิกมั่นใจในกำลังและความสามารถของเราเอง ซึ่งนั่นเป็นสิ่งที่ต้องใช้เวลาเพื่อพัฒนา

อีกสิ่งหนึ่งที่น่าสนใจเกี่ยวกับเรื่องพระคุณก็คือ นอกจากความจริงที่ว่าพระเจ้าจะไม่ยอมให้พระคุณแก่เราโดยเปล่าประโยชน์แล้ว พระคุณก็ยังจะมีมากขึ้นและลดลงได้ตามความจำเป็นของเรา

บางครั้งมักจะมีเรื่องที่ทำหายนเกิดขึ้นกับชีวิตของเรามากเป็นพิเศษ มีหลายอย่างเกิดขึ้นผิดแปลกไปจากกิจวัตรประจำวันของเรา ซึ่งส่งผลให้เราต้องเผชิญกับความกดดันและความเครียดที่เพิ่มขึ้นอย่างอย่างผิดปกติ ในกรณีเช่นนี้ เราจะพบว่าเรามีความสามารถที่จะทนต่อสถานการณ์ที่ลดลงใจได้อย่างเหลือเชื่อ และมีหลายครั้งที่สถานการณ์หนักหนาสาหัสจนเราไม่คิดว่าจะรับไหว แต่โดยพระคุณของพระเจ้าซึ่งอยู่เหนือชีวิตเรา เรากลับสามารถทนได้

เหตุการณ์เหล่านี้เกิดขึ้นได้ก็เพราะพระคุณของพระเจ้าสามารถเพิ่มขึ้นหรือลดลงได้ อย่างเหมาะสมกับความจำเป็นของเรา

เวลานี้ คุณอาจพบว่าตนเองกำลังต้องการพระคุณของพระเจ้าอย่างเต็มขนาด เพื่อภาระอันหนักหน่วงที่เกิดขึ้นในชีวิต ถ้าเป็นเช่นนั้น ขอให้คุณร้องเรียกพระเจ้า แล้วพระองค์จะทรงประทานพระคุณเท่าที่คุณต้องการ เพื่อให้คุณสามารถผ่านพ้นปัญหาที่กำลังทำลายในชีวิต เพื่อก้าวไปสู่ชัยชนะได้ ถึงแม้พระเจ้าจะไม่ปล่อยให้พระคุณของพระองค์เสียไปโดยเปล่าประโยชน์แต่พระองค์ก็ทรงพร้อมอยู่เสมอที่จะเทพระคุณและฤทธิ์เดชลงมา ให้เพียงพอกับความต้องการของเรา เพื่อช่วยให้เราผ่านพ้นช่วงที่ยากลำบากที่สุดไปได้

พระคุณกับทำที่ที่ไม่ดี

มีหลายสิ่งนี้อาจขัดขวางไม่ให้เราได้รับพระคุณของพระเจ้า ดังที่คุณได้เห็นแล้วว่า หนึ่งในสิ่งที่ขัดขวางนั้นคือ การขาดความรู้ หรือไม่มีความรู้อย่างเพียงพอที่จะร้องขอจากพระเจ้า เพื่อให้พระองค์เทพระคุณลงมาในยามที่เราต้องการ อีกสิ่งหนึ่งที่จะขัดขวาง พระคุณคือการมีทำที่ที่ไม่ดี

การบ่นและพระคุณเป็นสิ่งที่ไปด้วยกันไม่ได้

หลายครั้ง เราทำผิดพลาดโดยชอบไว้วางใจและจับจ้องตั้งแต่เช้าจรดเย็น แต่ใน

ขณะเดียวกัน เราก็พยายามทำให้ฤทธิ์เดชของพระเจ้าเข้ามาทำการในชีวิต เพื่อช่วยแก้ปัญหาให้เรา

บ่อยครั้งเหตุผลที่เราไม่สามารถเชื่อมต่อนี้กับพระคุณของพระเจ้าได้ เป็นเพราะเรามีทำที่ที่ผิดนั่นเอง เราจะคาดหวังให้พระเจ้าเข้ามาสอดแทรกช่วยเหลือ ในสถานการณ์ของเราไม่ได้ ถ้าเราเป็นคนขี้บ่น ชอบจับผิด จู้จี้ และขี้อิจฉา ริษยา ฉันทู้อะไร? เพราะฉันเคยทำตัวแบบนั้น ฉันต้องเรียนรู้อย่างยากลำบากว่า มันไม่เกิดผลเลย

อีกอย่างหนึ่งที่ทำให้เราไม่สามารถรับพระคุณของพระเจ้าได้คือ ถ้าชอบทำตัวให้คนเห็นอกเห็นใจ หรือไปคบหาสมาคมกับคนที่สงสารตัวเอง พระเจ้าจะทรงเย้ยหยานบาดแผลให้เราเอง ถ้าเราไม่คอยค้นหาหนทางมาพยาบาลเรา

หลายครั้งเราต้องการให้ฤทธิ์เดชของพระเจ้ามาอยู่เหนือเรา เพื่อแก้ไขปัญหาให้เรา แต่ในขณะที่เดียวกันเราก็อยากให้เพื่อน ๆ ของเรารู้สึกเห็นใจสงสารเราด้วย

เช่น ถ้าเรามีปัญหาเรื่องเงิน เราอาจเข้าไปในห้องอธิษฐานแล้วร้องทูลพระเจ้าว่า "ข้าแต่พระบิดา ทรงโปรดช่วยข้าพระองค์ด้วยเถิด ข้าพระองค์กำลังเดือดร้อนเรื่องเงิน ต้องการความช่วยเหลือจากพระองค์อย่างยิ่ง ข้าพระองค์ไว้วางใจว่าพระองค์จะทรงช่วย เพราะปราศจากพระองค์แล้วข้าพระองค์ไม่มีความหวังใดๆเลย มีแต่พระองค์ผู้เดียวที่ช่วยข้าพระองค์ให้รอดได้"

ทันทีที่อธิษฐานจบ เราก็ไปทานมื้อกลางวันกับเพื่อนร่วมงาน ใช้เวลาเป็นชั่วโมง บ่นถึงเรื่องงานหนัก เงินน้อย ทำดีไม่มีใครเห็น และสวัสดิการก็น้อย เราต้องการให้พระเจ้าทรงช่วยเรา แต่เราต้องการให้คนอื่นรู้สึกสงสารเราด้วย ไม่ผิดอะไรที่เราจะแบ่งปันภาระปัญหาให้คนอื่นฟังบ้าง ถ้ามันพอเหมาะพอดีและด้วยทำที่ที่ถูกต้อง แต่จงระวังการชอบเรียกร้องความเห็นใจจากคนอื่น

พระเจ้าจะไม่ทรงนำเราไปที่ที่พระองค์ปกป้องคุ้มครองเราไม่ได้ พระคุณของพระองค์มีเพียงพอสำหรับเราเสมอ ไม่ว่าจะเป็นในสถานการณ์ใดก็ตาม ไม่มีเหตุผลเลยที่จะเราจะเอาแต่จู้จี้ขี้บ่น วิดกกังวล ค้นหาหาออก หรือคิดหาเหตุผลไปทุกเรื่องทุกราว เหมือนกับพยายามดันตัวเองเข้าไปสู่ความท้อแท้สิ้นหวังและสับสน ถ้าเราทำอย่างนั้นนั้นแสดงให้เห็นว่าเราไม่มีความเชื่อในเรื่องของพระคุณพระเจ้าเลย

ดังนั้นถ้าเราต้องการได้รับพระคุณของพระเจ้า เราต้องเรียนรู้ที่จะพึ่งพาพระองค์อย่างสุดใจ ไม่ใช่พึ่งพาในความสงสารของคนอื่น หรือการสงสารตนเอง

ไม่ใช่เรา แต่เป็นพระเจ้า

ตอนนี้ ลองมาพิจารณาตุ๊กตาเผยพระวจนะส่วนที่เหลือ ซึ่งพระเจ้าได้ตรัสกับฉันเมื่อหลายปีมาแล้ว

พระคุณ คือการที่เจ้ายอมให้เราทำในสิ่งที่เราต้องการในโลกนี้ผ่านทางเจ้า ซึ่งเจ้าต้องนิ่ง ไม่หวั่นไหว ในการที่เจ้าตัดสินใจที่จะรอคอยให้เรากระทำการให้เกิดผลตามความปรารถนา ความคิด ความหวัง และความฝันที่อยู่ในเจ้าไม่ได้เป็นของเจ้า แต่มันเกิดมาจากเรา นั่นคือจากพระวิญญาณของเราซึ่งอยู่ในเจ้า ไม่ใช่หน้าที่ของเจ้าที่จะทำให้สำเร็จ หน้าที่ของเจ้าคือเป็นภาชนะหรือช่องทางสำหรับพระคุณของเรานี้ ไม่มีใครในพวกเจ้าเลยที่จะสามารถสร้างผลงานที่คงทน จนสามารถต้านทานต่อความกดดันทั้งหลายได้

พระวจนะพิเศษ

โปรดใส่ใจต่อคำเผยพระวจนะก่อนนี้เป็นพิเศษ

เหตุที่เจ้าต้องประสบกับสภาพขื่นๆ ลงๆ หลายครั้ง เป็นเพราะเจ้าพยายามยื่นหยัดบนเนื้อหนังซึ่งอ่อนแอ แทนที่จะยืนอยู่บนความแข็งแกร่งของศิลา

เนื้อหนังของเรานั้นอ่อนแอ เราพึ่งพาเนื้อหนังไม่ได้ เนื้อหนังชอบพูดว่า "อ้อ ได้สิ ฉันจะอยู่เคียงข้างคุณเสมอไป" เสร็จแล้วก็ไปนอนหลับในยามที่เราทุกข์ยาก เหมือนกับที่สาวกได้ทำตอนอยู่ที่สวนเกทเสมานี ขณะที่พระเยซูขอให้พวกเขาเฝ้า อธิษฐานอยู่กับพระองค์เพียงหนึ่งชั่วโมง (มัทธิว 26:36-40)

คุณกำลังยืนอยู่บนความอ่อนแอของเนื้อหนัง หรือบนความแข็งแกร่งของศิลา?

ไม่ใช่โดยการกระทำ แต่โดยพระคุณ

เจ้าทำได้ดี จนเจอพายุกระหน่ำ ตอนนั้นเจ้าก็กลับไปตั้งต้นใหม่อีก เจ้าจำเป็นต้องทิ้งความพยายามของมนุษย์ออกไปให้หมด ทั้งความวิตกกังวล

ในการดำเนินชีวิต และความท้อแท้สิ้นหวังฝ่ายเนื้อหนัง แต่เห็นใหม่ว่า แม้แต่เรื่องนี้ ก็ยังต้องทำโดยอาศัยพระคุณของเรา ความพยายามไม่สามารถกำจัดความพยายามได้ ความท้อแท้ก็ไม่สามารถกำจัดความท้อแท้ออกไปได้ ความกระวนกระวาย ก็ไม่สามารถกำจัดความกระวนกระวาย

ถ้าคุณเป็นคนแบบเดียวกับฉัน เมื่อเริ่มเข้าใจถึงเรื่องการขบคิดหาทางออก คุณก็จะเริ่มคิดหาหนทางแก้ไขในเรื่องนี้ทันที คุณจะวิตกกังวลที่ได้รับการสำแดงว่า คุณเป็นคนขี้กังวลตลอดเวลา คุณจะพยายามคิดหาเหตุผลว่าทำไมตัวเองถึงขบคิดหาเหตุผลนัก นี่แหละที่คำเผยพระวจนะอันนี้ถึงตรงเป้่าจริง ๆ ในถ้อยคำนี้พระเจ้าตรัสว่า เราไม่สามารถกำจัดความพยายามออกไปได้โดยอาศัยความพยายาม เราไม่สามารถกำจัดความท้อแท้ได้โดยความท้อแท้ และความกระวนกระวายกำจัดความกระวนกระวายได้ ไม่มีทางที่เราจะหนีไปจากการพึ่งพาในการกระทำของเราได้ นอกจากโดยทางพระคุณของพระองค์เท่านั้น

พระคุณ พระคุณ พระคุณเพิ่มขึ้น

แต่พระคุณสามารถกำจัดอุปสรรคให้เข้าได้ทั้งหมด และเจ้าจะพบว่าเมื่อพระคุณเริ่มหลังไหลแล้ว มันจะก่อให้เกิดพระคุณเพิ่มขึ้น เพิ่มขึ้น เพิ่มขึ้น เพิ่มขึ้น จนเจ้ากลายเป็นช่องทางสำหรับพระคุณของเรา

เมื่อเราได้เรียนรู้จักวิธีรับพระคุณแล้ว ผลที่ตามมาคือพระคุณ พระคุณ และพระคุณที่เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ในชีวิตของเรา รู้ใหม่ว่าทำไม? เพราะว่าที่ใดที่บาปปรากฏ พระคุณก็ปรากฏมากขึ้นที่นั่น (โรม 5:20)

ไม่มีปัญหาใดในชีวิตของคุณและฉันที่ใหญ่เกินกว่าพระคุณของพระเจ้า นั่นคือ ถ้าปัญหาของเราใหญ่ขึ้น พระคุณของพระเจ้ายิ่งจะใหญ่ยิ่งกว่า ถ้าปัญหาของเราทวีมากขึ้น เพิ่มจากหนึ่งเป็นสอง จากสองเป็นสาม หรือมากกว่า พระคุณของพระเจ้ายิ่งจะทวีมากขึ้น จนเราสามารถ รับมือกับปัญหาได้หมด การใช้ความเชื่อขอคำตอบจากพระเจ้าสำหรับปัญหา เรื่องเดียว สองเรื่อง หรือสามเรื่อง ก็ใช้ความเชื่อเท่ากันนั่นแหละ สิ่งสำคัญอยู่ที่ว่า พระเจ้าของเรา ยิ่งใหญ่พอที่จะรับมือกับปัญหาทุกอย่างที่เราเผชิญอยู่หรือไม่เท่านั้น

เป็นอิสระจากความกังวลและการคิดหาเหตุผล

สิ่งที่มีมนุษย์ทำไม่ได้ แต่พระเจ้าทรงกระทำได้ทุกอย่าง (ลูกา 18:27)

เราสามารถกระทำทุกสิ่งได้โดยพระเยซูคริสต์ผู้ทรงเสริมกำลังให้เรา (ฟิลิปปี 4:13) ขอให้เชื่อฉันเถอะ ถ้ามีอะไรที่เราควรทำ พระเจ้าก็จะประทานความสามารถให้เราทำ ไม่มีทางที่พระองค์จะนำเราไปที่ใดแล้วก็ปล่อยเราไว้ตรงนั้น เพื่อให้เผชิญกับสถานการณ์ตามลำพังด้วยความอ่อนแอของเราเอง (อิสยาห์ 41:10)

ฤทธิ์เดชที่หลังไหลไม่มีสิ้นสุด

จะมีฤทธิ์เดชที่หลังไหลออกไปอย่างไม่สิ้นสุด ซึ่งคือพระคุณ ที่จะไหลผ่านเจ้า ผลที่เกิดขึ้นคือ ความปรารถนา ความหวัง ความฝันและความคิดของเราจะบังเกิดขึ้นในตัวเจ้าโดยที่เจ้าไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายใดในเร็วแรง และความพยายามเพียงเนื้อหนังของเจ้า เราจะได้รับพระสิริในโลกนี้ แล้วเจ้าจะได้รับสิทธิพิเศษและเกียรติที่ได้มีส่วนร่วมในการนี้ และเป็นทายาทที่จะได้รับพระสิริร่วมกันเป็นมรดก พระคุณของเรามีพร้อมอยู่เสมอ "บรรดาผู้ทำงานเหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนัก จงมาหาเรา และเราจะให้ท่านทั้งหลายหายเหนื่อยเป็นสุข" (มัทธิว 11:28)

ใครมีเหตุให้ฟังข้อความซึ่งพระวิญญาณได้ตรัสไว้ แก่คริสตจักรทั้งหลายเกิด (วิวรณ์ 3:6,13) ฉันขอแนะนำให้คุณอ่านคำเผยพระวจนะนี้ซ้ำอีกครั้งหนึ่ง แล้วถามตนเองว่า "ฉันได้รับเอาพระคุณของพระเจ้าที่เตรียมไว้พร้อมสำหรับฉันแล้วหรือยัง?"

การมีความรู้บ้างนิดหน่อย เป็นสิ่งอันตราย

เพราะข้าพเจ้าตั้งใจว่าจะไม่แสดงความรู้เรื่องใดๆ ในหมู่พวกท่านเลย เว้นแต่เรื่องพระเยซูคริสต์และการที่พระองค์ทรงถูกตรึงที่กางเขน

1 โครินธ์ 2:2

นี่เป็นข้อพระคัมภีร์ที่น่าอัศจรรย์ใจจริงๆ

พวกเราพยายามที่จะรู้ในทุกเรื่อง แต่เปาโลบอกว่า ท่านทำในสิ่งที่ตรงกันข้ามกับเรา

เปาโล พยายามกำจัดบางอย่างที่ท่านรู้ออกไป แต่พวกเรากลับวิตกกังวลเกี่ยวกับทุกเรื่องราวที่เราเองไม่รู้ ทำไมหรือ? เพราะท่านได้พบตามที่พระคัมภีร์สอนไว้ว่า

บางครั้งการรู้มากก็เหนื่อยมาก (ปัญญาจารย์ 12:12) ท่านได้พบอีก ความรู้อาจทำให้เกิดความหยิ่ง ...**ความรู้ันั้นทำให้ล้าพอง...** (1 โครินธ์ 8:1)

บางครั้ง ยิ่งเราสะสมความรู้มากขึ้นเท่าไร เราก็สร้างปัญหามากขึ้นเท่านั้น บ่อยครั้งที่เราวางแผนงาน กลยุทธ์ กุศโลบาย เพื่อจะารู้ถึงบางสิ่งบางอย่าง ทั้งๆ ที่ถ้าเราไม่เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับเรื่องนั้นเลยจะดีกว่า คุณเคยไหมที่อุตส่าห์วางแผนเพื่อค้นหาความจริงบางอย่างที่กำลังเกิดขึ้น แต่พอได้รู้ความจริงแล้วก็มานึกเสียใจว่า ถ้าไม่รู้เรื่องนี้เลยจะดีกว่า นั่นเป็นเหตุที่เปาโลกล่าวว่าคุณท่านตั้งใจที่จะไม่รู้เรื่องใดๆ นอกจากเรื่องของพระเยซูคริสต์ และการที่พระองค์ทรงถูกตรึงที่กางเขน

สิ่งที่เปาโลกล่าวถึงตอนนี้ คือข้อเท็จจริงที่ว่า มนุษย์ธรรมดาไม่เข้าใจสิ่งที่เปาโลได้กล่าวถึง แต่**มนุษย์ธรรมดาจะรับสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นของพระวิญญาณแห่งพระเจ้าไม่ได้** เพราะเขาเห็นว่าเป็นสิ่งโง่เขลา และเขาไม่สามารถเข้าใจได้ เพราะว่าจะเข้าใจสิ่งเหล่านั้นได้ ก็ต้องสังเกตด้วยวิญญาณ (1 โครินธ์ 2:14)

ในชีวิตของฉัน สิ่งที่พระเจ้าใส่ไว้ในใจของฉัน บางครั้งก็ดูไม่มีความหมายอะไรสำหรับหัวใจของฉันเลย พระเจ้าทรงสำแดงแก่ฉันว่า มันเป็นเพราะความคิดของฉันมักจะเข้าใจวิญญาณ บางครั้งยิ่งฉันคิดว่าตัวเองรู้มากเท่าใด มันก็ทำให้ฉันติดตามพระเจ้าได้ยากขึ้นมากเท่านั้น

ความคิดฝ่ายเนื้อหนังกับความคิดฝ่ายวิญญาณ

ด้วยว่าซึ่งปักใจอยู่กับเนื้อหนังก็คือความตาย และซึ่งปักใจอยู่กับพระวิญญาณก็คือชีวิตและสันติสุข

โรม 8:6

จากข้อพระคัมภีร์ตอนนี้ ใจหรือความคิดมีอยู่สองแบบ เป็นความคิดซึ่งปักอยู่กับเนื้อหนัง และความคิดซึ่งปักอยู่กับวิญญาณ

นี่ไม่ได้หมายความว่าคุณและฉันมีสมองอยู่สองอัน แต่หมายความว่า เรามีการรับข้อมูลจากแหล่งข้อมูลสองอย่าง เรารับข้อมูลจากความคิดตามธรรมชาติของเรา (ซึ่งทำการโดยปราศจากพระวิญญาณบริสุทธิ์) และเรารับข้อมูลจากวิญญาณของเรา (ซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์สื่อสารกับเราโดยตรงผ่านทางวิญญาณ)

เรามีพระทัยของพระคริสต์

เพราะว่า ใครเล่ารู้จักพระทัยของพระเจ้าเพื่อจะแนะนำสั่งสอนพระองค์ได้ แต่เราก็มีพระทัยของพระคริสต์

1 โครินธ์ 2:16

เมื่อไม่นานมานี้ มีคนหนึ่งถามฉันว่า "จากสุดขั้วความคิดของคุณ คุณคิดอย่างไร?" ฉันอยากบอกด้วยความสัตย์จริงว่า นั่นแหละคือวิธีการดำเนินชีวิตของเราเป็นส่วนใหญ่ เราดำเนินชีวิตโดยฟังในสุดขั้วความคิดของเรา แต่พระคัมภีร์บอกว่าเราต้องไม่ดำเนินชีวิตภายใต้ความคิดหรือใจฝ่ายเนื้อหนัง แต่โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้สถิตอยู่ในเรา (โรม 8:14, กาลาเทีย 5:18) พระวิญญาณบริสุทธิ์สามารถทำให้จิตใจเราสว่างขึ้น ถ้าเราทำในสิ่งที่พระคัมภีร์ฉบับขยายความบอกไว้คือ "การใช้ความรู้สึกและเหตุผลโดยปราศจากพระวิญญาณบริสุทธิ์" ก็เท่ากับเรากำลังยืนอยู่บนพื้นที่อันตราย พระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นผู้เดียวที่รู้ถึงพระทัยของพระเจ้า

ข้อพระคัมภีร์ตอนนี้บอกเราว่า เพราะพระวิญญาณบริสุทธิ์สถิตอยู่ในเรา เราจึงมีพระทัยของพระคริสต์ แต่ปัญหาคือ ถึงแม้เราจะมีพระทัยของพระคริสต์และรู้จักพระวจนะของพระเจ้า แต่เราไม่ได้ฟังเสียงของวิญญาณเรา ซึ่งได้รับการเปิดตาโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ตรงกันข้าม เราฟังแต่เสียงของความคิดฝ่ายเนื้อหนังซึ่งฟังอยู่แต่กับความรู้สึกและเหตุผลโดยปราศจากพระวิญญาณบริสุทธิ์

หัวใจสมองของเราจะพยายามให้ข้อมูลแก่เราสำหรับทุกสถานการณ์ของชีวิต มันจะร้องตะโกนใส่เราด้วยเสียงอันดังมาก จนถ้าเราไม่ตั้งใจฟังเสียงวิญญาณของเรา เราก็จะไม่ได้ยินในสิ่งที่พระเจ้าตรัสกับเราในสถานการณ์นั้นๆ เลย นี่คือเหตุผลที่เราต้องดำเนินชีวิตด้วยวิญญาณ ไม่ใช่ด้วยสมอง

ด้วยวิญญาณ ไม่ใช่สมอง

เช้าวันตรุษวันหนึ่ง ฉันลุกขึ้นมาจากเตียง ทันใดนั้นความรู้สึกกังวลก็ผุดเข้ามาในความคิด มาถึงตอนนี้ ฉันจำไม่ได้ด้วยซ้ำว่าเป็นความกังวลเรื่องอะไร แต่ในวินาทีนั้น มันรบกวนและทำให้ฉันไม่สบายใจมาก นั่นคือวิธีการทำงานของมาร มันชอบโจมตีเราตอนที่เรารู้สึกอ่อนแอมากๆ เช่น ตอนที่เราฟังตื่นนอน แล้วยังรู้สึกงัวเงียงัวเจียว หรือครึ่งหลับครึ่งตื่น

เรื่องนี้สะท้อนให้เราเห็นถึงหลักการที่สำคัญอันหนึ่ง นั่นคือ ซาตานจะไม่เคลื่อนไหวต่อสู้กับความเข้มแข็ง มันจะเคลื่อนไหวต่อสู้กับความอ่อนแอเท่านั้น

เมื่อฉันเริ่มคิดวนเวียนไปมากับสิ่งที่มีารใส่เข้ามาในจิตสำนึก พระเจ้าก็ตรัสกับฉันว่า "จอยส์ จงดำเนินชีวิตตามวิญญาณ อย่าดำเนินชีวิตตามความคิด" นั่นเป็นการให้ปรีกษาที่ปฏิบัติตามได้จริงๆ ฉันไม่เคยลืมบทเรียนนั้นเลย

เห็นไหมว่า วิญญาณชั่วกระหน่ำโจมตีเราด้วยความคิดแง่ลบอยู่ตลอดเวลา ถ้าเรา ยอมรับและคิดหมกหมุ่นตามนั้น มันก็กลายเป็นความคิดของเราไป เพราะพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า คนเราคิดในใจอย่างไร ตัวเราก็กลายเป็นอย่างนั้น (สุภาษิต 23:7) ถ้าเรายอมรับ การโกหกของมารว่าเป็นความจริง มันก็จะกลายเป็นความจริงไปในชีวิตเรา เพราะเรา เชื่อความคิดเหล่านั้น

ดังนั้น หลังจากที่พระเจ้าตรัสบอกให้ฉันดำเนินชีวิตตามวิญญาณ ไม่ใช่ตามความคิด ฉันก็อธิษฐานง่าย ๆ ว่า "พระบิดาเจ้า พระองค์คิดเห็นอย่างไรต่อสถานการณ์นี้"

ฉันสังเกตจากความรู้สึกประทับใจลึกๆ ภายใน (ซึ่งเป็นวิธีการที่พระเจ้าจะตรัสกับเราตามปกติ) ก็รู้ว่าทันทีที่พระเจ้าตรัสอย่างไรเกี่ยวกับสถานการณ์นั้น

"จอยส์ เจ้ารู้ดีว่าเจ้าไม่ต้องกังวลเกี่ยวกับเรื่องนี้ เราเคยผ่านเรื่องแบบนี้มา ตั้งหลายครั้งแล้ว ทุกอย่างจะเป็นไปด้วยดี"

ฉันตอบพระเจ้าว่า "พระองค์พูดถูกแล้ว พระบิดาเจ้า" แล้วฉันก็ออกไปทำงานตามปกติ โดยไม่ได้คิดถึงเรื่องนั้นอีกเลยตลอดทั้งวัน แต่ถ้าฉันยังหมกหมุ่นอยู่กับความคิดแบบนั้นอยู่ สถานการณ์ก็คงเลวร้ายหนักเข้าไปอีก

ดังนั้น ในช่วงเวลาที่เรารีดทึงกังวล เครียดและวุ่นวายสับสน ขอให้เราแค้ใช้เวลาเงี่ยหูฟังวิญญาณของเราและทูลพระเจ้าว่า "พระองค์เจ้าข้า พระองค์มีอะไรที่จะตรัสเกี่ยวกับเรื่องนี้บ้าง?" ถ้าเราฟังเสียงด้วยความเชื่อ พระองค์จะตรัสกับเราและสำแดงให้เราเห็นถึงความจริงเรื่องสถานการณ์นั้น

หลายปีมาแล้ว ฉันได้ฟังข่าวดีของใครบางคน แล้วก็เกิดความรู้สึกอิจฉาขึ้นมาอย่างรุนแรงในทันที ฉันเล่าเรื่องนี้ให้คุณฟังเพราะอยากให้คุณรู้ว่า ไม่ว่าเราจะอยู่ฝ่ายวิญญาณมากแค่ไหน เราก็ยังตกเป็นเป้าโจมตีของวิญญาณชั่วได้เสมอ

ฉันรีบเตือนตนเองในทันทีว่า "นี่ไม่ใช่ตัวฉัน ไม่ใช่ความคิดของฉัน และฉันไม่ยอมรับมันหรอก" ตอนนั้นฉันอยู่ในสนามกอล์ฟ ฉันจึงหยุดเล่นและใช้เวลาครู่หนึ่งเพื่อตั้งใจฟังเสียงของวิญญาณ ฉันอธิษฐานและมอบความรู้สึกอิจฉาไว้กับพระเจ้า เมื่อฉันเข้าเฝ้าพระเจ้า พระองค์ช่วยทำให้ฉันมั่นใจว่า ฉันไม่จำเป็นต้องอิจฉาใครเลย

พระองค์ตรัสว่า พระองค์มีแผนการที่ดีสำหรับชีวิตของฉันทัวด้วยเช่นเดียวกับคนที่ฉันรู้สึกอิจฉานั้น ไม่กั้นที่ต่อมา ความรู้สึกอิจฉานั้นก็หายไป ถ้าฉันเก็บมันไว้ในใจ ถ้าฉันประคบประหม่อมมันไว้ มันก็จะจลกลามใหญ่โตจนก่อปัญหาให้ฉันมากมาย

คุณและฉันมีที่เก็บข้อมูลขนาดใหญ่อยู่ภายในตัวของเรายู่สองแห่ง อันแรกคือข้อมูลฝ่ายเนื้อหนังที่มาจากสุดขีดความคิดในหัวสมองของเรา อีกอันหนึ่งเป็นข้อมูลฝ่ายวิญญาณที่เอ้อล้นออกมาจากหัวใจ อันหนึ่งเป็นน้ำสปรก เติมไปด้วยโคลน อีกอันหนึ่งเป็นน้ำสะอาดที่ดื่มกินได้ มันขึ้นอยู่กับเราว่าจะตัดสินใจดื่มมาจากแหล่งไหน

บางคนพยายามดื่มจากทั้งสองแหล่ง นั่นคือสิ่งที่พระคัมภีร์เรียกว่า เป็นคนสองใจ (ยากอบ 1:8) คุณรู้ไหมว่าหมายความว่าอย่างไร? มันหมายความว่าความคิดของคุณพยายามบอกคุณอีกอย่างหนึ่ง ส่วนวิญญาณพยายามบอกในสิ่งที่ตรงกันข้ามกัน แทนที่จะบอกไปว่า "ฉันไม่เชื่อเรื่องนี้หรอก เพราะเป็นคำมุสา" คุณกลับเดินข้ามไปข้ามมาระหว่างความคิดทั้งสองนี้

ถ้าคุณและฉันอยากมีชีวิตคริสเตียนที่มีความสุข มีชัยชนะและประสบความสำเร็จตามพระประสงค์ของพระเจ้า เราก็ต้องตัดสินใจว่าเราจะดื่มจากบ่อข้อมูลใด เราต้องเรียนรู้ที่จะดำเนินชีวิตด้วยวิญญาณ ไม่ใช่จากหัวสมองของเรา

4

ความโปรดปรานที่เหนือธรรมชาติ

เมื่อเราอ่านพระคัมภีร์ตั้งแต่พันธสัญญาเดิมจนถึงพันธสัญญาใหม่ เราพบว่า มีหลายคนที่ได้รับการโปรดปราน ขอให้เรามาดูบางคนที่เป็นแบบอย่างไว้สำหรับเราในวันนี้

โยเซฟ

จึงเอาโยเซฟไปจำไว้ในคุกที่ที่ซังนักโทษหลวง โยเซฟก็ต้องจำอยู่ที่นั่น แต่ว่าพระเจ้าทรงสถิตอยู่กับโยเซฟ และทรงสำแดงความรักมั่นคงแก่เขา และทรงโปรดให้พัสตีเมตตาปราณีต่อเขา

พัสตีก็มอบนักโทษทั้งปวงที่อยู่ในเรือนจำไว้ในความดูแล ของโยเซฟ การงานที่ทำในที่นั่นทุกอย่าง โยเซฟเป็นผู้รับผิดชอบ

พัสตีไม่ได้เอาใจใส่การงานใดๆที่โยเซฟดูแล เพราะเหตุพระเจ้าทรงสถิตอยู่กับท่าน และการงานใดๆที่ท่านกระทำพระเจ้ายิ่งทรงโปรดให้เจริญขึ้น

ปฐมกาล 39:20-23

ถึงแม้ว่าโยเซฟจะถูกลงโทษอย่างไม่ยุติธรรม เพราะถูกจำคุกในความผิดที่เขาไม่ได้ทำ พระเจ้ายังคงสถิตอยู่กับเขาและทรงคอยดูแลเขา

ถ้าใครตกอยู่ในสภาพแบบนี้ ก็ไม่ถือว่าเลวร้ายจนเกินไปนัก เพราะถึงแม้ว่าชีวิตจะต้องมาลงเอยในคุก แต่ได้รับความโปรดปรานจากพระเจ้า และได้รับผิดชอบดูแลการงานทุกอย่างในคุกนั้นด้วย

บทเรียนที่พระเจ้าต้องการให้เราเรียนรู้จากตัวอย่างเรื่องนี้ และเรื่องอื่นๆ ที่เรากำลังจะศึกษาต่อไปก็คือ ไม่ว่าอะไรเกิดขึ้นในชีวิตของเรา เราก็มยังสามารถที่จะรับความโปรดปรานจากพระเจ้าและจากคนอื่นๆได้ (ลูกา 2:52)

ในฐานะที่เราเป็นบุตรของพระเจ้า พระองค์มีความโปรดปรานไว้พร้อม สำหรับเราเสมอ แต่ก็เหมือนสิ่งที่ดีทั่วไปในชีวิตนั่นแหละ การที่มีอะไรเตรียมพร้อมไว้ให้เราแล้วก็ได้หมายความว่าเราจะได้ครอบครองมันเสมอไป พระเจ้าทรงจัดเตรียมสิ่งดีหลายอย่างไว้ให้เราแล้ว แต่เราก็ไม่เคยได้รับ ได้ชื่นชมมันเลย เพราะเราไม่ยอมลุกขึ้นมาใช้ความเชื่อในเรื่องนั้นๆ

ตัวอย่างเช่น เมื่อเราไปสัมภาษณ์งานแต่ปากก็พร่ำพูดถึงแต่เรื่องความกลัวและความล้มเหลว ก็ค่อนข้างจะแน่ใจได้เลยว่าเราคงไม่ได้ทำงานนั้นแน่นอน ตรงกันข้ามถึงเราจะสมัครงานที่เราเองก็รู้ว่าไม่มีคุณสมบัติพอ เรายังสามารถเข้าไปสัมภาษณ์งานนั้นด้วยความมั่นใจได้ ด้วยความเชื่อว่าพระเจ้าจะประทานความโปรดปรานมาเหนือเราในสถานการณ์นั้น

หลายปีก่อนตอนที่ฉันกับเจฟแต่งงานกันใหม่ๆ เราคุยกันว่าฉันจะต้องหางานทำสักช่วงหนึ่ง ฉันสมัครงานไว้ที่หนึ่งและก็ได้ทำงานนั้น ฉันได้เลื่อนตำแหน่งเร็วมาก จนได้เป็นที่ียบเท่ากับรองผู้บริหารสูงสุดของบริษัท ถึงฉันจะไม่มีคุณวุฒิทางการศึกษาหรือประสบการณ์มากนัก แต่พระเจ้าก็ให้ฉันได้ทำงานในตำแหน่งนั้นเพราะความโปรดปรานของพระองค์อยู่เหนือชีวิตของฉัน

พระเจ้ามีพระประสงค์ที่จะประทานความโปรดปรานให้แก่คุณเหมือนอย่างที่เราทรงประทานให้แก่โยเซฟ แต่การที่จะได้รับความโปรดปรานอย่างนั้น คุณต้องทำเหมือนอย่างที่เราได้ทำและต้องใช้ความเชื่อ โยเซฟรักษาทำที่ที่ดีไว้ในท่ามกลางสถานการณ์ที่เลวร้าย ท่านมี "ท่าที่แห่งความเชื่อ" พระเจ้าจึงประทานความโปรดปรานให้แก่ท่าน เมื่อความโปรดปรานของพระเจ้าอยู่เหนือคุณ คนอื่นจะรู้สึกชอบคุณโดยไม่มีเหตุผลใดเป็นพิเศษ เขาอยากจะ อวยพรคุณ

เอสเธอร์

เมื่อถึงเวรของเอสเธอร์ บุตรสาวของอาบิฮายิล ลุงของโมรเดคัยผู้ซึ่งรับเธอไว้เป็นบุตรก็จะเข้าเฝ้าพระราชินี เธอมิได้ขอสั่งใด นอกจากสิ่งที่เฮกัยชันทูของพระราชินีผู้ดูแลผู้หญิงแนะนำเท่านั้น ฝ่ายเอสเธอร์เป็นที่ถูกตาของทุกคนที่เห็นเธอ

เมื่อเขาพาเอสเธอร์เข้าไปเฝ้ากษัตริย์อาหสุเอรัส ใน พระราชสำนักในเดือนสิบซึ่งเป็นเดือนเทเบทในปีที่เจ็ดแห่งรัชกาล ของพระองค์

พระราชาทรงรักเอสเธอร์ยิ่งกว่าหญิงอื่นทั้งสิ้น และเธอได้รับพระกรุณาและความโปรดปรานในสายพระเนตรของพระองค์ มากกว่าหญิงพรหมจารีทั้งสิ้น พระองค์จึง ทรงสวมมงกุฎบนศีรษะของเธอ และทรงตั้งเธอให้เป็นพระราชินี แทนวัทที

เอสเธอร์ 2:15-17

คุณรู้ไหมว่า มีข้อพระคัมภีร์ที่กล่าวว่า พระเจ้าตั้งคนหนึ่งให้ต่ำลงและยกคนหนึ่งให้สูงขึ้น (1 ซามูเอล 2:7) ในกรณีนี้ พระเจ้าทรงยกเอสเธอร์ขึ้นมาจากความต่ำต้อย และตั้งไว้เป็น

ราชินีเหนือทั้งแผ่นดิน

พระองค์กระทำให้เธอเป็นที่โปรดปรานของทุกคนที่ได้พบเธอ รวมทั้งกษัตริย์ด้วย เพราะเธอได้รับความโปรดปรานจากพระเจ้า

เรื่องราวต่อจากนั้น เราพบว่าเอสเธอร์ได้ใช้ความโปรดปรานนั้นเพื่อการช่วยชีวิตของตนเองและของชนชาวยิวให้รอดตายจากแผนการทำลายล้างเผ่าพันธุ์ของฮามานคนชั่วร้าย เธอไม่ได้กลัวที่จะไปเข้าเฝ้ากษัตริย์เพื่อทูลขอการทรงช่วยเหลือจากพระองค์ ถึงแม้ว่าการกระทำเช่นนั้นจะเป็นการเสี่ยงต่อชีวิตก็ตาม เพราะเธอรู้ว่าเธอได้รับความโปรดปรานจากพระเจ้า

ถ้าคุณพบว่าตนเองกำลังถูกรังควาญ ช่มเหิง หรือถูกตั้งข้อรังเกียจ หรือถ้ามีใครที่กำลังพยายามแย่งเอาสิ่งที่เป็นสิทธิของคุณไป ไม่ว่าจะเป็นการงาน บ้าน ชื่อเสียง หรือสิ่งใดก็ตามในชีวิต อย่าพยายามแก้ไขด้วยการหาความโปรดปรานทางฝ่ายโลก แต่จงใช้ความเชื่อในพระเจ้าเพื่อให้ได้ความโปรดปรานแบบเหนือธรรมชาติ ไม่ว่าจะสถานการณ์จะดูสิ้นหวังแค่ไหนตามสายตาของมนุษย์ แต่พระเจ้าสามารถยกชูขึ้น และทำให้ตกต่ำลงได้

ทุกวันเมื่อคุณออกไปทำงาน คุณควรพูดว่า "ฉันเชื่อว่าวันนี้ฉันจะได้รับความโปรดปรานในสถานที่นี้ ฉันเชื่อว่าความสว่างของพระเจ้าส่องฉายลงมายังฉัน และฉันได้รับความโปรดปรานจากทุกคน ทั้งจากพระเจ้าและจากมนุษย์"

อย่าดำเนินชีวิตด้วยความกลัวว่าจะไม่มีใครชอบคุณ อย่ากลัวว่าจะถูกปฏิเสธ แต่จงเชื่อว่าพระเจ้าจะทำให้ทุกคนที่คุณต้องติดต่อด้านนั้น ชอบคุณ ต้องการอยู่ใกล้คุณ และมองดูคุณด้วยความโปรดปราน

ความโปรดปรานตามธรรมชาติกับ ความโปรดปรานที่เหนือธรรมชาติ

เกือบยี่สิบปีมาแล้ว ตอนที่ฉันเริ่มทำงานรับใช้ ฉันกลัวมาก กลัวว่าฉันจะไม่ยอมรับในสมัยนั้น ถ้าผู้หญิงทำพันธกิจอย่างที่ผมทำอยู่นี้จะได้รับความนิยมน้อยกว่าปัจจุบันนี้มาก ทุกวันนี้ นักเทศน์ผู้หญิงเป็นที่ยอมรับกว้างขวางมากขึ้น

ฉันรู้ว่ามียุโรปหลายคน โดยเฉพาะคนใหม่ๆ ที่มาร่วมประชุมก็เพื่อคอยตัดสินฉัน ฉันรู้ว่าเขาจะคอยชี้หน้าหนักและวิเคราะห์ดูทุกอย่างที่เขาได้เห็นและได้ยิน ฉันจึงพยายามยื่นพูดอย่างพิถีพิถัน และทำตัวแบบที่คิดว่าเขาคงจะพอใจ ฉันระวังตัวจนในทุกคำพูดและทุกสิ่งที่ทำ เพราะฉันอยากให้ทุกคนชอบและยอมรับฉัน

นั่นไม่ได้เป็นไปตามธรรมชาติ และมันก็ไม่ได้ผล การพยายามให้ได้ความโปรดปรานด้วยกำลังของตัวเองไม่เพียงแต่จะเป็นงานที่หนักเท่านั้น มันยังไร้ผลอีกด้วย ตามปกติยิ่งเราพยายามเอาใจคนมากเท่าใด เราก็ยิ่งทำผิดพลาดมากขึ้นเท่านั้น และคนที่ถูกอกถูกใจเราก็มีน้อยลงไปอีก

ปัญหาก็คือฉันพยายามที่จะได้รับความโปรดปรานตามธรรมชาติ ตอนนั้นฉันรู้อยู่แค่นั้นฉันไม่รู้ถึงเรื่องความโปรดปรานแบบเหนือธรรมชาติเลยจนกระทั่งเมื่อประมาณสิบปีที่ผ่านมามีคนได้เรียนรู้ว่าความโปรดปรานเป็นส่วนหนึ่งของพระคุณที่จริงในพระคัมภีร์ใหม่ ฉบับภาษาอังกฤษ คำว่า พระคุณ กับคำว่า ความโปรดปราน มาจากภาษากรีกคำเดียวกันคือ คาริส ฉะนั้นพระคุณของพระเจ้าก็คือความโปรดปรานของพระเจ้า และความโปรดปรานของพระเจ้าก็คือพระคุณของพระเจ้า ซึ่งทำให้สิ่งที่จำเป็นต้องเกิด ได้เกิดขึ้นในชีวิตของเรา ผ่านทางช่องทางของความเชื่อ มันคือฤทธิ์เดชของพระเจ้าที่จะเข้ามาทำการในสิ่งซึ่งเราทำไม่ได้ โดยผ่านทางความเชื่อ

ความโปรดปรานก็เหมือนกับพระคุณ ซึ่งเราไม่สามารถซื้อเอาได้ด้วย ความเชื่อ แต่ความเชื่อเป็นช่องทางที่จะทำให้เราได้รับพระคุณและความโปรดปรานของพระเจ้า ตลอดจน พระพรนานาประการของพระองค์

พระคุณคือฤทธิ์เดชที่จะเปลี่ยนแปลงเรา และสถานการณ์รอบข้าง เราได้รับความโปรดปรานไม่ใช่เพราะกำลังหรือฤทธิ์เดชของมนุษย์ แต่โดยพระวิญญูณบริสุทธ์ หนึ่งในยี่สิบห้าพระนามของพระวิญญูณบริสุทธ์นั้นคือ "พระวิญญูณแห่งพระคุณ" โดยพระวิญญูณแห่งพระคุณของพระเจ้านั่นเอง ที่ทำให้เราได้รับความโปรดปรานทั้งจากพระเจ้าและจากมนุษย์

ดังนั้น พระคุณคือฤทธิ์เดชของพระเจ้าที่มาถึงเราในเฉพาะด้าน ผ่านช่องทางของความเชื่อ ความโปรดปรานคือการยอมรับและพระพรที่คนอื่นสำแดงต่อเรา เพราะเรามีพระคุณของพระเจ้าฉายแสงอยู่เหนือชีวิต พระเจ้าทรงส่องความสว่างเข้ามาเหนือเรา พระองค์ทำให้เราเป็นจุดสนใจของคนอื่น

ที่นี่ ถึงแม้ว่าความสว่างนั้นมียู่จริง แต่ตามปกติแล้วในสายตาของมนุษย์จะมองไม่เห็น ส่วนใหญ่คนทั่วไปไม่รู้ด้วยซ้ำว่าทำไมเขาถึงมองดูเราด้วยความรู้สึกโปรดปราน เขาไม่รู้ว่าจะทำไมถึงชอบ ยอมรับ ไว้วางใจ นิยม ชอบอยู่ใกล้เรา และชอบเรามากกว่าคนอื่น เขารู้สึกอย่างนั้นเพราะพระเจ้าทรงส่องความสว่างแห่งพระคุณของพระองค์มาอยู่เหนือเราและทำให้เราได้รับความโปรดปรานนั้น

ตอนที่ฉันค้นพบเรื่องความโปรดปรานเหนือธรรมชาตินั้น ฉันกำลังหมดเรี่ยวหมดแรงเพราะมีวัฏจักรนอนพยายามทำให้คนอื่นยอมรับและชมเชย ตั้งแต่นั้นมา ฉันเริ่มใช้ความเชื่อเพื่อขอความโปรดปรานเหนือธรรมชาติจากพระเจ้า มันทำให้ฉันหมดความกดดัน ฉันไม่ต้องกังวลอีกต่อไปว่าคนที่มาร่วมประชุมจะเกิดความรู้สึกประทับใจได้อย่างไร

ทุกวันนี้ ฉันต้องยื่นเทศนาและทำพันธกิจต่อหน้ากลุ่มคนแบบไม่ซ้ำหน้าเกือบจะทุกสุดสัปดาห์ ถ้าฉันไม่ได้เรียนรู้ที่จะใช้ความเชื่อเพื่อขอความโปรดปรานจากพระเจ้า ฉันก็คงทำไม่ได้ ความกดดันคงจะทำให้ฉันประสาทฉันเสียไปแล้ว แต่ตอนนั้นฉันไม่สามารถทวนใจฉันได้เลยแม้แต่น้อย

เมื่อคุณใช้ความเชื่อเพื่อขอความโปรดปรานเหนือธรรมชาติจากพระเจ้าแล้ว มันจะช่วยปลดปล่อยความเครียดในตัวคุณออกไป แทนที่จะพยายามทำอะไรด้วยตัวคุณเอง คุณจะรู้สึกอิสระและมีความสุขกับสิ่งที่你做 เพราะไม่ว่าคนจะตอบสนองต่อคุณอย่างไร มันก็ไม่ใช่วิทยาหาของคุณอีกต่อไปแล้ว คุณแค่ทำอย่างดีที่สุดและที่เหลือก็ฝากไว้กับพระเจ้า

คุณไม่จำเป็นต้องทำอย่างที่ฉันเคยทำ คือพยายามทำตัวให้ทุกคนที่คุณพบยอมรับในตัวคุณ คุณไม่จำเป็นต้องเสแสร้งเพื่อทำให้ผู้คนประทับใจ คุณไม่จำเป็นต้องสมยอม บังคับใจ หรือประจบประแจงผู้คน พยายามทุ่มเทและตื่นนอนทั้งวันทั้งคืนคอยพูดและทำแต่สิ่งที่คิดว่าจะทำให้คนอื่นรู้สึกพอใจ คุณทำแบบฉันได้ คือทุกอย่างเหล่านั้นเสียให้หมด เพราะเราไม่จำเป็นต้องเสาะหาความโปรดปรานตามธรรมชาติอีกแล้ว แต่ให้เรารับเอาความโปรดปรานแบบเหนือธรรมชาติไว้

ข้อแตกต่างระหว่างความโปรดปรานตามธรรมชาติ และความโปรดปรานที่เหนือธรรมชาติ

ข้อแตกต่างที่สำคัญระหว่างความโปรดปรานตามธรรมชาติ กับความโปรดปรานที่เหนือธรรมชาติ ก็คือความโปรดปรานตามธรรมชาติเป็นสิ่งที่เราดิ้นรนหาเอาเองได้ แต่ความโปรดปรานเหนือธรรมชาติไม่ได้เป็นเช่นนั้น

ถ้าเราทุ่มเทมากพอ และนานพอ ส่วนใหญ่เราจะทำให้คนชอบและยอมรับเราได้ แต่พระเจ้าไม่ประสงค์ให้เราทุ่มเวลาและพลังงานไปกับการแสวงหาความโปรดปรานจากพระองค์ และมนุษย์ พระองค์ต้องการให้เราอุทิศเวลาและเรี่ยวแรงของเราในการทำตามน้ำพระทัยของพระองค์ ไม่ว่าจะเป็นที่นิยมชมชอบของผู้คนหรือไม่ก็ตาม

ความโปรดปรานเหนือธรรมชาติเป็นสิ่งที่ไม่ใช่สิ่งที่เราดิ้นรนหาเอาเองได้ มันเป็นเรื่องของขวัญจากพระเจ้า นั่นคือความโปรดปรานที่พระเจ้าต้องการให้เรา มีวิธีที่เราจะได้มันนั้น ง่ายก็คือการใช้ความเชื่อและรับเอาจากพระเจ้า

เหตุผลข้อหนึ่งที่เราต้องไม่ใช่เวลาและเรี่ยวแรงไปกับการแสวงหาความโปรดปรานตามธรรมชาติก็เพราะว่ามันเป็นสิ่งที่ไม่ยั่งยืน ต่อไปก็คือบทเรียนที่พระเจ้าต้องการให้เรา ได้เรียนรู้

ถ้าเจ้าได้รับการยอมรับจากผู้คนด้วยการกระทำของตัวเอง เจ้าก็ต้องคอยรักษามันไว้ด้วยวิธีที่เจ้าได้มันมา

นี่เองเป็นเหตุที่ทำให้หลายคนเจอปัญหา มันเป็นจุดที่ทำให้เขาตกอยู่ใต้ฤทธิ์เดชและอิทธิพลของวิญญาณแห่งการบังคับใจและการควบคุม วิญญาณเหล่านี้จะทำการอยู่ในชีวิตเรา ถ้าเรายอมต่อมัน

ถ้าคุณและฉันพยายามทำให้คนชอบและยอมรับเราโดยการพูดและทำสิ่งที่เขาชอบ เราก็ต้องพยายามพูดและทำแบบนั้นอยู่เรื่อยไปเพื่อรักษามิตรภาพและการยอมรับจากเขา นั่นคือรูปแบบหนึ่งของพันธนาการ เราจะไม่มีอิสระที่จะได้รับการทรงนำจากพระเจ้าอีกต่อไป เราจะคอยเอาอกเอาใจคน ไม่อย่างนั้นเขาก็จะไม่ยอมรับเราอีก

แต่ความโปรดปรานเหนือธรรมชาติไม่ได้ขึ้นอยู่กับเราเอาใจคนตลอดเวลา มันขึ้นอยู่กับพระคุณพระเจ้าที่ทำให้คนยอมรับและรักษาไว้อย่างนั้น นั่นคือเหตุผลที่ฉันอธิษฐานขอความโปรดปรานเหนือธรรมชาติเป็นประจำทุกวัน ไม่รู้กี่ครั้งต่อกี่ครั้งที่พระเจ้าได้ทรงเคลื่อนไหวย่างเหนือธรรมชาติในชีวิตของฉันเพื่อประทานความโปรดปรานในชีวิต พระองค์ทรงนำพาดินให้ทำพันธกิจซึ่งตามความรู้ความสามารถตามธรรมชาติแล้ว

ฉันทำอะไรไม่ได้เลย บางครั้งพระองค์ทำให้ฉันประหลาดใจที่ได้เห็นสิ่งที่พระเจ้าทรงนำให้ฉันทำและสถานที่ต่างๆ ที่พระองค์ทรงอนุญาตให้ฉันไป นี่ยังไม่นับการได้พบผู้คนมากมาย ที่มีคุณค่า ซึ่งพระองค์ทรงนำมาในการประชุมของฉันด้วย

สิ่งเดียวที่ฉันทำได้ก็คือพูดว่า "ขอบพระคุณพระเจ้า"

เมื่อใดที่เราเลิกดิ้นรนทำด้วยตัวเราเอง แล้วยอมให้พระเจ้าประทาน ความโปรดปราน มาสู่เรา มันจะทำให้เราเกิดความรู้สึกขอบพระคุณและมีใจกตัญญู

แต่ถ้าเราพยายามดิ้นรนต่อสู้เพื่อให้ได้รับการยอมรับด้วยกำลังของเราเอง เราก็จะรู้สึกภูมิใจ และยกย่องชมเชยในความสามารถและความพยายามของตัวเอง แต่เมื่อเรารู้ว่าทุกสิ่งที่เรามีและใช้อยู่เป็นของขวัญจากพระเจ้าและเกิดจากความโปรดปรานเหนือธรรมชาติของพระองค์ เราก็ทำอย่างอื่นไม่ได้อีกนอกจากพูดว่า "ขอบพระคุณพระเจ้า"

เรามักจะรู้สึกขอบพระคุณในสิ่งที่เรารู้ว่าเราไม่สมควรจะได้รับมากกว่าสิ่งที่เราคิดว่าเราสมควรได้ นี่เป็นธรรมชาติของมนุษย์ และเป็นเหตุผลข้อหนึ่งที่ทำให้พระเจ้าต่อสู้ผู้ที่หยิ่งจองหอง แต่ประทานพระคุณ (ความโปรดปรานที่เหนือธรรมชาติ ซึ่งเราไม่สมควรจะได้รับ) แก่ผู้ที่มีใจถ่อม (ยากอบ 4:6)

ดาเนียลและเด็กหนุ่มชาวฮีบรู

ในปีที่สามของรัชกาล เยโฮยาคิม กษัตริย์ของยูดาห์ เหนือดนเสซาร์ กษัตริย์ของบาบิโลนเสด็จมายัง กรุงเยรูซาเล็ม และทรงล้อมเมืองไว้

และองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงมอบเยโฮยาคิม กษัตริย์ของยูดาห์ไว้ในหัตถ์ของพระองค์ท่าน พร้อมทั้งเครื่องใช้บางชิ้นแห่งพระนิเวศของพระเจ้าและพระองค์ท่านก็นำของเหล่านั้นมายังแผ่นดิน ชินาร์มายังนิเวศแห่งพระของพระองค์ท่าน และทรงบรรจุเครื่องใช้เหล่านั้นไว้ในคลัง ของพระของพระองค์ท่าน แล้วกษัตริย์นั้นก็ทรงบัญชาให้ อัสเปนีส หัวหน้าขันทีของพระองค์ท่าน ให้นำคนอิสราเอลบางคน ทั้งเชื้อพระวงศ์และเชื้อสายของขุนนาง

ในบรรดาคนเผ่ายูดาห์นั้นมีดาเนียล ฮานันยาห์ มิซาเอล และอาซาริยาห์ และท่านหัวหน้าขันทีจึงตั้งชื่อให้ใหม่ ดาเนียลนั้นให้เรียกว่าเบลเทซซาร์ ฮานันยาห์เรียกว่าชดรัก มิซาเอลเรียกว่าเมซาด และอาซาริยาห์เรียกว่าอาเบดเนโก

แต่ดาเนียลตั้งใจไว้ว่าจะ ไม่กระทำให้เป็นมลทินด้วยอาหารสูงของพระราชวัง หรือด้วยเหล้าองุ่นซึ่งพระองค์ดื่ม เพราะฉะนั้นเขาจึงขอหัวหน้าขันที

ให้ยอมให้เขาที่จะไม่กระทำตัวให้เป็นมลทิน

และพระเจ้าทรงให้หัวหน้าชนที่ให้ความโปรดปรานและเมตตาดาเนียล

ดาเนียล 1:1-3, 6-9

ข้อพระคัมภีร์ตอนนี้ ทำให้เราเห็นเรื่องราวที่คุ้นเคยกันดี

เพราะความบาปที่คนยูดาห์กระทำต่อพระเจ้า พวกเขาจึงต้องตกไปเป็นเชลยที่บาบิโลน ณ ที่นั่นเองกลุ่มคนหนุ่มที่มีอนาคต เช่น ดาเนียล และเพื่อนๆ อีกสามคน ได้ถูกเลือกให้รับราชการในราชสำนักของกษัตริย์ พวกเขาต้องเข้ารับการฝึกฝนและเตรียมตัวเป็นเวลาสามปี ซึ่งในช่วงนั้นพวกเขาต้องฝึกรับประทานอาหารชั้นดีและเหล้าองุ่นจากโต๊ะเสวยของกษัตริย์ แต่ดาเนียลและเพื่อนของท่านได้ตั้งใจที่จะไม่ทำให้ตัวเองเป็นมลทินโดยอาหารสูงของพระราชินี จึงได้ขออนุญาตจากชนที่เพิกินแต่อาหารจำพวกผักและน้ำเท่านั้น

พระคัมภีร์กล่าวว่า พระเจ้าได้ให้ดาเนียลและเพื่อนได้รับความโปรดปราน (ความสงสาร, ความเมตตากรุณา) จากชนที่ จนเขายอมให้ดาเนียลรับอาหารได้ตามที่ร้องขอ แต่เพียงมันไม่กระทบต่อสุขภาพของพวกเขา แน่หนอน พวกเขาไม่ได้รับผลเสียใดๆ กลับมีสุขภาพแข็งแรงกว่าพวกคนหนุ่มอื่นๆ ที่เตรียมตัวรับราชการพร้อมกัน ที่จริงพระราชินีทรงพอพระทัยในตัวดาเนียลกับเพื่อนของท่านมาก จึงได้ทรงแต่งตั้งให้พวกเขาเป็นที่ปรึกษาใกล้ชิดของพระองค์ (ข้อ 10-20)

ความโปรดปรานของพระเจ้าอยู่เหนือดาเนียลและเพื่อนๆ อย่างเต็มที่ จนในที่สุดดาเนียลได้เลื่อนตำแหน่งเป็นเหมือนนายกรัฐมนตรีของบาบิโลน ซึ่งเป็นมหาอำนาจของโลกในเวลานั้น ส่วนเพื่อนๆ ของท่านก็ได้รับราชการเป็นเจ้าหน้าที่ระดับสูงในราชอาณาจักร

คุณคิดว่าเหตุการณ์แบบนี้จะเกิดขึ้นได้ไหม ถ้าดาเนียลกับเพื่อนของท่านพยายามที่จะเลื่อนขั้นตนเองโดยอาศัยความโปรดปรานตามฝ่ายโลก?

พระเยซู

พระเยซูก็ได้จำเริญขึ้นในด้านสติปัญญา ในด้านร่างกาย และเป็นที่ชอบจำเพาะพระเจ้า และต่อหน้าคนทั้งปวงด้วย

ลูกา 2:52

พระเยซูทรงเป็นที่โปรดปรานของพระเจ้าและต่อหน้าคนทั้งปวงอย่างเต็มเปี่ยมมานับแต่อยู่ในวัยเด็ก ที่จริง เมื่อพระองค์เริ่มทำพระราชกิจ ประชาชนเกิดความชื่นชมศรัทธา พระองค์จนพระองค์แทบจะไม่มีเวลาอธิษฐานและสามัคคีธรรมกับพระบิดาในสวรรค์เป็นส่วนตัวเลย แม้แต่คนที่ไม่เชื่อในพระองค์ก็ยังรู้ว่า พระองค์เป็นที่โปรดปรานต่อพระเจ้าและต่อคนทั้งปวง เมื่อพวกฟาริสีส่งทหารมาจับพระองค์ในข้อหาที่ ทรงอ้างตนเองเป็นบุตรพระเจ้า พวกทหารพวกนั้นก็กลับไปมือเปล่า และพูดกันว่า "ไม่เคยได้ยินผู้ใดพูดเหมือนคนๆนี้เลย" (ยอห์น 7:32, 45, 46)

ในบั้นปลายของชีวิต พระองค์ได้ถูกนำไปอยู่ต่อหน้าพวกฟาริสีและเจ้าหน้าที่บ้านเมือง พระองค์ยังทรงเต็มไปด้วยความโปรดปรานจากพระเจ้า ถึงแม้ว่าจะมีคนกลุ่มหนึ่งที่มีอิจฉาและเกลียดชังพระองค์ พวกที่ต่อต้านและปรักปรำพระองค์ด้วยพยานเท็จ แต่พระองค์ก็ได้รับความโปรดปรานจากปีลาต จนเขาคิดจะปล่อยพระองค์เป็นอิสระ ถ้าฝูงชนไม่กอดตันเรียกร้องให้ตรึงพระองค์

แม้ในขณะที่พระเยซูกำลังถูกปีลาตไต่สวนอยู่นั้น ภรรยาของปีลาตได้ส่งผู้สื่อข่าวมาเรียนท่านว่า "อย่าพัวพันกับเรื่องของคนชอบธรรมนั้นเลย...." (มัทธิว 27:19) เธอตระหนักว่าพระองค์ทรงเป็นพระคริสต์ ผู้รับการเจิม และผู้ที่ได้รับความโปรดปรานจากพระเจ้า

แม้แต่ปีลาตเองก็เกรงกลัวพระเยซู เพราะเขารู้ว่าความโปรดปรานของพระเจ้าอยู่เหนือพระองค์ ไม่เช่นนั้น ผู้ที่ทรงอิทธิพลมากเช่นปีลาตคงไม่แสดงการแก้ตัวโดยการล้างมือในอ้อมต่อหน้าฝูงชน พร้อมกับประกาศว่า "เราไม่มีความผิดเรื่องโลหิตของชายผู้ชอบธรรมคนนี้ พวกเจ้าต้องรับผิดชอบเอาเองเถิด" (มัทธิว 27:24)

หลังจากที่พระเยซูถูกตรึงบนกางเขนแล้ว นายร้อยทหารโรมันผู้รับผิดชอบในการตรึงกางเขน ...เมื่อได้เห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแล้ว ได้ระลึกถึงพระเจ้าและขอบพระคุณสรรเสริญพระองค์ และกล่าวว่า แท้จริง ท่านผู้นี้เป็นคนชอบธรรม (เที่ยงธรรม ไร้ความผิด) อย่างไม่ต้องสงสัย (ลูกา 23:47) และในข้อต่อมา พระคัมภีร์เขียนไว้ว่า "ฝูงชนทั้งหมดที่มาชุมนุมกันเพื่อจะดูเหตุการณ์นั้น เมื่อเห็นแล้วก็พากันตืออกชกตัวกลับไป"

ทำไมผู้คนเหล่านี้จึงมีปฏิกิริยาเช่นนั้น? เพราะพวกเขาเห็นว่า ความโปรดปรานของพระเจ้าดำรงอยู่เหนือพระองค์ ผู้ซึ่งถูกตรึงบนกางเขนต่อหน้าต่อตาเขา

ดังนั้น พระเยซูเป็นผู้ที่มีความโปรดปรานทั้งต่อพระพักตร์พระเจ้าและต่อหน้าคนทั่วไป ไม่เพียงแต่เมื่อพระองค์ทรงเจริญวัยไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่เท่านั้น แต่ตลอดพระชนม์ชีพของพระองค์ แม้กระทั่งภายหลังที่พระองค์ทรงสิ้นพระชนม์แล้ว

นั่นคือภาพที่ฉันให้เราได้มองเห็นตัวเองด้วย ในฐานะคนที่ได้รับความโปรดปรานจากพระเจ้า พระเจ้าทรงทอดพระเนตรดูเราในภาพที่ต่างไปจากที่เราเองดูตัวเอง พระองค์ไม่ได้เห็นว่าเราอ่อนแอ สิ้นหวังหรือเป็นคนบาปหนา แต่พระองค์ทรงทอดพระเนตรเห็นเราสวมใส่เสื้อแห่งความชอบธรรม สวมรองเท้าแห่งสันติสุข สวมใส่อาวุธยุทธภัณฑ์ที่ทั้งชุดของพระเจ้าและถือพระแสงดาบของพระวิญญาณซึ่งเป็นพระวजนะของพระเจ้า นั่นคือภาพที่เราควรมองเห็นตัวเอง

เหตุที่พระเจ้ามองเห็นเราเป็นแบบนี้ เพราะพระองค์ไม่ได้ดูเราตามมิติฝ่ายเนื้อหนัง แต่ตามมิติฝ่ายวิญญาณ นั่นคือวิธีที่เราต้องเรียนรู้ที่จะมองดูตัวเราเองด้วย

อย่ามองดูกระจกเงาแล้วบอกว่า "โอ้ จะมีใครบ้างใหม่ที่สนใจฉัน? คนไม่สำคัญอย่างฉันจะมีโอกาสได้เพื่อน ได้งานดีๆ ได้แต่งงาน มีครอบครัว มีงานพันธกิจ ได้เป็นพระพรต่อคนอื่นหรือเปล่า? คงไม่มีใครต้องการฉันหรอก"

เมื่อคุณทำอย่างนั้น คุณกำลังมองตามสายตาฝ่ายเนื้อหนัง คุณไม่ได้ถวายเป็นเกียรติแก่พระเจ้าในสิ่งที่พระองค์สามารถทำได้เพื่อคุณ

ไม่สำคัญหรอกว่าสภาพภายนอกของเราจะเป็นอย่างไร ไม่สำคัญหรอกว่าตัวเราในสายตาของตนเองหรือของคนอื่นจะเป็นอย่างไร เราต้องไม่ลืมว่าพระเจ้าสามารถให้แสงสว่างแห่งความโปรดปรานของพระองค์ส่องมาเหนือเราได้ ดังเช่นที่พระองค์ได้ทรงกระทำเพื่อพระเยซูมาแล้ว เพื่อเราจะได้จำเริญขึ้นในด้านสติปัญญา ในด้านร่างกาย และเป็นที่ชอบจำเพาะพระเจ้า และต่อหน้าคนทั้งปวง เช่นเดียวกันด้วย (ลูกา 2:52)

นางรูธ

ดังนั้นนาโอมิจึงกลับมา และรูธลูกสะใภ้ชาวโมอับก็กลับมาด้วย ผู้กลับมาจากแผ่นดินโมอับ และเขาทั้งสองมายังเมืองเบธเลเฮมในต้นฤดูเกี่ยวข้าวบารลีย์

ฝ่ายนาโอมิเห็นมีญาติข้างสามัคคีคนหนึ่งเป็นคนที่มั่งมี ตระกูลเดียวกับเอลีเมเลค ชื่อโบอาส

และรูธชาวโมอับจึงพูดกับนาโอมิว่า "ขอให้ฉันไปที่ทุ่งนาเพื่อจะเก็บรวงข้าวตก ตามแต่ใครจะมีใจกรุณา" นาโอมิตอบนางว่า "ลูกของแม่เอ๋ย

จงไปเกิด"

เธอก็ออกเดินตามหลังคนเกี่ยวเพื่อคอยเก็บข้าวตก เผอิญเข้าไปในนาของโบอาส ซึ่งเป็นคนตระกูลเดียวกับเอลีเมเลค

แล้วโบอาส จึงพูดกับธูราว่า "ลูกเอ๋ย ขอพึ่งพ่อก่อน อย่าไปเก็บข้าวที่นาอื่นหรือที่งานนี้ไปเสียเลย จงอยู่ใกล้ ๆ สาวใช้ของฉัน

ตาของเจ้าจงมองดูตามหาที่เขากำลังเก็บเกี่ยวกันอยู่ แล้วก็จงติดตามเขาไป ฉันได้สั่งพวกหนุ่ม ๆ มิให้รบกวนเจ้าแล้วมิใช่หรือ เมื่อเจ้ากระหายน้ำก็เชิญไปที่หม้อน้ำ ดื่มน้ำซึ่งคนหนุ่ม ๆ ตักไว้"

ธูรก็ซบหน้าลงที่ ดินกราบท่านและพูดว่า "ดิฉันเป็นแต่เพียงคนต่างด้าวทำไมท่านจึงมองดิฉันด้วยความเอาใจใส่"

นางธูร 1.22-2.1-3,8-10

ฉันมั่นใจว่าคุณจำเรื่องราวของนางธูรและนางนาโอมิผู้เป็นแม่สามีได้ นาโอมิกับครอบครัวอพยพไปอยู่ในแผ่นดินโมอับในคราวที่ยูดาห์เกิดกันดารอาหาร ต่อมาเมื่อสามีของนางเสียชีวิตและบุตรชายซึ่งเป็นสามีของนางธูรก็เสียชีวิตด้วย จึงได้พากันเดินทางกลับไปยังยูดาห์ ณ ที่นั้น นางธูรได้ขออนุญาตแม่สามีออกไปเก็บข้าวตกเพื่อนางกับแม่สามีจะได้ไม่อดตาย

ขณะที่นางธูรกำลังเก็บข้าวตกอยู่นั้น พระเจ้าก็ทรงกระทำให้โบอาสเจ้าของนาเกิดความโปรดปรานเธอ โบอาสนั้นเป็นญาติฝ่ายสามีของนางนาโอมิ โบอาสดูแลเอาใจใส่นางธูร ให้อาหารและน้ำแก่เธอ และได้สั่งกำชับให้คนเกี่ยวข้าว ปล่อยให้ข้าวเหลือไว้ให้นางธูรได้เก็บมากเป็นพิเศษด้วย (นางธูร 2:14-16)

อันที่จริง นางธูรได้รับความโปรดปรานมากในสายตาของโบอาส จนต่อมาเขาได้ขอแต่งงานกับเธอ ทำให้เธอและนางนาโอมิได้รับการดูแลอย่างดีตลอดชีวิต

นี่เป็นตัวอย่างที่ดีมาก ที่ช่วยให้เราเห็นภาพและผลแห่งความโปรดปรานของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์ และความโปรดปรานเช่นเดียวกันนี้ก็มีพร้อมสำหรับคุณและฉันแล้ว ถ้าเรายอมหยุดดิ้นรนที่จะแสวงหาความโปรดปรานด้วยการกระทำฝ่ายเนื้อหนังเพียงแค่ว่าเราถูกละทิ้งเอาความโปรดปรานที่เหนือธรรมชาติและรับเอาด้วยความเชื่อ

คำนิยามของพระคุณและความโปรดปราน

ดังที่ได้เห็นไปแล้ว ในพระคัมภีร์ที่ว่า พระคุณ และความโปรดปราน ต่างก็แปลมาจากคำภาษากรีกว่า *คาริส (Charis)* เราได้กล่าวแล้วว่า พระคุณคือ ความโปรดปรานที่ไม่อาจได้มาด้วยการดิ้นรนหา หรือทำความดี และเป็นสิ่งที่เราไม่สมควรจะได้รับเป็นฤทธิ์เดชที่มาจากพระเจ้าเพื่อช่วยเหลือเราจากการโน้มน้าวไปในทางชั่ว เรายังเห็นอีกว่า ความโปรดปรานคือพระคุณหรือฤทธิ์เดชจากพระเจ้าในตัวเรา ที่ช่วยให้เราสามารถกระทำสิ่งต่างๆ ได้อย่างเต็มไปด้วยความมั่งคั่งและเต็มไปด้วยความโปรดปราน

เราได้เห็นแล้วว่า ความโปรดปรานมีทั้งแบบตามธรรมชาติและเหนือธรรมชาติ ความโปรดปรานตามธรรมชาติจะถูกกำหนดโดยวิธีที่เราปฏิบัติต่อคนอื่น ซึ่งต้องเกี่ยวข้องกับการพูดคุย ยอมเซย การพูดให้กำลังใจคนและการใช้ความพยายามแบบมนุษย์เพื่อสร้างความประทับใจแก่คนอื่น เราควรดีต่อคนอื่นแต่ต้องเพื่อเหตุผลที่ถูกต้อง ความรักแบบพระเจ้าต้องปราศจากเจตนาที่ซ่อนเร้น ความโปรดปรานตามธรรมชาติเป็นสิ่งที่เราสร้างได้ แต่ดังที่เราได้เห็นไปแล้วว่า ความโปรดปรานเหนือธรรมชาตินั้นมาจากพระเจ้า

ถึงแม้ว่าเราไม่สามารถสร้างความโปรดปรานเหนือธรรมชาติได้ เพราะเป็นสิ่งที่ เป็นของประทานจากพระเจ้า แต่เมื่อเราทำทุกอย่างเพื่อสร้างความโปรดปรานตามธรรมชาติ เช่น มีใจกรุณาต่อผู้อื่น แสดงความเคารพและให้เกียรติแก่ผู้อื่น พยายามเสริมสร้างคนอื่นขึ้นเสมอ ก็เท่ากับเรากำลังหว่านเมล็ดพันธุ์เพื่อการเก็บเกี่ยวความโปรดปรานเหนือธรรมชาติได้ในอนาคต เมื่อเราปฏิบัติต่อคนอื่นอย่างถูกต้องและคาดหวังความโปรดปรานจากพระเจ้า เราก็กำลังเดินไปในเส้นทางที่ถูกต้องซึ่งนำไปสู่การมีความสัมพันธ์อันดี เข้มแข็งและเป็นความสัมพันธ์ตามแบบพระเจ้า

ความหมายของการได้รับความโปรดปราน

บ่อยครั้งที่เราพูดถึงคนที่ได้รับความโปรดปรานพิเศษจากพระเจ้า และจากมนุษย์ว่าเขาเป็น "คนโปรด" การได้รับความโปรดปรานก็คือการได้รับการเชิดชูนั่นเอง

เราแต่ละคนอยากได้รับการเชิดชู ถือว่าเป็นความหยิ่งหรือเปล่า? ไม่เลย ถ้าความโปรดปราน การเชิดชูนั้นเป็นมาจากพระเจ้า ไม่ได้มาจากความทะเยอทะยานของเราหรือจากการดิ้นรนอย่างเห็นแก่ตัวของเราเพื่อดึงความสนใจมาสู่ตัวเอง

พูดตามตรง ฉันรู้สึกเป็นเรื่องน่าปิติยินดีที่เห็นพระเจ้ายกชูคนใดคนหนึ่งขึ้น โดยเฉพาะถ้าคนคนนั้นคือฉัน! ฉันชอบที่จะเห็นพระเจ้าเคลื่อนไหวเพื่อฉัน และฉันคิดว่า

ทุกคนคงคิดแบบเดียวกัน ฉันต้องยอมรับว่ามันเป็นเรื่องน่าสนุกที่เห็นพระเจ้าทำให้คนใดคนหนึ่งเป็นจุดเด่น หรือปฏิบัติต่อเขาอย่างอย่างพิเศษ โดยเฉพาะต่อหน้าต่อตาคนอื่น เรื่องนี้เกิดขึ้นกับพวกเราทุกคนไม่ครั้งใดก็ครั้งหนึ่ง โดยเฉพาะผู้ที่คาดหวังและขอจากพระเจ้าเพื่อให้มันเกิดขึ้น

ยกตัวอย่าง คุณเคยต้องเข้าคิวยาวเพื่อรอจ่ายเงินในซูเปอร์มาร์เก็ต ในขณะที่กำลังมีธุระรีบร้อนบ้างไหม? คุณเคยอธิษฐานขอให้พระเจ้าทรงช่วยให้คุณได้ออกจากที่นั่นเร็วขึ้นไหม?

บางครั้งในสถานการณ์นั้น ฉันจะอธิษฐานกับพระเจ้าว่า "พระบิดาเจ้าโปรดประทานความโปรดปรานแก่ข้าพระองค์ด้วยเถิด" บ่อยครั้ง ปรากฏว่ามีพนักงานอีกช่องหนึ่งเดินมาหาฉัน บอกว่า "คุณผู้หญิงคะ เชิญมาตรงช่องนี้เลยคะ" หรือบางทีคนที่อยู่ข้างหน้าซึ่งมีของเต็มรถเข็นจะดึงรถออกไปพร้อมกันบอกว่า "คุณครับ คุณมีของไม่กี่ชิ้นเอง เชิญก่อนเลยครับ"

ถ้าสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นกับคุณ แสดงว่าคุณกำลังได้รับความโปรดปรานจากพระเจ้า โดยที่บางครั้งคุณอาจไม่รู้ตัวด้วยซ้ำ ลองคิดดูสิว่า มันจะเกิดขึ้นบ่อยแค่ไหนถ้าคุณรู้จักวิธีขอความโปรดปราน

เมื่อสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้น และคุณรู้ว่านั่นคือสัญญาณของการได้รับการยกชูจากพระเจ้า และความโปรดปรานของพระเจ้าอยู่เหนือคุณ สิ่งเดียวที่คุณทำได้ตอนนั้นก็คือการพูดว่า "ขอบพระคุณพระเจ้า"

พระเจ้าประสงค์ที่จะประทานความโปรดปรานเหนือธรรมชาติให้แก่เรา เพราะมันทำให้เกิดการสรรเสริญและขอบพระคุณอย่างจริงใจ

เป็นเรื่องที่น่ายินดีเสมอที่จะได้รับความโปรดปรานจากพระเจ้า แต่ดูเหมือนว่า มันจะไม่ค่อยเกิดขึ้นบ่อยเท่าที่เราต้องการ ปัญหาส่วนหนึ่งก็คือตัวเรานั้นเอง เพราะเราไม่ค่อยปิติยินดีในการดำเนินกับพระเจ้ามากเท่าที่ควร เราควรมีเสรีภาพและอิสระมากขึ้น มีความกล้าและและความเคร่งศาสนาหน่อยลง มีหลายอย่างที่พระเจ้าอยากทำเพื่อเรา แต่พระองค์ทำไม่ได้เพราะเราไม่ได้ขอ เหตุผลหนึ่งที่เราไม่ขอเพราะเรารู้สึกว่าตัวเองไม่มีคุณค่าพอ เราจะยอมขอความโปรดปรานพิเศษจากพระเจ้าเมื่อเราอับจนหนทางจริงๆ เมื่อเราทำให้ตัวเองตกอยู่ในสถานการณ์ที่เรารับมือเองไม่ไหวแล้วเท่านั้น

พระเจ้าอยากมีส่วนร่วมในชีวิตของเราเป็นส่วนตัว พระองค์ประสงค์จะมีส่วนกับเรา ตอนเข้าแถวจ่ายเงินในร้านค้า พระองค์ประสงค์จะเข้ามาเกี่ยวข้องกับเราตอนเราเจอรถติดบนถนน

เมื่อฉันตกอยู่ในสถานการณ์แบบนั้น ฉันจะอธิษฐานว่า "พระเจ้าข้า ขอประทานความโปรดปรานแก่ข้าพระองค์ในเรื่องนี้ด้วยเถิด" บ่อยครั้ง พระองค์จะดลใจบางคนให้ขยับเปิดทางให้ฉันผ่านไป

ที่จริง นี่เป็นตัวอย่างอันดีเพื่อให้เรา รู้จักหว่านเมล็ดพันธุ์แห่งความโปรดปรานตามธรรมชาติ เพื่อจะได้เก็บเกี่ยวความโปรดปรานเหนือธรรมชาติ เมื่อเรายอมให้รถคันอื่นแทรกเข้าข้างหน้าเรา เท่ากับเรากำลังหว่านเมล็ดพันธุ์เพื่อให้พระเจ้าดลใจให้คนอื่นกระทำอย่างเดียวกันกับเราด้วย

ไม่ใช่เรื่องผิดที่เราจะกลายเป็นคนที่ได้รับการยกชูจากพระเจ้า ถ้าเราเต็มใจที่จะให้คนอื่นได้รับการยกชูแบบเดียวกันด้วย การได้รับความโปรดปรานหรือการยกชูเป็นการยอมให้พระเจ้าได้ฉายความสว่างของพระองค์มาเหนือเราเพื่อพระเกียรติของพระองค์ ถ้าเรารักษาทำที่ที่ดีไว้ ถ้าเรายอมให้คนอื่นได้รับสิทธิพิเศษเช่นเดียวกับที่เราได้รับด้วย ถ้าเรารู้จักถวายเกียรติแด่พระเจ้าแทนที่จะเยอหยิ่งและอวดตัว พระเจ้าก็จะทรงประทานความโปรดปรานมาเหนือเราอย่างต่อเนื่อง และปฏิบัติต่อเราอย่างคนโปรดของพระองค์

คนโปรดของพระเจ้า

การเป็นคนโปรดหมายความว่าอะไร? หมายความว่าเป็นที่โปรดปรานเป็นพิเศษ เห็นคุณค่าและพึงพอใจพิเศษ มันหมายถึงการได้รับความสนอกสนใจเป็นพิเศษ ให้ความรักและปฏิบัติด้วยความชื่นชอบเป็นส่วนตัว ทั้งๆ ที่คนผู้นั้นไม่สมควรจะได้รับ

ถ้าคนสามคนสมัครทำงานตำแหน่งเดียวกันและมีคุณสมบัติทัดเทียมกัน แต่มีคนหนึ่งเป็นที่โปรดปรานของพระเจ้า พระเจ้าก็จะส่งสว่างมาเหนือคนๆ นั้น เพื่อให้เขาได้รับการคัดเลือกเข้าทำงาน โดยผู้ที่คัดเลือกอาจจะไม่รู้ด้วยซ้ำว่าทำไมจึงชอบผู้สมัครคนนี้มากกว่าผู้อื่น เขาจำได้ว่าผู้สมัครคนนี้น่าสนใจกว่าคนอื่นโดยไม่รู้เหตุผลแน่ชัด

ไม่มีอะไรในตัวเรา หรือใครคนหนึ่งคนใดที่จะสามารถทำให้เรากลายเป็นคนโปรดของพระเจ้าได้พระองค์ทรงเลือกสรรเราให้เข้าสู่ฐานะที่มีเกียรติและน่านับถือโดยพระคุณของพระองค์เอง สิ่งที่เราทำได้ก็คือการรับเอาของประทานแห่งพระคุณของพระองค์ด้วยท่าทีแห่งการขอบพระคุณและถ่อมใจ

เมื่อฉันกล่าวถึงการเป็นคนโปรดของพระเจ้าไปแล้ว ก็อยากพูดบางอย่างให้กระฉ่างชัด เพราะพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าเหนือสรรพสิ่งที่ทรงสร้าง และเพราะพระองค์ทรงมีสัมพันธภาพส่วนตัวกับบุตรของพระองค์แต่ละคน พระองค์จึงสามารถตรัสกับเรา

แต่ละคนในเวลาพร้อมกันอย่างจริงใจได้ว่า "เจ้าเป็นแก้วตาของเรา และเจ้าเป็นบุตรคนโปรดของเรา"

กว่าที่ฉันจะเข้าใจความจริงในเรื่องนี้ก็ต้องใช้เวลานานพอสมควร ที่จริงตอนแรกฉันไม่กล้าที่จะเชื่อในเรื่องนี้ มันเป็นเรื่องยากที่ฉันจะนึกภาพตัวเองเป็นคนโปรดของพระเจ้า ถึงแม้ว่าพระเจ้าจะตรัสกับฉันเช่นนั้นก็ตาม แต่ต่อมาก็เริ่มตระหนักว่านั่นคือสิ่งที่พระองค์ตรัสกับบุตรของพระองค์แต่ละคน พระองค์ประสงค์จะตรัสกับทุกคนที่ยอมเชื่อ ยอมรับและดำเนินชีวิตตามนั้น

พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ ประสงค์ให้บุตรของพระองค์กล้าที่จะยืนหยัดเป็นทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเยซูบุตรของพระองค์ยอมสละพระชนม์ชีพเพื่อให้เราได้เป็นพระเจ้าไม่ประสงค์ให้เราเดินไหลห่อ คอตก ไม่กล้าสบตาคนอื่นและ กลัวว่าคนอื่นจะคิดกับตัวเองยังไงบ้าง

พระเจ้ายืนยงเพื่อให้เราทุกคนมั่นใจว่าเราเป็นคนโปรดของพระองค์ เพราะพระองค์ประสงค์ให้เราตั้งมั่นคงในฐานของเราซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์ เพื่อเราจะเกิดความมั่นใจและรู้สึกแน่นอนใจซึ่งจำเป็นสำหรับการดำเนินชีวิตในชัยชนะ และกล้าที่จะนำพาคือคนอื่นให้เข้ามามีส่วนในพระคุณอันยิ่งใหญ่ของพระองค์

สวมมงกุฎแห่งเกียรติและพระสิริ

ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าของบรรดาข้าพระองค์ พระนามของพระองค์สูงส่งยิ่งนัก ทั่วทั้งแผ่นดินโลก พระองค์ผู้ซึ่งพระสิริของพระองค์ในฟ้าสวรรค์ได้ รับคำแซ่ซ้องสาธุการ

โดยปากของเด็กอ่อนและทารก พระองค์ทรงตั้งป้อมปรากการเพราะคู่อริของพระองค์ เพื่อระงับยับยั้งศัตรูและผู้กระทำการแค้น

เมื่อข้าพระองค์มองดูฟ้าสวรรค์ อันเป็นฝีพระหัตถ์ของพระองค์ ดวงจันทร์และดวงดาวซึ่งพระองค์ได้ทรงสถาปนาไว้

มนุษย์เป็นผู้ใดเล่าซึ่งพระองค์ ทรงระลึกถึงเขา และบุตรของมนุษย์เป็นใครเล่า ซึ่งพระองค์ทรงเยี่ยมเขา

เพราะพระองค์ทรงสร้างเขาให้ต่ำกว่า พระเจ้า (หรือทูตสวรรค์) แต่หน้อยเดียว และสวมศักดิ์ศรีกับเกียรติให้แก่เขา

พระองค์ทรงมอบอำนาจให้ครอบครองบรรดา พระหัตถ์กิจของพระองค์

พระองค์ทรงให้สิ่งทั้งปวงอยู่ใต้ฝ่าเท้าของ เขา

สดุดี 8:1-6

ขอให้สังเกตข้อที่ 5 ซึ่งบอกว่า พระเจ้าได้ทรงเลือกสรรมนุษย์แล้วสวมเกียรติกับศักดิ์ศรีให้เขา

ในบริบทนี้ คำว่า เกียรติ และศักดิ์ศรี และการสวมมงกุฏ มีความหมายที่สำคัญเป็นพิเศษ

ตามความเห็นของฉัน คำว่าเกียรติ และความโปรดปราน มีความหมายเดียวกัน เราอาจกล่าวได้ว่า พระเจ้าทรงสวมมงกุฏแห่งพระสิริและความโปรดปรานแก่มนุษย์ และประทานให้มนุษย์มีอำนาจครอบครองเหนือบรรดาพระหัตถกิจของพระองค์ ให้ทุกสิ่งอยู่ใต้ฝ่าเท้าของเขา ฉันอยากอธิบายคำว่า "พระสิริ" ในกรณีนี้ว่าหมายถึงความล้าเลิศของพระเจ้า แน่หนอนการได้รับการสวมมงกุฏเป็นสัญลักษณ์ของชัยชนะหรือการรับบำเหน็จรางวัล ปกติมงกุฏจะมีลักษณะกลมๆ ใช้สำหรับสวมล้อมรอบศีรษะ

ดังนั้น ผู้เขียนสดุดีกำลังบอกเราในพระธรรมตอนนี้ว่า คุณและฉันได้รับการคัดเลือกจากพระเจ้า และพระองค์ทรงสวมมงกุฏแห่งความโปรดปรานและความล้าเลิศของพระองค์บนศีรษะของเรา

การที่เรามองไม่เห็นมงกุฏบนศีรษะของเราก็ไม่ได้หมายความว่าเราไม่มีมงกุฏ เรามองไม่เห็นเสื้อคลุมแห่งความชอบธรรมที่เราสวมใส่อยู่ด้วยตาฝายกายของเรา แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าเราไม่ได้มีเสื้อคลุมอยู่ในโลกฝ่ายวิญญาณ อย่างที่อัครทูตเปาโลได้กล่าวไว้ว่า มนุษย์ธรรมดาไม่สามารถรับรู้สิ่งที่มาจากพระเจ้าได้ เพราะสิ่งเหล่านั้นต้องสังเกตด้วยตาฝายวิญญาณ (1 โครินธ์ 2:14)

ดังนั้น คุณและฉันได้รับการสวมมงกุฏแห่งความโปรดปรานและความล้าเลิศของพระเจ้าแล้ว เหตุผลหลักที่เราไม่ได้เข้ามารับเอาพระพรเหล่านั้นซึ่งพระเจ้าประทานมาเหนือเราแล้ว ก็เพราะเราไม่เชื่อว่าเราสมควรจะได้รับ หรือเพราะเราไม่ได้รับการสอนว่าพระพรเหล่านั้นเป็นของเราแล้ว ความเชื่อของเรายังไม่ตื่นตัวขึ้นมาในเรื่องนี้ เราจึงดำเนินชีวิตอย่างสะเปะสะปะ ตามแต่ที่มารจะโยนอะไรเข้ามาในชีวิต โดยไม่เคยเรียกร้องเอาสิ่งที่เป็นสิทธิของเราเลย

ถ้าคุณอ่านข้อ 6 อีกที คุณจะพบว่าทุกสิ่งอยู่ใต้ฝ่าเท้าของเราแล้วโดยพระเจ้าผู้กระทำให้เรามีสิทธิอำนาจครอบครองเหนือบรรดาสรรพสิ่งที่พระองค์ทรงสร้าง พังดูแล้ว

รู้สึกเราไม่น่าจะปล่อยให้มารกับลูกสมุนของมันมาข่มขู่ ครอบงำ หรือเบียดเบียนเราได้เลย เราจะดำเนินในหนทางแห่งพระสิริและเกียรติที่พระเจ้าประทานให้แก่เราได้เท่าที่เรามุ่งมั่นที่จะดำเนินเท่านั้น

อีกวิธีหนึ่งที่ฉันใช้อธิบายคำว่า พระสิริ ก็คือ สิ่งซึ่งทำให้สิ่งต่าง ๆ สองเป็นประกาย ข้อพระธรรมที่เป็นตัวอย่างที่ดีในเรื่องนี้คือ พระธรรมอพยพ 34:28-35 ซึ่งบอกไว้ว่าใบหน้าของโมเสสทอแสงออกมาหลังจากที่ท่านเข้าเฝ้าพระเจ้าบนภูเขาเป็นเวลา 40 วัน 40 คืน แสงนั้นเจิดจ้า จนกระทั่งคนอิสราเอลกลัว โมเสสจึงเอาผ้าคลุมหน้าไว้ทุกครั้งที่ต้องสนทนากับคนอิสราเอลหลังจากที่ท่านเข้าเฝ้าพระเจ้า ส่วนคำว่าเกียรติ ฉันเห็นว่าหมายถึง การยกย่องเคารพ การนับถือ ชื่อเสียง และเกียรติคุณ

ถ้าเราจะดำเนินชีวิตในพระพรแห่งพระเกียรติและพระสิริซึ่งพระเจ้าทรงสวมเป็นมงกุฎแก่เราแล้วละก็ไม่เพียงแต่ใบหน้าเราจะทอแสงแห่งพระสิริของพระเจ้าออกมาเท่านั้น แต่ตัวเราจะได้รับความเคารพ นับถือ มีชื่อเสียงดี และมีเกียรติคุณอีกด้วย ทั้งหมดนี้เป็นผลมาจากความโปรดปรานของพระเจ้า

ตัวอย่างจากประสบการณ์ส่วนตัว ในการดำเนินชีวิตอยู่ในความโปรดปราน

เมื่อคุณและฉันดำเนินชีวิตภายใต้ความโปรดปราน เราจะเริ่มเห็นสิ่งประหลาดอัศจรรย์เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันของเรา

ฉันมีประสบการณ์ส่วนตัวที่อยากยกมาเป็นตัวอย่างในเรื่องนี้ แต่ก็รู้สึกลังเลหน่อยกลัวว่ามันจะดูเป็นการยกตัวหรือเยอหยิ่งไป แต่เมื่อคิดดูอย่างรอบคอบแล้วฉันก็ตัดสินใจที่จะนำมาเล่าไว้ตรงนี้เพราะมันเป็นตัวอย่างที่ดีมาก ทำให้เราเห็นว่าพระพรต่าง ๆ ของพระเจ้าจะติดตามคนที่ดำเนินอยู่ในความโปรดปรานของพระองค์

ครั้งหนึ่งฉันกับเพื่อนตกลงใจว่าจะไปเดินซื้อของกัน ฉันตื่นแต่เช้าวันนั้นเพื่อใช้เวลา กับพระเจ้า ฉันได้สัมผัสกับพระเจ้าอย่างพิเศษมากและมีความสุขอยู่กับการทรงสถิตของพระองค์เป็นเวลาค่อนข้างนานพอสมควร เมื่อฉันออกจากบ้าน ฉันไม่รู้ตัวเลยว่าตัวเองมีอะไรเปลี่ยนแปลงไป แต่ว่าเห็นได้ชัดว่าฉันต้องมีอะไรแน่ เพราะคนอื่นแสดงปฏิกิริยาต่อเรื่องนั้น อยู่ตลอดเวลาทั้งวัน

เมื่อเราใช้เวลาดีมีสติอยู่ในการทรงสถิตของพระเจ้า คนอื่นอาจมองไม่เห็นด้วยตา

ความโปรดปรานที่เหนือธรรมชาติ

แต่เขาจะรู้สึกสัมผัสได้ทางฝ่ายวิญญาณ เขาอาจรู้สึกอยากเข้าใกล้เราโดยไม่รู้หรือไม่เข้าใจด้วยซ้ำว่าทำไม มันดูเหมือนมีอะไรบางอย่างเกี่ยวกับตัวเราที่ทำให้เขาอยากแสดงความโปรดปรานต่อเราเป็นพิเศษ

นี่คือความหมายที่ฉันบอกว่าคุณ ถ้าเราดำเนินชีวิตในความถ่อมใจและในการเชื่อฟังพระเจ้าก็จะให้ความสว่างของพระองค์ส่องมาเหนือเราและทำให้เราได้รับความโปรดปรานนี่คือรางวัลของการใช้เวลาในการสามัคคีธรรมกับพระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์

ปกติฉันชอบขับรถเอง แต่เช้าวันนั้นฉันขอให้เพื่อนช่วยขับ เพื่อฉันจะได้ใช้เวลาอยู่กับพระเจ้าเพิ่มเป็นพิเศษ ตลอดระยะเวลาสี่สิบห้านาทีระหว่างเดินทางไปห้างนั้น ฉันจึงนั่งอ่านพระคัมภีร์และดื่มด่ำอยู่กับการทรงสถิตของพระเจ้า

เมื่อเราออกจากรถและเดินเข้าไปในห้าง มีผู้หญิงคนหนึ่งเดินแะมาทักว่า "โอ คุณจอยล์ ฉันรู้จักคุณนะ ฉันเคยไปร่วมประชุมของคุณ..." เธอพูดต่ออีกว่า "คุณดูสวยจริงๆ ค่ะ คุณดูงดงามจนฉันละลายตาแทบไม่ได้" ฉันก็ได้แต่พูดว่าขอบคุณ และเดินต่อไปสรรเสริญพระเจ้าไป แต่นั่นเป็นเพียงแค่การเริ่มต้น

ถึงแม้ว่าจะเป็นเรื่องธรรมดาที่มีคนจำฉันได้และอยากมาทักมาคุยบ้างเป็นครั้งคราว แต่ฉันไม่เคยเจออะไรเหมือนวันนี้มาก่อน ตั้งแต่รับใช้พระเจ้ามา ห้างที่เรามาเดินช้อปปิ้งนั้นไกลจากสถานที่ที่เราจัดประชุมมาก แต่ดูเหมือนว่าไม่ว่าเราจะเดินไปทางไหนก็จะมีแต่คนเดินมาทักมาชมว่าฉันดูดี ดูอ่อนวัย มีสง่าราศีอยู่ตลอด ผู้หญิงคนหนึ่งที่ร้านรองเท้าถึงกับบอกว่าสงสัยฉันไปทำยกหนามมาแน่ เพราะฉันดูดีกว่ตอนเจอกันครั้งก่อนมาก

มันเกือบจะกลายเป็นเหมือนเรื่องขบขันไปแล้ว แต่มันก็ยังไม่น่าเชื่อเรื่องยังคงดำเนินต่อไปแบบนั้นตลอดวันที่เราเดินช้อปปิ้งกัน ฉันรู้ว่าพระเจ้าอยู่เบื้องหลังเรื่องนี้ ฉันรู้เลยว่าเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้นเป็นเพราะพระเจ้าเอาไฟสปอตไลท์ของพระองค์ส่องตรงมาที่ฉัน ไม่ใช่เพราะฉันได้ทำอะไรลงไป แต่เหมือนกับโมเสส คือเป็นเพราะพระสิริของพระเจ้าที่อยู่ในชีวิตฉัน เพราะการใช้เวลาอยู่ในการทรงสถิตของพระเจ้า ใบหน้าของฉันส่องสว่างและดึงดูดคนอื่นเข้ามา ใบหน้าของฉันสะท้อนพระสิริของพระเจ้าไม่ใช่ของฉันเอง

ถ้าเรื่องแบบนี้เคยเกิดกับคุณ ถ้าคุณเคยเจอความโปรดปรานจากคนอื่นแบบเหนือธรรมชาติ นั่นแสดงว่าความสว่างของพระเจ้ากำลังส่องอยู่เหนือชีวิตคุณคนอื่นอาจจะรู้หรือไม่ก็ตามแต่ว่าสิ่งที่เขามองเห็นในตัวคุณนั้นเป็นเพราะพระเจ้า แต่ผลลัพธ์มันก็ออกมาเหมือนกัน

เมื่อเหตุการณ์ทำนองนี้เกิดขึ้นกับเรา สิ่งเดียวที่เราทำได้ก็คือการขอบคุณ

และสรรเสริญพระเจ้า

ความโปรดปรานที่เพิ่มพูน

เกียรติซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์ได้มอบให้แก่เขา เพื่อเขาจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ดังที่พระองค์กับข้าพระองค์เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันนั้น

ยอห์น 17:22

คุณยังคงจำ ลูกา 2:52 ได้ เรื่องที่พระเยซูทรงเจริญขึ้นในความโปรดปราน ทั้งต่อพระพักตร์พระเจ้าและต่อหน้ามนุษย์ ส่วนในยอห์น 17 ข้อ 22 นี้ พระเยซูทรงอธิบายต่อพระบิดาก่อนที่จะเสด็จกลับไปสู่สวรรค์ พระเยซูตรัสว่าเกียรติและพระสิริที่พระบิดาได้ทรงประทานแก่พระองค์นั้น พระองค์ได้ทรงประทานแก่เราและบรรดาสาวกด้วย เพื่อเราจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เหมือนอย่างพระองค์กับพระบิดา

แต่นี่ก็จะเพียงพอแล้วที่จะกระตุ้นเราให้ตื่นตัวขึ้น เมื่อได้อ่านข้อพระคัมภีร์ตอนนี้แล้วเราน่าจะรู้สึกปิติยินดีอย่างล้นเหลือ เราควรจะเชื่อและกล่าวยอมรับด้วยปากว่า เราได้รับความโปรดปรานจากทุกคนที่เราพบเจอ ในทุกสถานการณ์ของชีวิต เราควรจะสรรเสริญและขอบคุณพระเจ้าที่ความโปรดปรานของพระองค์กำลังเพิ่มพูนขึ้นในชีวิตเรา เมื่อเราดำรงอยู่ในการสามัคคีธรรมกับพระองค์และต่อกันและกัน เมื่อเราดำเนินชีวิตด้วยความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันด้วยความถ่อมใจเชื่อฟังในน้ำพระทัยของพระองค์ ดังเช่นที่พระเยซูได้ทรงกระทำ

ทูตของพระคริสต์

สิ่งทั้งหมดนี้เกิดจากพระเจ้า ผู้ทรงให้เราคืนดีกับพระองค์โดยทางพระเยซูคริสต์ และประทานพันธกิจในเรื่องการคืนดีนี้แก่เรา

คือพระเจ้าทรงให้โลกนี้คืนดีและฟื้นฟูสภาพสู่ความโปรดปรานของพระองค์โดยพระคริสต์ ไม่ทรงถือโทษในความผิดของพวกเขา และทรงมอบเรื่องการคืนดีนี้ให้เราประกาศ

เพราะฉะนั้นเราจึงเป็นทูตของพระคริสต์โดยที่พระเจ้าทรงขอร้อง

ท่านทั้งหลายผ่านทางเรา เราจึงวิงวอนท่านในนามของพระคริสต์ให้คืนดีกับพระเจ้า
2 โครินธ์ 5:18-20

จากข้อพระคัมภีร์ตอนนี้ คุณเห็นไหมว่าพระเจ้าประสงค์ให้เราและทุกคนในโลก ได้รับความโปรดปรานจากพระองค์ผ่านทางชีวิตเรา คุณเข้าใจแล้วใช่ไหมว่า มารได้ขโมย ความโปรดปรานอันนั้นไปโดยการมูสาและล่อลวง พระเยซูได้เสด็จมาเพื่อฟื้นฟูสภาพ ความโปรดปรานกลับมาสู่ประชากรของพระเจ้า และสู่ทุกคนในทุกแห่งหนผ่านทางชีวิตเรา ความโปรดปรานคือส่วนหนึ่งของมรดกที่พระเจ้าประทานแก่เรา ส่วนหนึ่งในพันธกิจของเราก็คือการทำหน้าที่เป็นทูตของพระคริสต์เพื่อนำคนทั้งหลายเข้ามา รับเอาของประทานล้ำเลิศของพระองค์ในการอภัยโทษบาปและการคืนดีกับพระเจ้า เพื่อจะได้เข้าส่วนในพระคุณอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ คือความโปรดปรานที่เราไม่สมควร จะได้รับ โดยคุณความดีของเรา

พระเจ้าทรงมีพระประสงค์ที่จะรื้อฟื้นเราสู่ความโปรดปรานของพระองค์ เพื่อให้เรา ทำหน้าที่เป็นทูตของพระองค์ในโลก นั่นคือภาพที่เราควรมองเห็นตัวเอง เราคือทูต จากต่างแดน พระคัมภีร์กล่าวว่าเราเป็นคนต่างด้าวต่างแดนของโลกนี้ และโลกไม่ใช่ บ้านเกิดเมืองนอนของเรา (1 เปโตร 2:11) พระเจ้าได้ทรงขอร้องคนทั้งหลายผ่านทางเรา เพื่อให้เข้ามารับเอาการอภัยโทษ พระคุณและความโปรดปรานจากพระองค์

ลองคิดถึงเรื่องนี้ดูสักครู่หนึ่ง ปกติแล้วเราปฏิบัติต่อทูตจากต่างชาติอย่างไรบ้าง? เขาได้รับการปฏิบัติราวกับเป็นกษัตริย์ใช่ไหม? นั่นคือการปฏิบัติที่เราควรคาดหวังที่จะได้รับ และเราก็ควรปฏิบัติต่อคนอื่นเช่นเดียวกันด้วย เพื่อเห็นแก่ราชอาณาจักรของพระเจ้า

พระคัมภีร์ได้บอกว่า เราไม่ได้เป็นแต่เพียงทูตของพระคริสต์เท่านั้น เรายังเป็นกษัตริย์และบุโรหิตแด่พระเจ้าของเราด้วย (วิวรณ์ 1:6) นี่คือเหตุที่เราจำเป็นต้องมี ทำหน้าที่ดีต่อตัวเองและต่อคนอื่น เราต้องประพฤติตัวเสมือนราชทูตของพระคริสต์ เป็นนักรทูตจากสวรรค์

ภาพลักษณ์ของความโปรดปราน

จงสวมยุทธภัณฑ์ทั้งชุดของพระเจ้าเพื่อจะสามารถต่อสู้กับอุบาย ของมารได้

เพราะเราไม่ได้ต่อสู้กับเนื้อหนังและเลือด แต่ต่อสู้กับพวกภูตผีที่ครอบครอง

พวกกูดผีที่มีอำนาจ พวกกูดผีที่ครองพิภพในยุคมืดนี้ ต่อกับพวกวิญญาณชั่วในสวรรค์สถาน

เอเฟซัส 6:11, 12

เลสเตอร์ ชัมรอลล์ กล่าวว่าผู้เชื่อจำเป็นต้องดำเนินชีวิตในโลกเหมือนทหาร ส่วนฉันชอบใช้คำว่า ดำเนินชีวิตในเชิงรุก ซึ่งเราหมายถึงสิ่งเดียวกัน คือเราซึ่งเป็นผู้เชื่อจำเป็นต้องมีความมั่นใจและแน่นอน ไม่ใช่ขลาดกลัวและขี้สยอง (2 ทิโมธี 1:7) เราต้องรู้ว่าเราเป็นใครในพระเยซูคริสต์ มั่นใจอย่างเต็มที่ว่าเรามีสิทธิที่จะทำในสิ่งที่เรากำลังทำอยู่

แต่ฉันไม่ได้กล่าวถึงการมีท่าทีที่ไม่ดี และก็ไม่ได้หมายถึงการยกตนข่มท่านด้วย ฉันสอนไปมากมายในเรื่องของความถ่อมตนและอ่อนสุภาพ รวมทั้งเรื่องการยอมให้พระเจ้าเปิดประตูและหนทางให้เรา ฉันไม่ได้หมายถึงการปฏิบัติต่อคนอื่น โดยเฉพาะคนที่อาจไม่เห็นด้วยกับกับเรา แต่ฉันหมายถึงการปฏิบัติต่อพวกวิญญาณชั่วทั้งหลายที่กำลังต่อต้านและรังควานเราอยู่ ฉันหมายถึงการประพடுத்தไว้ในมิติฝ่ายโลกอย่างที่พระคัมภีร์บอกไว้ในมิติฝ่ายวิญญาณของเรา

เราต้องจำไว้ว่า เราไม่ได้ต่อกับเนื้อและเลือด แต่ต่อกับอำนาจวิญญาณชั่ว ถ้าใครมีท่าทีไม่ดีต่อกัน ก็อาจเป็นเพราะว่าคุณยังไม่ได้อำนาจในพระคุณและความโปรดปรานที่พระเจ้าได้ประทานให้คุณแล้ว อาจเป็นเพราะคุณกำลังสละสิทธิ์ของการเป็นบุตรของพระเจ้า อาจเป็นเพราะคุณยอมก้มหัวให้กับพวกวิญญาณชั่วทั้งหลาย ปล่อยให้มันได้ใช้สิทธิและอำนาจมาข่มขู่คุณ

คุณมองเห็นตัวเองอย่างไร?

พระเจ้าตรัสกับโมเสสว่า

"จงส่งคนไปสอดแนมดูที่แผ่นดินคานาอัน ที่เราให้แก่คนอิสราเอลนั้น จงส่งคนจากเผ่าของบรรพบุรุษเผ่าละคน ให้ทุกคนเป็นหัวหน้าในเผ่านั้น"

ลวงมาสี่สิบวันเขาทั้งหลายก็กลับมาจากการ ไปสอดแนมที่แผ่นดินนั้น

เขาทั้งหลายกลับมาถึงโมเสสและอาโรน และมาถึงชุมนุมชนอิสราเอล ในถิ่นทุรกันดารปารานที่คาเดช เขาเล่าเรื่องให้ท่านทั้งสองและบรรดาคคนอิสราเอลฟัง และให้ดูผลไม้แห่งแผ่นดินนั้น

เขาทั้งหลายเล่าให้โมเสสฟังว่า "ข้าพเจ้าทั้งหลายได้ไปถึงแผ่นดินซึ่งท่านใช้ไป มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ที่นั่นจริง และนี่เป็นผลไม้ของเมืองนั้น

แต่คนที่อยู่ในเมืองนั้นกำลังมาก และเมืองของเขาก็ใหญ่โตมีกำแพงล้อมรอบ นอกจากนั้นข้าพเจ้าทั้งหลายยังเห็นคนขนาดที่นั่นด้วย

แต่คาเลบได้ให้คนทั้งปวงเจียบต่อหน้าโมเสสกล่าวว่า "ให้เราขึ้นไปทันทีและยึดเมืองนั้น เพราะพวกเรามีกำลังสามารถที่จะเอาชัยชนะได้"

ฝ่ายคนทั้งปวงที่ขึ้นไปสอดแนมด้วยกันกล่าวว่า "เราไม่สามารถสู้คนเหล่านั้นได้ เพราะเขามีกำลังมากกว่าเรา"

และเขาได้กล่าวร้ายเรื่องแผ่นดินที่เขาได้ไปสอดแนมมาแล้วให้ คนอิสราเอลฟังว่า "แผ่นดินที่เราได้ไปสืบดูตลอดแล้วนั้น เป็นแผ่นดินที่กินคนซึ่งอยู่ในนั้น ชาวเมืองที่เราเห็นเป็นคนรูปร่างใหญ่โต

กัณฑ์ดาราวีถี 13:1-2, 25-28, 30-32

เมื่อคนอิสราเอลเดินทางใกล้ถึงจุดหมาย พระเจ้าได้ทรงบัญชาโมเสสให้เลือกชายสิบสองคน เผ่าละหนึ่งคน เพื่อทำการสอดแนมดูแผ่นดินคานาอัน

เมื่อพวกเขากลับมาแล้ว ทั้งสิบสองคนเห็นพ้องต้องกันว่า แผ่นดินนั้นอุดมสมบูรณ์เต็มไปดด้วยน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ แต่เมื่อถึงตอนที่ต้องตัดสินใจว่าจะปฏิบัติอย่างไร คนสอดแนมสิบในสิบสองคนกลับรายงานแบบกล่าวร้ายต่อแผ่นดินนั้น มีเพียงแค่สองคนคือโยชูวากับคาเลบเท่านั้นที่รายงานในทางที่ดี เหตุที่ชายสิบคนรายงานในแง่ร้ายก็เพราะพวกเขาเกิดความกลัว ปัญหาเป็นเพราะพวกเขามองดูสถานการณ์แวดล้อมทางฝ่ายโลกและมองดูด้วยสายตาฝ่ายเนื้อหนัง ส่วนโยชูวาและคาเลบมองดูในมิติฝ่ายวิญญาณด้วยสายตาของพระเจ้า

โปรดสังเกตุในข้อ 33 ตอนที่คนสอดแนมทั้งสิบพูดถึงพลเมืองของคานาอันและพูดถึงตนเอง "ที่นั่นมีคนเผ่าเนฟีล (หรือยักษ์) บุตรของอานาค ซึ่งมาจากพวกยักษ์ในสายตาของเรา เราเหมือนเป็นตั๊กแตนโม ในสายตาของเขาก็เหมือนกัน"

คุณมองเห็นตัวเองอย่างไร เป็นตั๊กแตนโมหรือเป็นนักรบเข้มแข็งของพระเจ้า? คุณมีรายงานในแง่ร้ายหรือแง่ดี? เมื่อพระเจ้าเปิดโอกาสใหม่ไว้ต่อหน้าคุณ คุณคร่ำครวญด้วยความกลัวออกมาว่า "โอ้ย ฉันสู้ยักษ์ในแผ่นดินนั้นไม่ได้แน่" หรือคุณจะป่าวประกาศออกมาอย่างกล้าหาญว่า "ฉันจะเข้าไปยึดครองในทันที เพราะฉันสามารถชนะมันได้แน่"? คนอิสราเอลทั้งสิบมองเห็นยักษ์ อีกสองคนมองเห็นพระเจ้า จึงให้สายตาของคุณจดจ้องอยู่ที่พระเจ้า เมื่อคุณร่วมมือกับพระเจ้า ก็เพียงพอแล้วที่จะมีชัยชนะในทุกสถานการณ์

ฉันอยากบอกตามตรงว่า ฉันไม่ได้มีการศึกษาหรือคุณสมบัติฝ่ายโลกใดๆ

ที่ทำให้ฉันสามารถทำในสิ่งที่กำลังทำอยู่ในตอนนี้ได้เลย ถ้าพูดถึงความเหมาะสมแล้ว ฉันก็ไม่สมควรที่จะออกมาขึ้นเทศนาและสั่งสอนต่อหน้าผู้คน ฉันไม่สมควรเลยที่จะทำรายการวิทยุหรือโทรทัศน์ ฉันคิดอยู่ตลอดเวลา "พระเจ้าข้า พระองค์กระทำอย่างนี้ผ่านข้าพระองค์ได้อย่างไร? ทำไมคนถึงติดตามฟังสิ่งที่ข้าพระองค์พูดสัปดาห์แล้วสัปดาห์เล่า ทำไมพวกเขาหมุ่นมาฟังรายการวิทยุและชมรายการโทรทัศน์ของข้าพระองค์อยู่ตลอดเวลา?"

ในงานพันธกิจของฉันนั้น ฉันต้องเดินทางไปทั่วประเทศ บางคนซึ่งฉันไม่รู้จกก็มานั่งฟังฉันสอนสองวันเต็มๆ คอยฟังทุกคำที่ฉันพูดออกไป ทำไมเขาทำอย่างนั้น? ที่เป็นแบบนี้เพราะพระเจ้าทรงประทานความโปรดปรานแก่ฉัน และพระองค์จะประทานความโปรดปรานแก่คุณด้วย ถ้าคุณเต็มใจที่จะรับจากพระองค์

พระเจ้าสามารถทำให้คุณเป็นที่ยอมรับ พระองค์สามารถยกชูคุณขึ้นได้ พระองค์สามารถประทานความกล้าและความมั่นใจเพื่อทำให้คุณเป็นผู้มีชัยได้ แต่คุณต้องเห็นชอบกับแผนงานที่พระองค์มีไว้สำหรับชีวิตคุณ คุณต้องหยุดมองดูตัวเองแบบตรงกันข้ามกับที่พระองค์ทอดพระเนตรดูคุณ คุณต้องเรียนรู้ที่จะเปลี่ยนแปลงสภาพจิตใจต่อตัวเองเสียใหม่

ไม่เพียงแต่คุณต้องเรียนรู้ที่จะมองตัวเองใหม่เท่านั้น คุณต้องวางตัวใหม่ด้วย อย่าทำคอตกเวลาคุยกับคนอื่น ฉันรู้สึกสงสารบางคนมาก เวลาเข้ามาคุยกับฉัน เขารู้สึกประหม่าและตัวสั่นจนแทบจะพูดไม่ออก เพราะเขามองเห็นฉันเป็นคนที่มีความน่าเชื่อถือเหมือนจะกลัว อาการนั้นเกิดจากความรู้สึกไม่ปลอดภัย มันเป็นเรื่องหมายปองบอกว่าเขาขาดความนับถือตนเอง

เมื่อคุณคุยกับใคร ให้คุณยึดตัวตรงและจ้องตากับคู่สนทนา ไม่มีเหตุผลอะไรที่คุณจะต้องทำคอตกเพราะความรู้สึกกลัวหรือขยาดหน้า ไม่สำคัญหรอกว่าสภาพภายนอกของคุณจะดูน่าเวทนายังไง เพราะในฝ่ายวิญญาณนั้นพระเยซูได้สิ้นพระชนม์เพื่อยกชูคุณขึ้นสู่สวรรค์สถานแล้ว ไม่สำคัญหรอกว่าคุณจะเคยต่ำต้อยแค่ไหน ตอนนั้นบนศีรษะของคุณมีมงกุฎแห่งเกียรติและพระสิริสวมอยู่แล้ว ไม่สำคัญหรอกว่าคุณจะเคยแต่งตัวอย่างไรมาก่อน ตอนนี้คุณมีเสื้อคลุมแห่งความชอบธรรมและแหวนตราสวมที่นิ้วมือแล้ว คุณรู้ไหมว่าแหวนตราหมายถึงอะไร? มันหมายความว่า คุณมีสิทธิอำนาจ ทุกอย่างที่คุณพูดไป พระเจ้าจะทรงรับรอง

อย่าปล่อยให้มารมันใส่ความคิดว่าคุณไม่มีค่าพอ จงจำไว้ว่า ความคิดคือเมล็ดพันธุ์ วิญญาณของคุณจะผลิตได้ก็แต่สิ่งที่คุณได้หว่านและบ่มเพาะไว้ในความคิดและในใจของคุณเท่านั้น

ทุกความคิดที่คุณปล่อยให้หยั่งรากลงในส่วนที่ลึกที่สุดหัวใจคุณนั้นจะเริ่มงอกงามและเกิดผล นั่นเป็นเหตุที่คุณต้องใส่ความคิดและถ้อยคำในแง่บวกเข้าไปแทนที่สิ่งที่เป็นแง่ลบ คุณต้องหยุดมองเห็นตัวเองเป็นคนบาปที่ไร้คุณค่า แล้วเริ่มมองเห็นตัวเองเป็นคนชอบธรรมของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์ (1 โครินธ์ 1:30)

โปรดจำไว้ว่า คุณมีสิทธิที่จะได้รับความโปรดปรานจากพระเจ้ามากพอๆ กับคนอื่น จงเรียนรู้ที่จะรับเอาและดำเนินชีวิตอยู่ในความโปรดปรานนั้น

ความโปรดปรานเป็นของขวัญของพระเจ้า

แต่พระเจ้าได้ทรงเลือกคนที่โลกถือว่าโง่เขลา เพื่อทำให้คนมีปัญญาอับอาย และได้ทรงเลือกคนที่โลกถือว่าอ่อนแอ เพื่อทำให้คนที่แข็งแรงอับอาย

พระเจ้าได้ทรงเลือกสิ่งที่โลกถือว่าต่ำต้อยและดูหมิ่น และเห็นว่าไร้สาระ เพื่อทำลายสิ่งซึ่งโลกเห็นว่าสำคัญ

เพื่อมิให้มนุษย์สักคนหนึ่งอวดต่อพระเจ้าได้

1 โครินธ์ 1:27-29

ครั้งหนึ่งเมื่อฉันได้ยินถึงเรื่องความเชื่ออันมากมายของสมิธ วิกเกิลสเวิร์ธ ฉันเกิดความรู้สึกประทับใจมากกับการตีต่างๆ ที่เขาได้ทำ เช่น การรักษาคนเจ็บคนป่วย การทำให้คนเป็นขึ้นมาจากความตาย ฉันคิดขึ้นมาว่า "พระเจ้าข้า ข้าพระองค์รู้ๆ ว่า ข้าพระองค์มีการทรงเรียก แต่คงจะทำอะไรแบบนั้นไม่ได้แน่เลย"

ทันใดนั้นพระเจ้าตรัสกับฉันว่า "ทำไมจะไม่ได้ล่ะ? ชีวิตเจ้าก็ยุ่งเหยิงพองๆ กับคนอื่นไม่ใช่หรือ?"

คุณเห็นไหมว่า เราคิดกลับกัน เราคิดว่าพระเจ้ามองหาคนที่มီးอะไรเพียบพร้อมหมดแล้ว ซึ่งไม่จริง พระคัมภีร์กล่าวว่า พระเจ้าเลือกสิ่งที่โลกเห็นว่าอ่อนแอและโง่เขลา เพื่อให้คนมีปัญญาอับอาย พระองค์มองหาคนที่ถ่อมตัวแล้วยอมให้พระองค์กระทำตามน้ำพระทัยและวิธีการของพระองค์ผ่านทางตัวเขา

ถ้าคุณและฉันระมัดระวังที่จะไม่เยอหยิ่งอวดตัว พระเจ้าก็สามารถที่จะใช้เราให้ทำงานที่ยิ่งใหญ่เหมือนที่พระองค์ใช้สมิธ วิกเกิลสเวิร์ธ ได้ หรือเหมือนกับบรรดาผู้รับใช้ที่ยิ่งใหญ่คนอื่นๆ แต่ทันทีที่เราล้าพองตัวด้วยความเยอหยิ่ง พระเจ้าก็จำเป็นต้องทำให้เราตกต่ำลง โปรดจำไว้ว่า พระคัมภีร์กล่าวว่า พระเจ้าสามารถยกชูเราขึ้นและทำให้ตกต่ำลงได้

(1 ซามูเอล 2:7) เป้าหมายก็คือ เราต้องจำไว้ว่า ฤทธิ์เดชไม่ได้เป็นของเราเอง แต่เป็นของพระองค์ พระองค์ทรงเลือกเราไม่ใช่เพราะเรามีความสามารถ แต่เพราะเรามีความพร้อมสำหรับพระองค์เท่านั้น นั่นก็เป็นส่วนหนึ่งของพระคุณและความโปรดปรานที่พระองค์ทรงเทมาเหนือเรา เมื่อพระองค์ทรงเลือกสรรให้เราเป็นทูตส่วนพระองค์ของพระคริสต์

ผู้แทนส่วนพระองค์ของพระคริสต์

ฉะนั้นเราจึงเป็นทูตของพระคริสต์ โดยที่พระเจ้าทรงเปิดเผยสำแดงพระองค์ผ่านทางท่านทั้งหลาย เรา (ที่เป็นผู้แทนส่วนพระองค์ของพระคริสต์) จึงขอร้องท่านในนามของพระคริสต์ให้ฉวยเอาความโปรดปรานของพระองค์ (ขณะนี้ได้เสนอต่อท่าน) และเข้าสู่การคืนดีกันกับพระเจ้า

2 โครินธ์ 5:20

ดังที่ได้เห็นไปแล้วว่า เราเป็นทูตของพระคริสต์ เป็นผู้แทนส่วนพระองค์ของพระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่

นั่นหมายความว่า สิ่งใดก็ตามที่เราทำ เราต้องทำด้วยความล้าเลิศ นั่นหมายความว่าทุกแห่งหนที่เราไป เราต้องเป็นตัวแทนของพระเยซูคริสต์ สำหรับทุกคนที่เราได้พบทุกคนที่เราต้องติดต่อด้วย นั่นคือเหตุที่เราควรจะวางตัว พุด และทำ เสมือนหนึ่งทูตของกษัตริย์ เป็นผู้แทนพระองค์ นั่นเป็นเหตุที่เราต้องดูแลตัวเอง ทั้งด้านร่างกาย ความคิด และวิญญาณ รวมทั้งทรัพย์สินทุกอย่างของเรา

ในฐานะทูตของพระคริสต์ บ้านของเรา สนามหญ้า รถยนต์และเสื้อผ้าของเรา ควรจะสะอาดและได้รับการดูแลเป็นอย่างดี เราควรทำกับข้าวของของเราอย่างดีที่สุดเท่าที่ทำได้ แต่ไม่ได้หมายความว่าเราต้องหาของใช้ที่ดีที่สุด เราไม่จำเป็นต้องมีของใช้ราคาแพงเหมือนคนอื่น แต่เราต้องถวายเกียรติและพระสิริแด่พระคริสต์ด้วยสิ่งที่มีอยู่

โปรดระลึกว่า พระเยซูทรงขอร้องโลกนี้ผ่านทางเรา ซึ่งเป็นผู้แทนส่วนตัวของพระองค์ในโลกนี้ เพื่อให้เข้ามารับเอาความโปรดปรานที่พระเจ้าทรงหยิบยื่นให้แก่เขา และเพื่อให้เขาได้กลับคืนดีกับพระเจ้าพระบิดา

สิ่งที่เปาโลกล่าวไว้ในพระคัมภีร์ข้อนี้คือ เมื่อเราได้รับเอาความโปรดปรานจากเบื้องบนแล้ว หน้าที่ และการทรงเรียกของเราก็คือ การสร้างอิทธิพลต่อคนอื่นเพื่อให้เขาเข้ามารับเอาความโปรดปรานอย่างเดียวกัน ซึ่งพระเจ้าประสงค์จะมอบให้แก่เขาเช่นเดียวกับที่ได้ทรงมอบให้แก่เราแล้ว

จงส่องแสง

พระเจ้าตรัสกับโมเสสว่า

"จงกล่าวแก่อาโรนและบุตรทั้งหลายของอาโรนว่า ท่านทั้งหลายจงอวยพรแก่คนอิสราเอลดังวิธีต่อไปนี้ คือว่าแก่เขาทั้งหลายว่า

ขอพระเจ้าทรงอำนวยพระพรแก่ท่าน เผ่าคู ป้องกัน และพิทักษ์รักษาท่าน

ขอพระเจ้าทรงให้พระพักตร์ของพระองค์ทอแสงแก่ท่าน และทรงกรุณา (กรุณา เมตตา และให้ความโปรดปราน) แก่ท่าน

ขอพระเจ้าทรงเงยพระพักตร์ (แสดงความพอใจ) ของพระองค์เหนือท่าน และประทานสันติสุข (ทำให้ใจและชีวิตสงบอย่างต่อเนื่อง) แก่ท่าน"

กัณฑ์ดาราวี 6:22-26

คุณรู้ไหมว่า อะไรคือพระพักตร์ของพระเจ้า? ก็คือใบหน้าและอาการปรากฏของพระเจ้า เมื่อผู้รับใช้พระเจ้าพูดกับเราว่า "ขอพระเยโฮวาห์ทรงให้พระพักตร์ของพระองค์ทอแสงแก่ท่าน และทรงพระกรุณาท่าน ขอพระเยโฮวาห์ทรงมีพระพักตร์เข้มข้มขึ้น ต่อท่านและประทานสันติสุขแก่ท่าน" (กัณฑ์ดาราวี 6:25-26) เท่ากับเขากำลังพูดว่า "ขอให้ผู้คนได้เห็นพระสิริของพระเจ้าฉายแสงบนใบหน้าของท่าน และผ่านทางท่าน"

ฉันอยากหนุนใจให้คุณทำอะไบบางอย่าง เมื่อคุณก้าวออกไปเพื่อทำงานของคุณตามปกติ ขอให้คุณทูลขอพระเจ้าให้ทรงฉายแสงแห่งพระสิริของพระองค์ บนใบหน้าของคุณ ขอให้พระพักตร์อันเข้มข้มขึ้นของพระองค์ปรากฏอยู่บนใบหน้าของคุณและประทานสันติสุขแก่คุณ จงทูลขอให้พระองค์ส่องพระสิริของพระองค์มาเหนือคุณอย่างที่ทรงทำกับโมเสสและให้ความสว่างของคุณส่องไปยังคนทั้งปวง เพื่อให้เขาได้เห็นความดีที่คุณทำและจะได้สรรเสริญพระบิดาของคุณผู้ทรงสถิตในสวรรค์ (มัทธิว 5:16)

การส่องสว่างออกมาอาจทำได้ง่าย ๆ เช่น การทำให้ใบหน้าของคุณเต็มด้วยรอยยิ้ม นั่นคือวิธีหนึ่งในการเปิดสวิตช์แห่งพระสิริของพระเจ้า แสงแห่งพระสิริของพระเจ้าอยู่ในตัวคุณ แต่ถ้าคุณไม่เคยสำแดงออกมาเลย คนอื่นก็ย่อมไม่ได้รับพระพร แต่คุณส่งรอยยิ้มและทำดีต่อคนอื่นเรื่องน่าทึ่งก็อาจเกิดขึ้นได้ จงแสดงความโปรดปรานกับคนให้มาก และบ่อยเข้าไว้ เมื่อคุณทำอย่างนั้น คุณก็จะได้รับความโปรดปราน เพราะพระคัมภีร์กล่าวว่า เราหว่านสิ่งใดลงไป เราก็จะได้เก็บเกี่ยวสิ่งนั้น (กาลาเทีย 6:7) เมื่อเราสำแดงความโปรดปรานต่อคนอื่น เราก็จะได้รับความโปรดปรานกลับคืนมาด้วย

รับพระพรเพื่อเป็นพร

ฉันอยากปิดท้ายบทนี้ด้วยการหนุนใจคุณให้อธิษฐานขอความโปรดปรานเหนือธรรมชาติ ให้อธิษฐานขอความโปรดปรานจากคนที่คุณต้องติดต่อกับ ไม่ว่าคุณจะไปในที่ใด จงอธิษฐานขอให้ความโปรดปรานในที่นั้น อย่าลืมนิยามอธิษฐานให้คนอื่นได้รับความโปรดปรานจากพระเจ้าด้วย พระเจ้าตรัสกับอับราฮามว่า พระองค์จะทรงอวยพรท่าน เพื่อให้ท่านเป็นพระพรสู่คนอื่นด้วย (ปฐมกาล 12:2)

ยกตัวอย่างเช่น ทุกครั้งที่ฉันเดินเข้าไปในร้านอาหาร ฉันก็จะอธิษฐานว่า "พระเจ้าข้า ขอบพระคุณสำหรับความโปรดปรานที่ข้าพระองค์ได้รับในสถานที่นี้ ขอทรงอวยพรข้าพระองค์ และข้าพระองค์ขออวยพรทุกคนที่อยู่ในสถานที่นี้" ฉันมักจะได้รับบริการและอาหารที่ดีกว่า ถ้าคุณลองทำตามนี้แล้วยังไม่ได้ผล ก็อย่าพึ่งท้อใจ พระคัมภีร์กล่าวว่า บางครั้งผู้เชื่อก็ถูกข่มเหง เราจึงต้องให้คำสอนมีความสมดุลเสมอ

ฉันต้องยอมรับว่า บางครั้งฉันอธิษฐานขอความโปรดปรานในสถานที่บางแห่ง แต่ก็ไม่ได้รับการปฏิบัติที่ดีเลย แต่โดยส่วนใหญ่ฉันมักได้รับผลดีจากการปฏิบัติตามคำสอนเรื่องนี้ ฉันยังเชื่อด้วยว่า พฤติกรรมของเราในขณะที่ไม่ได้รับการปฏิบัติที่ดีนั้น จะเป็นตัวกำหนดว่าเราจะได้รับผลอันดีตามคำสอนนี้มากน้อยแค่ไหนในชีวิตเรา เมื่อคุณตกอยู่ในสถานการณ์ที่ไม่ได้เป็นไปตามความคาดหมาย จงอธิษฐานขอให้พระเจ้าทรงช่วยให้คุณรับมือกับความกดดันนั้นได้ และรักษาทำที่อันดีไว้เพื่อจะได้ถวายเกียรติและพระสิริแด่พระเจ้า

ทุกแห่งที่คุณไป จงอธิษฐานขอความโปรดปรานจากเบื้องบนให้อยู่เหนือทุกคนที่เกี่ยวข้อง ทั้งคนอื่นและตัวคุณเอง ถ้าคุณทำอย่างนั้น ความโปรดปรานเหนือธรรมชาติก็จะอยู่เหนือชีวิตคุณ และคุณจะได้รับพระพร เพื่อเป็นพรต่อคนอื่นด้วย

ความโปรดปรานที่เหนือธรรมชาติ

5

ท่าทีแห่งการมีใจกตัญญู

ฉันคิดว่าเราทุกคนคงรู้ดีแล้ว แต่อาจต้องเตือนความจำกันบ้างเป็นระยะๆ ว่าพระเจ้าทรงปรารถนาให้ประชากรของพระองค์เป็นคนที่มีความรักใคร่ชอบพอกับพระองค์ ไม่ใช่จู้จี้ขี้นหน้าหงิกหน้าอ คอยจับผิดคนอื่นอยู่ตลอดเวลา

น่าสนใจสังเกตว่า เมื่อเราศึกษาประวัติศาสตร์ของคนอิสราเอลดูแล้ว ท่าทีในแง่ลบแบบนี้เองที่ทำให้พวกเขาต้องเดินวนเวียนอยู่ในถิ่นทุรกันดารนานถึง 40 ปี ก่อนที่จะได้เข้าสู่แผ่นดินแห่งพระสัญญาพฤติกรรมเหล่านี้เราอาจเรียกได้หลายอย่างแต่พระเจ้าเรียกว่าการไม่เชื่อ

ตามทัศนะของพระเจ้า นั่นถ้าประชากรของพระองค์มีความเชื่อในพระองค์อย่างแท้จริง เขาก็ต้องรู้ว่าพระองค์ยิ่งใหญ่พอที่จะรับมือกับปัญหาทุกอย่าง และกระทำให้ทุกสิ่งบังเกิดเป็นผลดีสำหรับเขาได้ไม่ว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นก็ตาม ถ้าเขายังคงดำรงอยู่ในความเชื่อ ความยินดีและสันติสุขจะเกิดขึ้นเมื่อเราเชื่อ ไม่ใช่เมื่อเราจู้จี้ขี้นหน้าหงิกหน้าอ แต่คอยจับผิดคนอื่น

นี่คือบทเรียนที่เราจำเป็นต้องเรียนรู้เช่นเดียวกับคนอิสราเอล และสิ่งหนึ่งที่จะช่วยเราให้เรียนรู้เรื่องนี้ได้ก็คือ การสำแดงเรื่องพระคุณของพระเจ้า

การสำแดงเรื่องพระคุณของพระเจ้า

ฝ่ายคนที่ทำงานก็ไม่ถือว่าค่าจ้างที่ได้นั้นเป็นบำเหน็จ แต่ถือว่าเป็นค่าแรงของงานที่ได้ทำ (สิ่งที่ติดค้างเขา)

โรม 4:4

พระคัมภีร์ข้อนี้มีความหมายเป็นนัยว่า ถ้าคนเราทำงานเพื่อแลกกับค่าจ้าง พอถึงวันที่ได้รับค่าจ้างเขาก็จะไม่รู้สึกประทับใจในสิ่งที่เขาได้รับเท่าไรหรอก เพราะเขารู้สึกว่ามันเป็นการสมควรอยู่แล้วที่เขาจะได้รับเพราะเขาได้ทุ่มเทแรงงานเข้าแลก

นี่เป็นตัวอย่างที่ดีของสิ่งที่พระคัมภีร์เรียกว่า "การกระทำ" หรือการประพฤติ (โรม 4:2) การประพฤติเป็นสิ่งที่ตรงกันข้ามกับพระคุณซึ่งเราได้นิยามความหมายไปแล้วว่าเป็นความโปรดปรานจากพระเจ้าที่เราไม่สมควรจะได้รับ ซึ่งประทานให้แก่เราโดยที่เราไม่ต้องทำอะไรแลกเปลี่ยน อันที่จริงเราไม่สมควรจะได้รับด้วยซ้ำ

คงไม่มีอะไรที่ทำให้คนเราเกิดความรู้สึกสำพองใจจนกลายเป็น ความหยิ่งได้มากเท่ากับเมื่อเราได้รับบำเหน็จรางวัลจากผลงานของเราและก็คงไม่มีอะไรที่ทำให้เรารู้สึกเต็มล้นไปด้วยใจตัญญูและความรู้สึกขอบคุณได้มากเท่ากับการได้เห็นการสำแดงถึงพระคุณของพระเจ้าที่มีเหนือชีวิตของเรา

ถ้าเราคิดว่าเราสมควรที่จะได้รับสิ่งต่างๆ จากพระเจ้า เพราะเหตุที่เราได้ทุ่มเททำดีไปมากมาย ทั้งในการสละเวลาอธิษฐาน การอ่านพระคัมภีร์ประจำวัน การถวายสิบลดเป็นประจำ หรือการถวายทรัพย์อย่างเสียสละ หรือความสามารถที่จะสำแดงผลของพระวิญญานออกมาในชีวิต แล้วละก็ เราก็คงไม่รู้สึกรู้ใจตัญญูหรืออยากขอบพระคุณพระเจ้าสักเท่าไร ในทางกลับกัน เราจะเริ่มรู้สึกว่า พระพรทุกอย่างที่เราได้รับจากเจ้านั้นเป็นข้อพิสูจน์ถึงความบริสุทธิ์และความชอบธรรมในชีวิตของเรา ซึ่งจะทำให้เราเกิดความเย่อหยิ่ง มีท่าทีอวดความชอบธรรมของตนเอง ซึ่งจะเป็นเหตุให้เราดูถูกและขบถตัดสินคนอื่น ซึ่งอาจดูเหมือนไม่ได้รับพระพรมากเท่ากับเรา

บ่อยครั้งเราซึ่งอยู่ในพระกายของพระคริสต์มักจะมองคุณที่ กำลังประสบความทุกข์ยากลำบากแล้วคิดในใจว่า "ถ้าคนพวกนี้ดำเนินชีวิตตามแบบของฉันละก็ พวกเขาคงไม่ต้องเจอกับปัญหาหนักแบบนี้หรอก" ที่เขาพูดก็อาจจะจริงอยู่บ้าง แต่เราต้องจำไว้ว่าอัครทูตเปาโลกล่าวถึงตัวท่านเองว่า "ข้าพเจ้าเป็นอยู่อย่างที่เป็นอยู่ที่นี่ ก็เนื่องด้วยพระคุณของพระเจ้า" (1 โครินธ์ 15.10)

ฉันอยากยกตัวอย่างจากประสบการณ์ส่วนตัวว่า เราอาจเกิดท่าทีที่ไม่ดีขึ้นมาได้ถ้าเรารู้สึกภูมิใจในความสามารถและความสำเร็จของตนเองมากเกินไป

ฉันเคยรู้สึกเย่อหยิ่งและขบถตัดสินทุกคนที่มีบุคลิกภาพที่อ่อนแอกว่าฉัน ฉันมักจะดูถูกคนที่ไม่ค่อยมุ่งมั่นที่จะชนะ หรือรับมือกับสถานการณ์ต่างๆ ได้ไม่เก่งเท่ากับฉัน ไม่ว่าจะ เป็นทางร่างกาย ทางความคิด หรือทางอารมณ์ สุดท้ายพระเจ้าก็ต้องเข้ามาช่วย ให้ฉันเกิดความเข้าใจ เหมือนกับเปาโล ที่ว่าทุกสิ่งที่เราเป็นอยู่ในตอนนี้ ไม่ได้เกิดจากพลังกำลังหรือฤทธิ์เดชอันยิ่งใหญ่ของตนเอง แต่เป็นเพราะพระคุณและพระเมตตา ของพระเจ้าพระองค์ ทรงสำแดงให้ฉันเห็นว่า ถ้าพระองค์จะเพิกถอนพระคุณและพระเมตตาออกไปจากฉัน แต่ชั่วครู่หนึ่ง ฉันก็จะเป็นคนที่ฉันคิดว่ากำลังเป็นอยู่หรือภูมิใจที่ได้เป็นไม่ได้อีกต่อไป

ท่าทีแห่งการมีใจกตัญญู

ตามทีฉันได้แบ่งปันคุณมาหลายครั้งแล้วว่า ก่อนที่พระเจ้าจะประทานการสำแดงถึงเรื่องพระองค์ของพระองค์นั้น ชีวิตของฉันท้อแท้สิ้นหวังอย่างหนัก เพราะอะไรหรือ? เพราะฉันไม่รู้จักวิธีปล่อยให้พระเจ้าเข้ามาช่วยเหลือในปัญหาของฉัน ฉันได้รับชัยชนะเมื่อพระเจ้าทรงเริ่มสอนฉันถึงเรื่องพันธกิจที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงกระทำอยู่ในยุคปัจจุบัน

ดังที่ฉันได้กล่าวไปแล้วว่า หนึ่งใน 25 พระนามของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่กล่าวไว้ในพระคัมภีร์นั้น คือพระวิญญาณแห่งพระคุณและการวิงวอน ดังนั้นเมื่อเรากล่าวถึงเรื่องของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เราก็กำลังกล่าวถึงพระวิญญาณแห่งพระคุณ ซึ่งหมายถึงการที่ฤทธิ์เดชของพระเจ้าเข้ามาสู่ชีวิตเราเพื่อจัดการกับแนวโน้มในทางชั่วที่อยู่ในตัวเรา และเพื่อช่วยเหลือเราในการแก้ปัญหาทุกอย่างที่เราเผชิญอยู่

สิ่งดีทุกอย่างที่เราได้รับในชีวิตนี้ เป็นมาจากพระคุณของพระเจ้าทั้งสิ้น ฉันเชื่อว่าถ้าเรายังไม่ตระหนักชัดถึงสัจธรรมในข้อนี้ เราก้จะไม่มีวันเป็นคนที่มีใจขอบพระคุณและใจกตัญญู ตามที่พระเจ้าทรงปรารถนาให้เราเป็นได้เลย

ในฐานะที่เราเป็นมนุษย์ หรือแม้แต่เป็นคริสเตียนแล้วก็ตาม เรามีโอกาสที่จะเป็นคนเห็นแก่ตัวและมีใจอกตัญญู เราอาจอธิษฐานและใช้ความเชื่อเพื่อขอบางสิ่งจากพระเจ้า และก็อาจรู้สึกขอบพระคุณและกตัญญูต่อพระองค์ในตอนที่เราได้รับสิ่งนั้นจากพระเจ้า แต่ต่อมาไม่นาน เราก้สูญเสียท่าทีเช่นนั้นไป เราเริ่มคาดหวังว่าเราน่าจะได้รับสิ่งนั้น เราเริ่มมีท่าทีแบบเรียกร้องเอาจากพระเจ้า เราเริ่มไม่พอใจและหงุดหงิดเมื่อพระเจ้า ไม่ได้ประทานทุกอย่างให้แก่เรา ตามที่เราคิดว่าน่าจะเป็นสิทธิของเราในฐานะ "บุตรของพระราชา" การที่เราเป็นบุตรของพระเจ้านั้น เราย่อมมีสิทธิและมีมรดก แต่เราจำเป็นต้องมี ท่าทีที่ถ่อมใจ ถ้าขาดความถ่อมใจแล้ว เราก้จะเป็นคนที่ไม่รู้จักซาบซึ้งในพระคุณ และหยิ่งทะนงตน

ฉันขอบยกตัวอย่างเรื่องหนึ่ง เพื่อแสดงให้เห็นว่าเราอาจตกเป็นเหยื่อของท่าทีที่ไม่ดีได้ง่ายเพียงใด เช่น เราอาจใช้ความเชื่อขอบ้านหลังใหญ่จากพระเจ้าแรกๆ ตอนที่พระเจ้าประทานให้เรารู้สึกขอบพระคุณและมีใจกตัญญูต่อพระเจ้า แต่อีกไม่กี่เดือนต่อมา เราก้จะเริ่มบ่นว่าด้วยความรำคาญที่ตอนนี้จะต้องมาคอย ทำความสะอาดบ้าน "หลังใหญ่คร่ำครี"

เราทุกคนมีโอกาสดังต้องเจอกับเรื่องราวมากมายที่จะบ่นได้เป็นประจำ แต่การบ่นไม่ได้ช่วยแก้ปัญหาอะไรเลย มันเป็นการเปิดประตูให้มาร และทำให้ปัญหาของเราลุกลามใหญ่โตหนักเข้าไปอีก

ในบทนี้ ฉันอยากจะหนุนใจคุณให้ร่วมใจกับฉันที่จะเปิดใจให้พระเจ้าทรงสอนเรา เพื่ออนุญาตให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งเป็นพระวิญญาณแห่งพระคุณและการวิงวอน ได้เสด็จเข้ามาช่วยเหลือเราในการดำเนินชีวิตประจำวัน

ขอให้เราเรียนรู้ที่จะตอบสนองต่อความช่วยเหลือที่เราได้รับอยู่แล้ว โดยไม่สมควร ได้รับ โดยการเป็นคนที่มีใจกตัญญู ซึ่งไม่ใช่แค่การเอ่ยปากขอบพระคุณ เป็นครั้งคราวเท่านั้น แต่เป็นรูปแบบชีวิตที่เต็มไปด้วยการขอบพระคุณพระเจ้า คนที่มีใจกตัญญูคือคนที่รู้สึกขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับทุกสิ่งที่พระเจ้าทรงกระทำในชีวิต ของเขาเป็นประจำทุกวัน

ชีวิตที่เต็มไปด้วยการขอบพระคุณ

...พระเยซูทรงแหงนพระพักตร์ขึ้นตรัสว่า "ข้าแต่พระบิดา ข้าพระองค์ขอบพระคุณพระองค์ที่พระองค์ทรงโปรดฟังข้าพระองค์"

ยอห์น 11:41

ในพระธรรมตอนนี้ เราเห็นแบบอย่างอันดีของพระเยซูในเรื่องการขอบพระคุณพระเจ้า เมื่อคุณอธิษฐาน ฉันขอหนุนใจให้คุณจบคำอธิษฐานเหมือนที่พระเยซูทรงกระทำ โดยกล่าวว่า "พระบิดาเจ้า ขอขอบพระคุณพระองค์ที่พระองค์ทรงโปรดฟังข้าพระองค์"

เหตุผลประการหนึ่งที่หนุนใจให้คุณทำอย่างนั้นก็เพราะ อย่างที่ยอห์นได้กล่าวไว้แล้วว่า เมื่อเรารู้ว่าพระเจ้าทรงโปรดฟังเรา เราก็มารู้ว่าพระองค์ได้ทรงประทานในสิ่งที่เราทูลขอแล้ว (1 ยอห์น 5:14, 15) มารต้องการให้เราจบคำอธิษฐานด้วยการสงสัยว่าพระเจ้าจะฟังเรา และพอพระทัยที่จะประทานให้เราตามที่ทูลขอไปหรือเปล่า วิธีที่เราจะเอาชนะความสงสัยแบบนั้นได้ก็คือ การยกเสียงขึ้นขอบพระคุณพระเจ้า (สดุดี 26:7, โยนาห์ 2:9)

ฤทธิ์เดชส่วนหนึ่งของการอธิษฐานคือฤทธิ์เดชแห่งการขอบพระคุณ เพราะถ้าไม่มีชีวิตแห่งการขอบพระคุณแล้ว เราก็มีชีวิตในฤทธิ์เดชไม่ได้เลย

ในขณะที่พระเยซูยังทรงทำพันธกิจอยู่ในโลก พระองค์ทรงดำเนินพระชนม์ชีพเต็มไปด้วยการขอบพระคุณพระเจ้า พระองค์โมทนาพระคุณพระบิดาในสถานการณ์ต่าง ๆ ยกตัวอย่าง พระองค์ขอบพระคุณพระเจ้าที่ ทรงสำแดงสัจธรรมให้เด็กทารกได้รู้ แต่ปิดซ่อนไว้จากผู้มีปัญญาและความเข้าใจ (มัทธิว 11:25) พระองค์โมทนาพระคุณพระเจ้าเมื่อหักขนมปังและปลาเพื่อเลี้ยงคนสี่พันคน (มัทธิว 15:36) พระองค์ขอบพระคุณพระเจ้า

เมื่อทรงหยิบขนมปังหักก่อนกับปลาสองตัวเพื่อเลี้ยงคนห้าพันคน (ยอห์น 6. 11) และพระองค์
โมทนาพระคุณเมื่อทรงหยิบขนมปังกับน้ำองุ่นส่งให้แก่สาวกในระหว่างอาหารมื้อสุดท้าย
(มาระโก 14.22, 23)

เปาโลและรูปแบบชีวิตแห่งการขอบพระคุณ

อย่าทุกข์ร้อนในสิ่งใด ๆ เลย แต่จงทูลเรื่องความปรารถนาของท่าน
ทุกอย่างต่อพระเจ้า ด้วยการอธิษฐาน การวิงวอน กับการขอบพระคุณ

ฟิลิปปี 4:6

ในข้อนี้ เปาโลบอกให้เราดำเนินชีวิตโดยปราศจากความวิตกกังวล นั่นคือ
ดำเนินชีวิตแบบเต็มไปด้วยการขอบพระคุณ

เป็นเวลาหลายปีที่ฉันได้รับคำสอนมา (และได้เชื่อเช่นนั้น ถึงแม้ฉันไม่เคยศึกษา
ค้นคว้าในเรื่องนี้หรือทูลปรึกษากับพระเจ้าในเรื่องนี้เลย) ว่า ทุกครั้งที่ฉันทูลขอสิ่งใด
จากพระเจ้า ฉันควรเริ่มขอบพระคุณพระองค์ในทันที และขอบคุณพระองค์ไปเรื่อย ๆ
เพราะสิ่งที่ฉันได้ขอแล้วนั้นกำลังจะมาถึงแล้ว มีคนบอก (และฉันก็เชื่อ) ว่าถ้าทำอย่างนั้นแล้ว
มารซาตานจะไม่สามารถแย่งเอาสิ่งที่ฉันได้ทูลขอไปจากฉันได้ เขายังบอก (และฉันก็เชื่อ)
อีกว่า ถ้าฉันไม่ขอบพระคุณล่วงหน้าให้มากพอ ฉันก็อาจจะสูญเสียพระพรนั้นไปได้

เช่นเดียวกับผู้เชื่ออีกหลายคนในทุกวันนี้ ฉันมั่นใจว่าการที่ฉันขอบพระคุณพระเจ้า
ล่วงหน้าสำหรับสิ่งที่อธิษฐานขอ คือพลังสำคัญที่ทำให้พระพรนั้นมาถึงฉันได้

พระคัมภีร์อาจกล่าวถึงการที่เรามีใจขอบพระคุณในสิ่งที่เราได้อธิษฐานขอ
แต่เมื่อไม่กี่ปีที่ผ่านมา พระเจ้าได้ทรงประทานความเข้าใจแก่ฉันในเรื่องนี้ซึ่งแตกต่างไปบ้าง
ซึ่งฉันอยากนำมาแบ่งปันให้คุณฟัง สิ่งที่พระเจ้าทรงสอนฉันนั่นคือ เมื่อเรามาเข้าเฝ้าพระองค์
ในการอธิษฐาน เพื่อทูลขอให้พระองค์ทรงช่วยในปัญหาเฉพาะหน้าของเรา พระองค์ประสงค์
ให้เรามีใจขอบพระคุณและมีใจกตัญญูในสิ่งที่พระองค์ได้ทรงกระทำไปแล้ว พระองค์ทรง
สำแดงให้เห็นว่า สิ่งที่พระองค์ประสงค์นั้นไม่ใช่อาการของการขอบพระคุณ แต่เป็นท่าที
ที่ซาบซึ้งในพระคุณมากกว่า พระองค์ประสงค์ให้เราขอบพระคุณพระองค์ตลอดไปสำหรับ
สิ่งที่พระองค์ทรงกระทำมาแล้วในอดีต สิ่งที่กำลังทรงกระทำในปัจจุบัน และสิ่งที่จะทรงกระทำ
ในอนาคต เมื่อถึงเวลาที่เรามาเฝ้าพระองค์ในยามที่มีปัญหา ก็เป็นแค่การเอ่ยถึงปัญหา
แต่เต็มไปด้วยการโมทนาขอบพระคุณพระเจ้า ฉันเชื่อแน่ว่า คำสรรเสริญและการโมทนา
ขอบพระคุณของเราควรจะมีมากกว่าการทูลขอ

เปาโลได้กล่าวถึงรูปแบบชีวิตที่เต็มไปด้วยการขอบพระคุณไว้ว่า **จงขอบพระคุณพระเจ้าคือพระบิดาสำหรับสิ่งสารพัดเสมอ** ในพระนามของพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา (เอเฟซัส 5:20) และอีกตอนหนึ่งเมื่อท่านเขียนถึงชาวเธสะโลนิกา **จงขอบพระคุณในทุกกรณี เพราะนี่แหละเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้า ซึ่งปรากฏอยู่ในพระเยซูคริสต์เพื่อท่านทั้งหลาย** (1 เธสะโลนิกา 5:18)

รูปแบบชีวิตที่เต็มไปด้วยการขอบพระคุณนี้ เป็นหลักฐานบ่งชี้ถึงชีวิตที่มีใจตัญญู พระเจ้าทรงสำแดงให้ฉันเห็นว่า ถ้าคนใดมีใจตัญญูสำหรับสิ่งที่เขามีอยู่แล้วนั้น มันเป็นสิ่งบ่งชี้ว่าเขาเป็นผู้ใหญ่พอที่จะได้รับพระพรอื่นๆ อีก

พระเจ้าทรงชี้ให้ฉันเห็นว่า "แต่ถ้าใครเอาแต่บ่นถึงสิ่งที่เขามีอยู่แล้วอยู่ตลอดเวลา แล้วเราจะประทานสิ่งอื่นๆ มาเพื่อให้เป็นขีปนากของเขากอีกทำไมเล่า?"

ประเด็นของเรื่องนี้ก็คือ ในพระธรรมฟิลิปปี 4:6 เปาโลไม่ได้มอบเคล็ดลับไว้เพื่อให้เราเอาคำขอบพระคุณมาเป็นเครื่องแลกเปลี่ยนกับสิ่งต่างๆ จากพระเจ้า สิ่งที่เขาแนะนำเสนอในพระธรรมตอนนี้คือการมีรูปแบบชีวิตที่เต็มไปด้วยการขอบพระคุณพระเจ้า และการมีใจตัญญู ซึ่งทำให้เราอยากขอบคุณพระเจ้าไม่ใช่สำหรับสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำเท่านั้น แต่สำหรับสิ่งที่พระองค์ทรงเป็นอยู่ด้วย ขอให้เรารู้เรื่องนี้ไว้เสมอทุกครั้งที่เราเข้ามาทูลขอต่อพระองค์

รายการขอบพระคุณของเปาโล

เขาก็จะวิงวอนขอพระพรให้แก่ท่านทั้งหลายและอาลัยท่านเป็นอันมาก เพราะเหตุพระคุณของพระเจ้าซึ่งสถิตอยู่ในท่านอย่างเหลือล้น

จงขอบพระคุณพระเจ้า เพราะของประทานซึ่งพระองค์ทรงประทานนั้นที่เหลือจะพรรณนาได้

2 โครินธ์ 9:14, 15

เปาโลขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับหลายอย่าง ท่านขอบพระคุณพระเจ้าที่คริสตจักรต้อนรับท่านอย่างผู้รับใช้พระเจ้า ท่านขอบพระคุณสำหรับเพื่อนร่วมงาน ขอบพระคุณสำหรับคริสตจักรที่ท่านได้ก่อตั้ง ขอบพระคุณสำหรับบรรดาคนที่อยู่ในคริสตจักร ขอบพระคุณพระเจ้าแม้แต่เรื่องที่ท่านพูดภาษาแปลกๆ และท่านขอบพระคุณพระเจ้าเป็นพิเศษผู้ทรงนำเราเสมอมาโดยพระคริสต์ด้วยความมีชัย และทรงโปรดประทานกลิ่นหอม

แห่งความรู้ของพระองค์ให้ปรากฏด้วยตัวเราทุกแห่ง (1 โครินธ์ 2:14)

แต่ตั้งที่ได้เห็นไปแล้วใน 2 โครินธ์ 9.15 สิ่งที่เขาโลน่าจะขอบพระคุณพระเจ้ามากที่สุด นอกจากเรื่องพระคริสต์แล้ว ก็คงเป็นเรื่องของพระคุณพระเจ้า ทำไมหรือ? เพราะเขาโลรู้ว่า โดยทางพระคุณ เราจึงได้รับของประทานอันดีทุกอย่างที่พระเจ้าทรงเลือกสรรที่จะประทานมาให้เรา

ในชีวิตนี้คุณและฉันมีเรื่องมากมายที่ต้องขอบพระคุณพระเจ้า ปัญหาก็คือเรามักกลายเป็นคนนิสัยเสียชอบถ้อยว่ายังไงพระเจ้าก็ต้องประทานสิ่งต่างๆ ให้แก่เราอยู่แล้ว เหตุผลที่เราเป็นแบบนี้ก็เพราะเราไม่เคยขาดแคลนสิ่งต่างๆ เหล่านั้น เพราะเคยชินกับการมีน้ำ สะอาดใช้ และมีอาหารการกินที่ดี มีเสื้อผ้า มีบ้านที่ดี มีรถใช้สะดวกสบาย มีการศึกษาที่ดีเยี่ยม เรามีเสรีภาพ มีความปลอดภัยและความมั่นคง และสิ่งต่างๆ อีกสารพัดอย่าง แต่เราลืมไปว่าอีกหลายล้านคนทั่วโลกไม่เคยได้สัมผัสกับพระพรอันดีเหล่านี้เลย ฉันจึงเชื่อว่าถ้าเราต้องการมีใจกตัญญู เราก็ต้องตั้งใจที่จะพัฒนาทำที่นั่นขึ้นมา พระเจ้าจะทรงช่วยเราโดยการสอนและเตือนใจเรา แต่เราก็ต้องพัฒนานิสัยใหม่อันนี้ขึ้นมาด้วย

พระวิญญานแห่งพระคุณและการอธิษฐานวิงวอน

พระวณะของพระเจ้าเกี่ยวข้องกับเรื่องอิสราเอล พระเจ้าผู้ทรงขึงท้องฟ้าออกและวางรากพิภพ และบันทึกวิญญานให้มีอยู่ในมนุษย์ ตรัสว่า

"ดูเถิด เรากำลังจะทำกรุงเยรูซาเล็มให้เป็นถ้ำน้ำเมาสำหรับบรรดาชนชาติทั้งหลายที่อยู่ล้อมรอบ ถ้ำนั้นจะอยู่เหนือยูดาห์เมื่อกรุงเยรูซาเล็มถูกล้อม

ในวันนั้น เราจะกระทำให้เยรูซาเล็มเป็นศิลาหนักแก่บรรดาชนชาติทั้งหลาย ผู้ใดที่พยายามยกหินนั้นขึ้นจะกระทำให้ตัวเราเองบาดเจ็บอย่างสาหัส

ในวันนั้นพระเจ้าจะทรงบังชาวเยรูซาเล็มไว้ เพื่อว่าคนที่อ่อนแอที่สุดท่ามกลางเขา ในวันนั้นจะเป็นเหมือนดาวิด และราชวงศ์ของดาวิดจะเป็นเหมือนพระเจ้า เหมือนทูตของพระเจ้านำหน้าเขาทั้งหลาย

ในวันนั้นเราจะแสวงที่จะทำลายประชาชาติทั้งสิ้น ซึ่งเข้ามาต่อสู้เยรูซาเล็ม และเราจะเทวิญญานแห่งความเมตตาเอ็นดูและการวิงวอนบนราชวงศ์ดาวิด และชาวเยรูซาเล็ม...

เศคาริยาห์ 12:1-3, 8-10

ในพระธรรมตอนนี้ พระเจ้าตรัสกับประชากรของพระองค์ว่า พระองค์จะทรงทำลายศัตรูของเขาทั้งหมด และประทานชัยชนะอันยิ่งใหญ่แก่พวกเขา โดยการทเพระวิญญานแห่งพระคุณ (หรือความโปรดปรานที่ไม่สมควรจะได้รับ) และการวิงวอน ลงมาเหนือเขาทั้งหลาย

ไม่มีทางที่เราจะดำเนินชีวิตอย่างมีชัยชนะได้โดยปราศจากความเข้าใจในเรื่องของพระวิญญานแห่งพระคุณและการวิงวอน ทั้งสองคำนี้ คือคำว่า พระคุณ และ การวิงวอน เป็นสิ่งที่ไปควบคู่กัน เพราะพระวิญญานแห่งการวิงวอนคือพระวิญญานแห่งการอธิษฐาน เป็นขอพระเจ้าสำหรับสิ่งที่เราต้องการ ไม่ใช่การพยายามทำให้มันเกิดขึ้นด้วยตัวเราเอง

ดังนั้น สิ่งที่พระเจ้ากำลังบอกเราในที่นี้คือ "เมื่อพระวิญญานแห่งการวิงวอนมาอยู่เหนือเจ้าและเจ้าเริ่มที่จะอธิษฐานด้วยความเชื่อ วิญญานแห่งพระคุณของเราจะเทลงมาเหนือชีวิตเจ้าอย่างท่วมท้น โดยฤทธิ์เดชของเราผ่านทางการอธิษฐานของเจ้า เราจะทำให้สิ่งที่เจ้าเป็นทำได้สำเร็จเป็นจริงในชีวิตของเจ้า คือสิ่งที่เจ้าไม่อาจทำให้สำเร็จได้ตามลำพังตนเอง"

คนในยุคพระคัมภีร์เดิมไม่ได้รับสิทธิพิเศษข้อนี้ พวกเขาต้องทำการหนักและดิ้นรนต่อสู้ เพราะพวกเขาใช้ชีวิตอยู่ภายใต้ธรรมบัญญัติ และกฎเกณฑ์ที่มีอยู่ก็คือ ถ้าใครทำผิดพระบัญญัติข้อใดข้อหนึ่งก็เท่ากับทำผิดพระบัญญัติหมดทุกข้อ

นี่คือสิ่งที่ทำให้คำสอนเรื่องพระคุณของพระเจ้าเป็นข่าวดี มันเป็นคำสอนที่กล่าวว่า ฤทธิ์เดชของพระเจ้ามาถึงเราได้แบบเปล่าๆ เมื่อเราเชื่อ คุณเข้าใจไหมว่ามันอัศจรรย์เพียงใดที่เราสามารถได้รับความช่วยเหลือจากพระเจ้าได้โดยไม่จำเป็นต้องเป็นคนที่มีสมบุรณ์แบบก่อน? เราไม่จำเป็นต้องทำทุกอย่างในชีวิตให้ถูกต้องครบถ้วนเสียก่อนจึงจะได้รับการอัศจรรย์จากพระเจ้าที่เราจำเป็นต้องทำก็มีเพียงแค่ทูลขอต่อพระองค์ แล้วมีความเชื่อว่า พระองค์จะทรงกระทำตามสิ่งที่เราได้ทูลขอนั้น ถึงแม้ชีวิตของเรายังคงห่างไกลจากความสมบุรณ์แบบ และสิ่งที่เราจำเป็นต้องทำก็คือ กล้าที่จะเข้ามายังพระบัลลังก์แห่งพระคุณ เพื่อรับเอาความช่วยเหลือในยามที่ต้องการด้วยความมั่นใจ และปราศจากความกลัว

อะไรเป็นสาเหตุที่ทำให้เราเป็นทุกข์ และขาดความสุข? ทำไมเรารู้สึกท้อแท้สิ้นหวัง? ทำไมเราไม่ลงรอยกัน? ทำไมเรามีแต่ความกระวนกระวายและความยุ่งยาก? ทำไมชีวิตเรามีแต่ความเศร้าและสับสนยุ่งเหยิงอยู่ตลอดเวลา? ทำไมเราไม่สามารถดำเนินชีวิตในความชื่นชมยินดีและสันติสุข? คำตอบนั้นชัดเจนอยู่แล้ว คือชีวิตของเราไม่ได้ยอมจำนนและอยู่ภายใต้การควบคุมของพระวิญญูณแห่งพระคุณและการวิงวอนอย่างแท้จริงนั่นเอง

เราทุกคนรู้ว่า ถึงแม้เราจะบังเกิดใหม่และรับบัพติศมาในพระวิญญูณบริสุทธิ์แล้ว เรายังอาจมีชีวิตเต็มไปด้วยความระทมทุกข์ ดังที่เราได้เห็นแล้วว่า การได้รับความรอดและการรับบัพติศมาในพระวิญญูณบริสุทธิ์ไม่ใช่สิ่งที่รับประกันว่าชีวิตเราจะมีชัยชนะยังมีอิทธิพลหลายอย่างที่เรายังจำเป็นต้องเรียนรู้และนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตเพื่อจะทำให้ชีวิตมีชัยชนะ บทเรียนที่สำคัญที่สุดประการหนึ่งก็คือการพึ่งพาในพระผู้เป็นเจ้าอย่างสิ้นเชิง

การสำแดงยิ่งใหญ่ที่ฉันได้รับจากพระธรรมยาขอบตอนนี้ก็คือ ไม่เพียงแต่ฉันไม่รู้จักทูลขอสิ่งที่จำเป็นจากพระเจ้าเท่านั้น แต่ความสัมพันธ์ของฉันกับพระเจียยังตั้งอยู่บนรากฐานความประพฤติของตัวเองอีกด้วย ฉันต้องเรียนรู้ที่จะเข้ามาเฝ้าพระเจ้าเหมือนเด็กเล็กๆ ปลอ่ยวางชีวิตตนเองไว้กับพระองค์ด้วยความไว้วางใจอย่างสิ้นเชิง ไม่ใช่พยายามพึ่งพาตนเองและหางทางออกทุกอย่างด้วยตนเอง

เมื่อฉันได้รับการสำแดงเรื่องการมอบชีวิตไว้กับพระเจ้าและทูลขอสิ่งที่ต้องการจากพระองค์ ฉันก็เริ่มอธิษฐานขอทุกอย่างจริงๆ เท่าที่ปากและลิ้นจะนึกได้ แทนที่จะดิ้นรนขวนขวาย ฉันยอมปลอ่ยวางและทูลขอ ไม่มีเรื่องใดใหญ่หรือเล็กเกินไปจนฉันไม่กล้าทูลขอให้พระเจ้าทรงจัดการ

ถ้าเดฟ สามี่ของฉันต้องการดูรายการฟุตบอล แต่ฉันกับลูกๆ อยากจะดูหนังแทนที่จะมานั่งทะเลาะกัน ฉันจะแยกไปอีกห้องหนึ่งและอธิษฐานว่า "พระเจ้าข้า ถ้าพระองค์ประสงค์ให้ครอบครัวเราได้ดูหนังด้วยกัน ก็ขอพระองค์ทรงเปลี่ยนใจเดฟด้วย" ฉันวางใจให้พระเจ้าเปลี่ยนใจเดฟถ้าสิ่งที่เขาทำนั้นไม่ถูกต้องในสายพระเนตรพระเจ้า แต่ถ้าไม่เป็นเช่นนั้น ฉันก็พร้อมที่จะยอมรับสถานการณ์นั้นด้วย

พระคัมภีร์กล่าวว่า อะไรก็ตามที่เราพยายามกระทำให้สำเร็จด้วยตนเอง พระเจ้าจะไม่อนุญาตให้ประสบความสำเร็จ พระองค์จะขัดขวางและต่อต้านเรา จนกว่าเราจะยอมจำนน ถ่อมตัวลง และเข้ามาทูลต่อพระองค์ว่า "พระบิดาเจ้า ข้าพระองค์ไม่สามารถแก้ไขสถานการณ์นี้ได้ ถ้าพระองค์ประสงค์ให้ประสบความสำเร็จ ก็ขอพระองค์ทรงกระทำเองเถิด"

เพราะเหตุนี้ฉันถึงได้บอกว่า เราต้องพึ่งพาในพระเจ้าอย่างสิ้นเชิง ไม่ใช่ใช้สูตร "การปลอ่ยวางและการขอ" เพื่อมิบให้พระเจ้าหรือคนอื่นเพื่อให้ได้ในสิ่งที่เราต้องการ

การบีบบังคับใจแบบนี้ก็ไม่ต่างอะไรจากการประพุดตีแบบอื่นๆ ซึ่งมีแต่จะนำไปสู่ความรู้สึกท้อแท้สิ้นหวัง ทางเดียวที่เราจะพบสันติสุขและความยินดีอย่างแท้จริงได้ในชีวิตก็คือ การละความกระวนกระวายทุกอย่างไว้กับพระเจ้า ทูลขอให้พระองค์ประทานทางออกแก่เราตามที่พระองค์จะทรงเห็นสมควร แล้ววางใจว่าพระองค์จะทรงกระทำเช่นนั้น จงทูลขอสิ่งที่คุณปรารถนาจากพระเจ้า แต่จงไว้วางใจให้พระองค์ประทานสิ่งที่ดีที่สุดสำหรับคุณและทุกคนที่เกี่ยวข้อง

พระวิญญูณบริสุทธ์ผู้เป็นของประทาน

พระวิญญูณแห่งพระคุณและการวิงวอน ก็คือพระวิญญูณบริสุทธ์ พระองค์เอง ทรงเป็นของประทานจากพระเจ้า ซึ่งเรารับเอาได้โดยการทูลขอด้วยความเชื่อและความไว้วางใจ

เราบอกท่านทั้งหลายว่า จงขอแล้วจะได้ จงหาแล้วจะพบ จงเคาะแล้วจะเปิดให้แก่ท่าน

เพราะว่าทุกคนที่ ขอก็ได้ ทุกคนที่แสวงหาก็คพบ และทุกคนที่เคาะก็จะเปิดให้เขา

มีผู้ใดในพวกท่านที่เป็นบิดา ถ้าบุตรขอปลาจะเอานูให้เขาแทนหรือ

ถ้าขอไข่ จะเอาแมงป่องให้เขาหรือ

เพราะฉะนั้นถ้าท่านทั้งหลายเองผู้เป็นคนบาปยังรู้จักให้ของดีแก่บุตรของตน ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด พระบิดาผู้ทรงสถิตในสวรรค์ จะทรงประทานพระวิญญูณบริสุทธ์แก่ผู้ที่มีชื่อต่อพระองค์

ลูกา 11:9-13

พระธรรมตอนนี้ มีใจความอย่างเดียวกันกับมัทธิว 7:7-11

จงขอแล้วจะได้ จงหาแล้วจะพบ จงเคาะแล้วจะเปิดให้แก่ท่าน

เพราะว่าทุกคนที่ขอก็ได้ ทุกคนที่แสวงหาก็คพบ ทุกคนที่เคาะก็จะเปิดให้เขา ในพวกท่านมีใครบ้างที่จะเอาก้อนหินให้บุตร เมื่อเขาขอขนมปัง

หรือให้งูเมื่อบุตรขอปลา

เหตุฉะนั้น ถ้าท่านทั้งหลายเองผู้เป็นคนบาป ยังรู้จักให้ของดีแก่บุตรของตน

ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด พระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์ จะประทานของดีแก่ผู้ที่ขอต่อพระองค์

พระคัมภีร์ทั้งสองตอนนี้ บอกให้เราขอ หา เคาะ อยู่อย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ ทั้งวัน ทั้งคืน สัปดาห์ละเจ็ดวัน ห้าสิบสองสัปดาห์ต่อปี เพื่อเราจะได้รับในสิ่งที่เราต้องการ

ไม่รู้กี่ครั้งต่อกี่ครั้ง ที่เรานอนไม่หลับทั้งคืน พยายามขบคิดถึงปัญหาของเรา จนนอนไม่หลับ แทนที่จะละความกระวนกระวายไว้กับพระเจ้าและทูลขอให้พระองค์ทรงตอบสนองความต้องการของเรา แล้ววางใจให้พระองค์ทรงกระทำตามนั้น

ขอให้จำพระธรรมยากอบ 4:2 "... ท่านไม่มีเพราะท่านไม่ได้ขอ" และนี่ก็ถึงยอห์น 16:24 ด้วย **"จงขอเถิดแล้วท่านจะได้ เพื่อความยินดีของท่านจะได้เต็มเปี่ยม"**

บ่อยแค่ไหนที่เราพยายามจะหายโรคโดยไม่ได้ขอให้พระเจ้าทรงรักษาโรค? บ่อยแค่ไหนที่เราพยายามจะมั่งคั่งแต่ไม่ยอมขอความมั่งคั่งจากพระเจ้า? และบ่อยครั้งเพียงใดที่เราพยายามจัดการกับปัญหาของเรา โดยไม่ยอมทูลขอให้พระเจ้าทรงประทานทางออกให้แก่เรา?

ความผิดพลาดของเราคือ เราไม่ได้ขอ ไม่ได้หา และไม่ได้เคาะ ไม่ได้ไว้วางใจในพระเจ้า องค์พระบิดาผู้ทรงรักเรา เพื่อให้พระองค์ประทานทุกสิ่งที่ดีที่เราทูลขอให้แก่เรา

นั่นคือบทเรียนหลักจากพระธรรมเหล่านี้ แต่มีข้อแตกต่างที่สำคัญอยู่ประการหนึ่งคือ ในมัทธิว 7.11 ผู้เขียนพระกิตติคุณบอกว่าพระเยซูคริสต์ตรัสถามว่า "เหตุฉะนั้นถ้าท่านทั้งหลายเอง ผู้เป็นคนบาปยังรู้จักให้ของดีแก่บุตรของตน ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด พระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์ จะประทานของดีแก่ผู้ที่ขอต่อพระองค์" ในลูกา 11.13 ผู้เขียนพระกิตติคุณบอกว่าพระเยซูคริสต์ตรัสถามว่า "เพราะฉะนั้นถ้าท่านทั้งหลายเอง ผู้เป็นคนบาปยังรู้จักให้ของดีแก่บุตรของตน ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด พระบิดาผู้ทรงสถิตในสวรรค์ จะทรงประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่ผู้ที่ขอต่อพระองค์"

บ่อยครั้ง เราใช้ข้อพระคัมภีร์ตอนนี้เพื่อเป็นพื้นฐานในเรื่องการรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งก็ไม่ใช่ไร แต่ฉันคิดว่ามันมีความหมายมากกว่านั้น ขอให้สังเกตว่า พระธรรมทั้งสองตอนนี้กล่าวว่า ถ้าเราซึ่งเป็นคนบาปยังรู้จักอวยพรลูกของเราด้วยของดี ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใดที่พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ ผู้ทรงดีรอบคอบ จะทรงประทานของดีให้แก่บุตรของพระองค์ "ของดี" ที่สำคัญที่สุดที่พระองค์ประสงค์จะประทานให้แก่เราก็คือ พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระองค์เอง

ของประทานจากพระเจ้า คือพระวิญญาณแห่งพระองค์นั้น คือผู้ทรงนำของเรา
อย่างอื่น ๆ เข้ามาสู่ชีวิตของเรา นั่นคือจุดประสงค์ที่ทรงประทานพระวิญญาณให้แก่เรา
เพื่อทรงกระทำให้ทุกสิ่งที่เราต้องการได้บังเกิดขึ้นในชีวิตของเรา

การสำแดงเรื่องนี้เองที่ส่งผลกระทบอย่างใหญ่หลวงต่อชีวิตของฉัน ก่อนหน้านั้น
ฉันพยายามอย่างหนักเพื่อให้ได้สิ่งที่ต้องการด้วยกำลังของตนเอง แต่หลักของพระเจ้านั้น
เรียบง่ายคือ ถ้าฉันต้องการสิ่งใด ที่ฉันต้องทำก็แค่ ทูลขอ เท่านั้น

ดังนั้น ตอนนีถ้านฉันต้องการความช่วยเหลือ ฉันก็จะทูลขอ แทนที่จะเสียเวลา
พลังงาน และความพยายามไปกับการแก้ปัญหาด้วยความรู้และความเข้าใจอันจำกัด
ของตนเอง ฉันก็แค่ทูลขอพระเจ้าให้จัดการดูแล และไว้วางใจให้พระองค์ทรงประทาน
ทางออกที่ดีที่สุด ตามน้ำพระทัยและพระปัญญาของพระองค์

สิ่งที่ฉันได้ตระหนักก็คือ พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงมีพันธกิจของพระองค์อยู่ใน
ปัจจุบันนี้ นั่นคือความหมายของพระเยซูเมื่อพระองค์ตรัสกับสาวกว่า เป็นการดีกว่าที่จะ
ให้พระองค์เสด็จจากไป เพื่อให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ พระผู้เส้าโลม ผู้เป็นของประทาน
จากพระเจ้า ได้เสด็จมาสถิตอยู่กับเขา และสถิตอยู่ภายในเขา

ต่อไป ขอให้เราพิจารณาตุ๊กตากรูหนึ่งถึงเรื่องของประทานอันประเสริฐ คือ
องค์พระวิญญาณบริสุทธิ์

พระวิญญาณบริสุทธิ์ ในฐานะที่เป็นบุคคล

เราจะทูลขอพระบิดา และพระองค์จะประทานผู้ช่วยอีกผู้หนึ่งให้แก่ท่าน
เพื่อจะได้อยู่กับท่านตลอดไป

คือพระวิญญาณแห่งความจริง ซึ่งโลกรับไว้ไม่ได้ เพราะแลไม่เห็นและ
ไม่รู้จักพระองค์ ท่านทั้งหลายรู้จักพระองค์ เพราะพระองค์ทรงสถิตอยู่กับท่าน
และจะประทับอยู่ในท่าน

ยอห์น 14:16-17

ก่อนที่พระเจ้าจะทรงสำแดงให้ฉันได้เข้าใจถึงพันธกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์
ในปัจจุบัน ฉันยังไม่ค่อยเข้าใจต่อแก่นแท้กว่าพระวิญญาณทรงเป็นบุคคล แน่หนอน ฉันรู้ว่า
พระวิญญาณบริสุทธิ์มักถูกเรียกว่าเป็นบุคคลที่สามของตรีเอกานุภาพ แต่ฉันมักจะทำง้างถึง
พระวิญญาณบริสุทธิ์เหมือนกับเป็นสิ่งของ ฉันจะถามคนอื่นว่า "คุณได้รับมันรึยังล่ะ?"

แต่ฉันมีความยินดีที่จะบอกคุณว่า พระวิญญูณบรสิทุธิ์ ทรงเป็นมากกว่านั้น

พระวิญญูณบรสิทุธิ์เป็นของประทานที่พระเจ้าทรงมอบให้เราโดยพระองค์ ของพระองค์ เมื่อเราถูกลบด้วยการอธิษฐาน และรับเอาโดยช่องทางของความเชื่อ บทบาทมากมายของพระองค์ ทั้งการเป็นพระเจ้าผู้เล้าโลม ที่ปรึกษา พระผู้ช่วย ผู้อธิษฐานเผื่อเรา ผู้แก้ต่างแทนเรา ผู้ทรงเสริมกำลัง และผู้ประทับยื่นเคียงข้าง อาจสรุปได้ว่าพระประสงค์ของพระองค์ก็คือการเสด็จมาอยู่ท่ามกลางชีวิตเรา และกระทำให้ทุกสิ่งบังเกิดเป็นผลดี เพื่อถวายพระสิริแด่พระเจ้า

ถ้าถ้าคุณยังไม่ค่อยรู้จักพระวิญญูณบรสิทุธิ์ในฐานะที่เป็นบุคคล ฉันก็ขอหนุนใจให้คุณเริ่มศึกษา ค้นคว้าถึงเรื่องของพระองค์ให้มากที่สุด เพราะพระวิญญูณบรสิทุธิ์ ทรงประทับอยู่ในคุณ ล้อมรอบคุณ และสวมทับคุณอยู่ พระองค์ประสงค์ที่จะมีส่วนร่วมในชีวิตของคุณเป็นการส่วนตัว พระองค์ถูกส่งมาให้คุณก็เพื่อจะทำการสิ่งต่างๆ ให้สำเร็จในตัวคุณ ผ่านทางคุณ และเพื่อคุณ

พระวิญญูณบรสิทุธิ์ในฐานะผู้ชำระให้บริสุทธิ์

แต่การที่ข้าพเจ้ากล้าเขียนบางเรื่องถึงท่าน เพื่อเตือนความจำของท่าน ก็เพราะเหตุของประทานแห่งพระคุณของพระเจ้าที่ได้ประทานแก่ข้าพเจ้า

เพื่อให้ข้าพเจ้าเป็นผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์ไปยังคนต่างชาติ และเป็นพรอิดฝ่ายข่าวประเสริฐของพระเจ้า เพื่อการถวายพวกต่างชาติทั้งหลายนั้น จะได้เป็นที่ชอบพระทัยคือเป็นที่ชำระไว้โดยพระวิญญูณบรสิทุธิ์

โรม 15:15, 16

ในพระธรรมยอห์น 14.2 ฉบับคิงเจมส์ พระเยซูตรัสกับสาวกว่า "เราไปจัดเตรียมที่ไว้ให้กับท่านทั้งหลาย" ต่อมาในบทเดียวกัน พระองค์ตรัสกับพวกเขาอีกว่า พระองค์จะขอต่อพระบิดา ให้ประทานพระผู้ช่วยอีกผู้หนึ่งที่จะอยู่กับพวกเขาตลอดไป แน่نون พระผู้ช่วยองค์นั้น ก็คือพระวิญญูณบรสิทุธิ์ นั่นเอง

ฉะนั้น เช่นเดียวกับที่พระเยซูได้เสด็จไปเตรียมที่ให้กับเรา ฉันก็เชื่อว่า พระองค์ทรงส่งพระวิญญูณบรสิทุธิ์มาเพื่อเตรียมพวกเราให้พร้อมสำหรับสถานที่นั้น

พระวิญญูณบรสิทุธิ์ทรงเป็นผู้ชำระเราให้บริสุทธิ์ ทรงเป็นผู้มีหน้าที่ทำให้ชีวิตของเราบริสุทธิ์ ถ้าคุณศึกษาเรื่องความบริสุทธิ์ คุณจะรู้ว่าไม่มีคนใดที่จะบริสุทธิ์

ได้โดยปราศจากพระวิญญูณเข้ามามีส่วนร่วมในชีวิตของเขาย่างเต็มที่ ทำไมหรือ? ก็เพราะว่าพระวิญญูณบริสุทธ์ทรงเป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้าที่ประทานมาให้เรา เพื่อกระทำการภายในเรา ผ่านทางเรา เพื่อเรา และต่อเรา ในสิ่งที่เราไม่สามารถกระทำ ด้วยตนเองได้

ก่อนที่จะได้รับการสำแดงในเรื่องนี้ ฉันไม่ค่อยได้ติดต่อกับพระวิญญูณบริสุทธ์ มากเท่าใดนัก แต่ตอนนี้ ฉันเชื่ออย่างมั่นคงว่า เราควรอธิษฐานต่อพระบิดาในนามพระเยซู แต่ฉันก็เชื่อด้วยว่า เราจำเป็นต้องมีสัมพันธกรรมกับพระวิญญูณบริสุทธ์ เช่นเดียวกับ พระบิดาและพระบุตรด้วย โดยทางการสัมพันธกรรมกับพระวิญญูณบริสุทธ์นี้เองที่ทำให้ฉัน ได้เข้าใจถึงบทบาทของพระวิญญูณบริสุทธ์ในฐานะพระผู้ช่วย

พระวิญญูณ บริสุทธ์ในฐานะพระผู้ช่วย

คำว่า *พระผู้โล้าโลม* ซึ่งเป็นคำที่ใช้เรียกพระวิญญูณบริสุทธ์นั้น สามารถแปลได้ หลายอย่าง ตามแต่บทบาทและหน้าที่ต่างๆ ของพระองค์ บทบาทและหน้าที่ประการหนึ่ง ก็คือ การเป็น พระผู้ช่วย

ฉันไม่เคยคิดเลยว่าพระวิญญูณบริสุทธ์ ซึ่งเป็นบุคคลที่สามของพระเจ้า ทรงเป็นพระผู้ช่วยส่วนตัวของฉัน บอกได้เลยว่า ฉันเป็นผู้หญิงที่ต้องการความช่วยเหลือ มากมาย แต่คุณคิดว่าฉันเคยร้องขอความช่วยเหลือไหม? ไม่เลย อย่างที่ฉันเคยเล่าให้ฟัง หลายครั้งแล้วว่า สิ่งที่คุณมักจะทำก็คือ การพยายาม เพราะฉันมีความเยอหยิ่ง ความดีอัน และความมุ่งมั่นที่ต้องทำทุกสิ่งด้วยตัวเอง ฉันจึงไม่ได้ถ่อมใจที่จะทูลขอรับความช่วยเหลือ จากพระเจ้า ฉันไม่รู้จักวิธีขอความช่วยเหลือจากพระเจ้า โดยเฉพาะอย่างยิ่ง กับเรื่อง ธรรมดาๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน เช่น เรื่องการทำผม หรือการเตรียมบ้านให้พร้อม เมื่อจะมีแขกมา

ฉันเคยคิดว่า เราซึ่งเป็นผู้เชื่อ สามารถร้องขอความช่วยเหลือจากพระเจ้า เฉพาะตอนที่เรตกอยู่ในสถานการณ์ที่เกินกำลังความสามารถของเราเท่านั้น ฉันเคยคิดว่า พระบิดาผู้ทรงสถิตในสวรรค์ ทรงสนพระทัยที่จะช่วยเหลือเรา เฉพาะในปัญหาหนักๆ ขนาดที่เราารู้สึกจนตรอกเท่านั้น

ฉันบอกไม่ถูกเลยว่า ความสัมพันธ์ส่วนตัวของฉันกับพระเจ้าเปลี่ยนไปมากมาย เพียงใด เมื่อได้ค้นพบและเข้าใจว่า พระองค์ทรงสนพระทัยและห่วงใยเราในเรื่องเล็กๆ น้อยๆ เรื่องปลีกย่อยทุกอย่างในชีวิตเรา ฉันถึงกับช็อคเมื่อรู้ว่าพระเจ้าทรงประสงค์ที่จะช่วยเหลือฉัน

ในทุกเรื่องในชีวิต และทุกครั้งที่ผมรู้สึกท้อแท้สิ้นหวังก็เป็นเพราะว่าผมไม่ได้ทูลขอความช่วยเหลือจากพระองค์นั่นเอง

เราทุกคนรู้ว่า บางครั้งจะมีนักอธิษฐานวิงวอนคอยอธิษฐานทูลขอให้พระเจ้าทรงช่วยเหลือในสถานการณ์ของเรา เพราะเราไม่สามารถหรือไม่รู้ว่าจะอธิษฐานขออย่างไร แต่บางเวลาเราก็ต้องรับผิดชอบต่อชีวิตของตนเอง ทำไมพระเจ้าไม่ทรงช่วยเราไปเลย เมื่อเห็นว่าเรากำลังต้องการความช่วยเหลือ? เพราะพระวิญญูณบรสิทุทธิทรงเป็นสุภาพบุรุษ พระองค์จะไม่ทรงเข้ามายุ่งเกี่ยวในเรื่องส่วนตัวของเราถ้าเราไม่ทูลเชิญพระองค์ พระองค์จะไม่ฟังประตูเข้ามา แต่จะทรงรอคอยให้เราทูลขอก่อน แล้วจึงเสด็จเข้ามาควบคุมสถานการณ์

พระเจ้าจึงต้องสอนฉันว่า พระองค์ทรงประสงค์ที่จะช่วยเหลือฉันแม้กระทั่งในเรื่องเล็กน้อยในชีวิตประจำวัน เช่น การจัดผมให้ได้อย่างที่ฉันต้องการ

ครั้งหนึ่ง ก่อนที่ผมจะออกไปสอนพระคัมภีร์ ผมรู้สึกหงุดหงิดมากกับการพยายามตัดผมให้จ่อ จนฉันเกือบจะเอาแปรงฟาดหัวตัวเองเข้าให้แล้ว เรียกได้ว่าฉันกำลังโกรธจัด

คุณรู้ไหมว่า ซาตานชอบเหตุการณ์แบบนี้มาก คุณรู้ไหมว่าซาตานมีความสุขแค่ไหนที่ได้เห็นผู้หญิงที่โตแล้วคนหนึ่ง เอาแปรงหวีผมฟาดหัวตัวเอง เพราะจัดทรงผมไม่ได้ตามที่ใจต้องการ? คุณรู้ไหมว่าศัตรูรู้สึกตื่นเต้นดีใจแค่ไหน ที่ได้เห็นคริสเตียนดื้อรั้นและถือตัวจนไม่ยอมทูลขอให้พระเจ้าเข้ามามีส่วนร่วมเพื่อช่วยเหลือเรา?

เพราะความหยิ่งและการไม่รู้ของฉัน ทำให้ตกเป็นเหยื่อของมารอยู่ตลอดเวลา แต่ในครั้งนี้ พระเจ้าทรงมุ่งหมายไว้แล้วว่า จะต้องสอนบทเรียนนี้แก่ฉันให้ได้ เมื่อความพยายามอย่างอื่นล้มเหลวหมดแล้ว ฉันรู้สึกจนตรอกและยอมแพ้ จนต้องอธิษฐานออกมว่า "พระเจ้าข้า พระองค์ตรัสว่า เราไม่มีเพราะเราไม่ได้ขอ ดังนั้นข้าพระองค์ขอพระองค์ทรงช่วยจัดให้เส้นผมของข้าพระองค์เข้าที่เข้าทางด้วยเถิด ในพระนามพระเยซูคริสต์ อาเมน"

แล้วฉันก็พยายามอีกครั้งหนึ่ง เครื่องตัดอันเดิม เส้นผมเดิมๆ และวิธีการแบบเดิม ฉันใส่ผมเข้าไปในเครื่องตัด ดึงกลับมาด้านหลังแล้วม้วน ดึงเครื่องออก นั่นไง ม้วนงออย่างสวยงามทีเดียว

คุณบางคนอาจคิดว่าเรื่องแบบนี้มันไร้สาระไปหน่อย แต่มันก็มีประเด็นสำคัญ บางครั้งชีวิตเราต้องตกอยู่ในสถานการณ์ที่ทำให้เราตระหนกกว่า ถ้าพระเจ้าไม่เข้ามามีส่วนร่วมช่วยเหลือเรา ก็คงทำอะไรไม่ได้เลย คุณคงยังไม่เคยถึงกับต้องเอาแปรงมาโขกหัวตัวเอง

แต่คุณอาจเคยเจอกับสถานการณ์ที่ทำให้คุณคิดจะทำอะไรที่หนักกว่านั้น หรืออันตรายยิ่งกว่านั้นก็ได้ บางคนอาจต้องตกต่ำจนสุดขีด กว่าที่จะยอมละความหยิ่ง ความโกรธ และความดีอีร้นของตนเอง แล้วถึงจะมาทูลขอให้พระเจ้าเข้ามามีส่วนเกี่ยวข้องในชีวิต

เรื่องการจัดผมที่ฉันยกมาเล่าให้ฟังนี้ ก็เพื่อสะท้อนให้เห็นว่าตอนนั้นฉันรู้สึกท้อแท้แค่ไหนที่ไม่สามารถทำอะไรเป็นไปอย่างใจ ไม่ว่าจะพยายามอย่างหนักเพียงใด การที่ฉันอ้างว่าฉันมีความเชื่อมากแค่ไหนก็คงไม่ได้ช่วยเปลี่ยนแปลงสามิ หรือลูกๆ หรือตัวฉันเองได้ แต่ผ่านทางประสบการณ์เรื่องเส้นผมในวันนั้น ทำให้ฉันได้รับบทเรียนว่าความหวังอันเดียวที่จะทำให้ชีวิตของฉันก้าวหน้าไปได้ก็คือโดยการทูลขอให้พระเจ้าทรงช่วยเหลือ นั่นคือตอนที่ ฉันเริ่มตระหนักถึงการทรงสถิตของพระวิญญูณบริสุทธิในชีวิต ทั้งในฐานะที่ทรงเป็นเพื่อน เป็นที่ปรึกษา เป็นพระเจ้าผู้ช่วย เป็นผู้ริษฐานเผื่อ เป็นทนายแก้ต่าง เป็นผู้เสริมกำลัง และผู้ประทับยืนอยู่เคียงข้าง

พระวิญญูณบริสุทธิ

ผู้ทรงเสริมกำลังและประทับยืนเคียงข้าง

คำสุดท้ายมีความหมายพิเศษ ซึ่งสามารถนำมาใช้กับชีวิตเราในยุคที่ต้องเดินทางด้วยเครื่องบินเช่นปัจจุบันได้ดี เราคงรู้จักนักเดินทางบางคนที่ต้องคอยสแตนด์บาย คือ ยืนรออยู่ข้างๆ เคาน์เตอร์ตรวจบัตรโดยสาร เมื่อมีที่นั่งว่าง เขาก็จะได้สิทธิเดินทางในทันที พระเจ้าทรงใช้ภาพนี้เพื่อสอนให้ฉันเข้าใจถึงบทบาทของพระวิญญูณบริสุทธิในฐานะผู้ประทับคอยอยู่เคียงข้าง หรือ "สแตนด์บาย" เตรียมพร้อมที่จะเข้ามาช่วยเหลือและเสริมกำลังเราในทันทีที่โอกาสเปิดให้ ซึ่งทำให้พระองค์ได้รับพระนามว่า พระผู้ช่วย และพระเจ้าผู้เสริมกำลังเราอีกด้วย

ฉันได้เรียนรู้ว่า คำอธิษฐานที่เป็นฝ่ายวิญญูณมากที่สุดอันหนึ่งที่เราสามารถนำมาใช้ได้ก็คือ คำอธิษฐานสั้นๆ ที่ว่า "ช่วยด้วย!" ฉันบอกไม่ได้ว่าฉันต้องร้องขอความช่วยเหลือจากพระเจ้าสัปดาห์ละกี่ครั้ง "ช่วยด้วย" เกิดพระเจ้าข้า ขอทรงโปรดประทานกำลังข้าพระองค์ทราบบว่าพระองค์ประทับอยู่ที่นี้ เพราะพระคัมภีร์สัญญาไว้ว่า พระองค์ทรงประทับคอยอยู่เคียงข้างเพื่อช่วยเหลือและเสริมกำลังข้าพระองค์ในทุกสถานการณ์ของชีวิต"

ถ้าเราต้องการได้รับชัยชนะอย่างแท้จริง ถ้าเราต้องการประสพกับชีวิตที่ครบบริบูรณ์ซึ่งพระเยซูยอมวายพระชนม์เพื่อประทานให้เรา เราก็ต้องเรียนรู้ถึงสัจธรรมของพระคัมภีร์อันเรียบง่ายในเรื่องนี้ นั่นคือ เราไม่มีเพราะเราไม่ได้ขอ ตราบใดที่เรายังคง

พยายามทำทุกอย่างด้วยวิธีการและกำลังของเราเอง เราจะไม่เพียงแต่รู้สึกท้อแท้สิ้นหวังเท่านั้น เรายังทำให้พระคุณของพระวิญญูณบริสุทธิ์หมดฤทธิ์ไปอีกด้วย เพราะพันธกิจส่วนสำคัญยิ่งของพระองค์คือการช่วยเหลือและเสริมกำลังทุกคนที่ปรารถนาจะได้รับใช้พระเจ้า พระองค์ถูกส่งมาเพื่อสำแดงพระคุณแก่เรา

ฉันเชื่อมั่นว่า ความท้อแท้สิ้นหวังของเราส่วนใหญ่เกิดมาจากการที่เราไม่ได้รับเอาความช่วยเหลือและการเสริมกำลังจากพระวิญญูณบริสุทธิ์ ซึ่งทรงเตรียมพร้อมที่จะหยิบยื่นให้แก่เราอยู่ตลอดเวลา ฉันเรียนรู้เพิ่มเติมเรื่อยๆ ที่จะหลีกเลี่ยงจากความรู้สึกท้อแท้สิ้นหวัง โดยการเข้ามารับเอาความช่วยเหลือและกำลังที่มีอยู่พร้อมในองค์พระวิญญูณบริสุทธิ์

บางครั้ง เมื่อฉันต้องเทศนาและสอนติดต่อกันทั้งวันทั้งคืนจนหมดเรี่ยวหมดแรง ฉันจะอธิษฐานว่า "พระเจ้าข้า ขอทรงช่วยด้วยเถิด ข้าพระองค์ต้องการกำลังจากพระองค์" มีบางครั้งที่ฉันต้องสอนถึงเจ็ดครั้งในเวลาสี่วัน บ่อยครั้งฉันต้องเตือนใจตัวเองว่า ความช่วยเหลือของฉันมาจากพระเจ้า และยึดพระสัญญาว่า บรรดาผู้ที่รอคอยพระองค์ จะได้รับการเสริมเรี่ยวแรงใหม่ (สดุดี 121:2; อีสยาห์ 40:31) ในช่วงเวลาเช่นนั้นเองที่ฉันได้รับกำลังและความช่วยเหลือที่จำเป็น จนงานที่พระเจ้าทรงมอบหมายได้บรรลุความสำเร็จ

แต่การที่ทรงยื่นอยู่เคียงข้างเพื่อคอยให้ความช่วยเหลือและเสริมกำลังนั้น เป็นเพียงบทบาทหน้าที่อย่างหนึ่งของพระวิญญูณบริสุทธิ์ หน้าที่อื่นของพระองค์คือ เป็นครู เป็นผู้นำทาง และเป็นที่ปรึกษา

พระวิญญูณบริสุทธิ์ในฐานะที่ปรึกษา

แต่องค์พระผู้เส้าโลม (ที่ปรึกษา ผู้ช่วย ผู้อธิษฐานเผื่อ ผู้เสริมกำลัง ผู้อยู่เคียงข้าง) คือพระวิญญูณบริสุทธิ์ ซึ่งพระบิดาจะทรงใช้มาในนามของเรา (แทนที่เรา เป็นตัวแทนเรา กระทำในนามของเรา) นั้น จะทรงสอนพวกท่านทุกสิ่ง และจะทำให้ท่านระลึก (เตือนความจำ นำท่านเข้าสู่ความจำ) ถึงทุกสิ่งที่เรากล่าวกับท่านแล้ว

ยอห์น 14:26

บ่อยครั้งเพียงใด ที่เราทำให้ตัวเองท้อแท้สิ้นหวังด้วยการพยายามที่จะหาทางออกสำหรับปัญหาของเรา? บ่อยครั้งเพียงใดที่เราวิ่งไปขอคำปรึกษา คำแนะนำ

จากบางคน ซึ่งทำให้เราท้อแท้หนักเข้าไปอีก เพราะพบความจริงว่าเขาคนนั้นก็ไม่ได้รู้อะไรไปมากกว่าเราเลย

ฉันไม่ได้บอกว่า เราไม่ควรแสวงหาคำปรึกษาจากใคร โดยเฉพาะคนที่มีความเชี่ยวชาญในเรื่องการให้คำปรึกษาโดยเฉพาะ แต่ฉันกำลังบอกว่า เราจำเป็นต้องได้รับการทรงนำจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ แม้ในขณะที่กำลังขอคำปรึกษาหรือรับคำแนะนำจากคนอื่น

เราซึ่งเป็นผู้เชื่อต้องจำไว้ว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นที่ปรึกษาของเรา ในชีวิตของฉันเองนั้น ฉันได้เรียนรู้ว่า ถ้าฉันไม่รู้ว่าจะทำอย่างไร หรือไม่รู้ว่าจะรับมือกับสถานการณ์อย่างไร ฉันจะอธิษฐานง่าย ๆ ว่า "พระวิญญาณบริสุทธิ์เจ้าข้า ขอทรงสอนและให้คำปรึกษาข้าพระองค์ด้วย"

ฉันขอบอกตามตรงว่า ฉันกับสามีเป็นแค่คนธรรมดาๆ ซึ่งไม่มีความรู้อะไรเลยที่จะบริหารจัดการงานพันธกิจที่เราได้อยู่ ถ้าปราศจากความช่วยเหลือของพระเจ้า เราก็คงไม่มีความหวังที่จะสามารถทำงานที่เราทำอยู่ได้ ฉันต้องทูลต่อพระเจ้าอย่างนับครั้งไม่ถ้วนว่า "พระบิดาเจ้า ขอทรงสำแดงให้เราเห็น ขอทรงสอนเรา แนะนำเรา ช่วยเรา เสริมกำลังเราด้วยเถิด องค์พระวิญญาณบริสุทธิ์นี่คือพันธกิจของพระองค์ และเราขอมอบไว้ในความดูแลของพระองค์ทั้งสิ้น ขอทรงนำไปในทิศทางที่ควรเป็น"

เมื่อคุณยอมมอบสถานการณ์ไว้กับพระเจ้าแล้ว ก็ขอให้ละมันไว้กับพระเจ้าด้วยอย่าพยายามไปจัดการกับสถานการณ์นั้นด้วยกำลังและปัญญาของตนเองอีก ฉันบอกคุณได้เลยจากประสบการณ์ว่ามันไม่ได้ผลหรอก มีแต่จะทำให้ระทมทุกข์และรู้สึกท้อแท้สิ้นหวังหนักขึ้นไปอีกเท่านั้น จงไว้วางใจในพระเจ้าอย่างสิ้นเชิง จงยอมให้องค์ที่ปรึกษา พระวิญญาณแห่งความจริง ทรงนำคุณไปสู่ความจริงทั้งหมด (ยอห์น 16:13) นั่นคือเหตุที่พระเจ้าประทานพระองค์มาเพื่อคุณ

พระวิญญาณแห่งสันติสุข

เรามอบสันติสุขไว้กับพวกท่าน สันติสุขของเรา (เอง) ที่ให้กับท่านนั้น เราไม่ได้ให้อย่างที่โลกให้ อย่าให้ใจของท่านเป็นทุกข์ อย่างกลัวเลย (หยุดการที่ยอมให้ตนเองถูกรบกวน อย่ายอมให้ตนเองมีความกลัว หรือรู้สึกถูกข่มขู่ หรือขลาดกลัว หรือไม่สงบ)

ยอห์น 14:27

พระคัมภีร์ข้อนี้เป็นข้อถัดจากเมื่อพระเยซูตรัสกับสาวกของพระองค์ว่า พระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งพระบิดาจะประทานมาในพระนามของพระองค์นั้น จะทรงสอน พวกเขาทุกสิ่ง และจะทำให้พวกเขาระลึกถึงทุกเรื่องที่พระเยซูเคยสอนพวกเขา พระคัมภีร์ข้อนี้บอกให้เราคิดถึงบทบาทหน้าที่ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในชีวิตของผู้เชื่อไว้ด้วยเช่นกัน เป็นส่วนหนึ่งของพันธกิจของพระวิญญาณที่ทรงกระทำเพื่อเรา

ไม่มีทางเลยที่คุณและฉันจะสามารถดำรงชีวิตอยู่ในโลกนี้ได้อย่างมีสันติสุข ถ้าเราไม่รู้จักวิธีที่จะรับเอาพันธกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์อยู่อย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ หรือไม่หรือ? ก็เพราะเราจะพยายามดำรงชีวิตด้วยการงานของเราเองแทนที่จะพึ่งพระคุณ ตามที่เปาโลได้สอนไว้ว่า ทั้งสองสิ่งนี้ คือพระคุณและการงานของตนเองเป็นสิ่งที่ไปด้วยกันไม่ได้ ถ้าเราต้องการดำรงชีวิตอย่างมีสันติสุข เราก็ต้องเลิกพึ่งพาการกระทำ ของตนเอง แล้วหันมาพึ่งพาในพระคุณพระเจ้าอย่างสิ้นเชิง เราต้องไว้วางใจใน พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระองค์ในฐานะที่ปรึกษาของเรา พระองค์จะทรงนำเรา ไปสู่ความจริงทั้งหมด และทรงนำให้เราระลึกถึงทุกสิ่ง ทำให้เรามีความทรงจำที่บริสุทธิ์

คุณตระหนักหรือไม่ว่า เราจะมีสันติสุขมากมายเพียงใด ถ้าเพียงแต่เราจะยอม หยุดคิดล่วงหน้าว่าเราจะต้องพูดอย่างไร หรือต้องทำอะไรบ้างในแต่ละสถานการณ์ที่เรา ต้องเผชิญในชีวิต?

ไม่รู้คุณเป็นเหมือนฉันหรือเปล่า ฉันมักทำให้ตัวเองหมดเรี่ยวหมดแรงไปกับการ พยายามเตรียมตัวรับมือสถานการณ์ทุกอย่างที่คาดว่าจะต้องเผชิญในอนาคต ฉันพยายามวางแผนและซักซ้อมทุกคำที่จะพูดในการสัมภาษณ์และการสนทนาทุกครั้ง

พระเยซูตรัสกับเราในที่นี่ว่า เราไม่จำเป็นต้องทำเช่นนั้น พระองค์ตรัสว่า ให้เราวางใจพระวิญญาณบริสุทธิ์ในทุกเรื่อง เพราะพระองค์จะทรงนำและชี้ทิศทางให้เรา เมื่อเราต้องตัดสินใจในเรื่องที่ยาก หรือต้องแก้ปัญหาที่สลับซับซ้อน หรือเผชิญหน้ากับคนที่ คอยยาก พระองค์จะตัดสินใจเองว่าเวลาใดที่เหมาะสม และวิธีการใดที่ดีที่สุด พระองค์ จะประทานถ้อยคำที่ถูกต้องให้แก่เรา (มัทธิว 10:19, 20) เมื่อยังไม่ถึงเวลานั้น เราก็ไม่จำเป็นต้องเอาสิ่งเหล่านี้มารบกวนใจเลย

ถ้าเรายอมพึ่งในสิ่งที่พระเจ้ากำลังตรัสกับเราจากพระธรรมข้อนี้ ไม่เพียงแต่เรา จะมีสันติสุขมากขึ้นเท่านั้น แต่เราจะพบกับความสำเร็จมากขึ้นด้วย เพราะเมื่อถึงเวลาที่ เรา ต้องพูดออกไป ถ้อยคำที่ออกมาจากปากของเราก็จะเป็นปัญญาฝ่ายวิญญาณซึ่งมาจาก พระเจ้า ไม่ใช่สิ่งที่เกิดจากความคิดฝ่ายเนื้อหนังของเราเอง

แต่การที่เราจะได้รับความสุขและความมั่นใจเช่นนั้นได้ เราก็ต้องเรียนรู้ที่จะวางใจในพระวิญญาณบริสุทธิ์ และวิธีที่เราจะเรียนรู้ในการไว้วางใจพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็คือ การทำความรู้จักกับพระองค์ ซึ่งเกิดขึ้นได้โดยทางการมีความสามัคคีธรรมกับพระองค์

การสามัคคีธรรมกับพระวิญญาณบริสุทธิ์

อย่างไรก็ตามเราจะไม่บอกอะไรท่าน แต่เป็นความจริง คือที่เรากล่าวเพื่อประโยชน์ (สิ่งที่ดี มีประโยชน์ ข้อได้เปรียบ) ของท่านที่เราจากไป เพราะถ้าเราไม่ไป พระผู้เล้าโลม (ที่ปรึกษา ผู้ช่วยทนายความ ผู้อธิษฐานเผื่อ ผู้เสริมกำลัง ผู้อยู่เคียงข้าง) ก็จะไม่เสด็จมาหาพวกท่าน (เพื่อการสามัคคีธรรมกับท่านอย่างใกล้ชิด) แต่ถ้าเราไปแล้ว เราก็จะใช้พระองค์มาหาท่าน (เพื่อการสามัคคีธรรมกับท่านอย่างใกล้ชิด)

ยอห์น 16:7

จากพระคัมภีร์ข้อนี้ ซึ่งเป็นข้อสุดท้ายที่เราจะศึกษาถึงเรื่องพันธกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระเยซูตรัสกับเราว่า พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงประทานมาให้เรา เพื่อเรากับพระองค์จะได้มีความสามัคคีธรรมใกล้ชิดกัน

ก่อนที่เราจะผ่านหัวข้อนี้ไป ฉันอยากจะทำลายให้คุณทำสองสิ่ง ประการแรก ฉันขอหนุนใจให้คุณตั้งอกตั้งใจใช้ พระคัมภีร์ฉบับขยายความ เพื่อศึกษาทุกคำในพระธรรมยอห์น 16:7-11 ซึ่งอธิบายถึงพันธกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ แล้วถามตัวเองว่า "ฉันได้ยอมให้พระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นพระผู้เล้าโลม เป็นที่ปรึกษา เป็นพระผู้ช่วย เป็นทนายแก่ต่าง เป็นผู้อธิษฐานเผื่อ เป็นผู้เสริมกำลัง และเป็นผู้ยืนอยู่เคียงข้างแล้วหรือยัง? หรือฉันกำลังพยายามทำหน้าที่ทั้งหมดเหล่านี้ด้วยตัวเอง? ฉันกำลังพึ่งพาในพระองค์ ของพระเจ้า หรือความพยายามของตนเอง?"

ประการที่สอง ฉันขอหนุนใจให้คุณได้เข้าสู่ความสามัคคีธรรมกับพระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างใกล้ชิด เมื่อคุณตื่นขึ้นมาในตอนเช้า ให้พูดว่า "สวัสดิ์ตอนเช้า พระวิญญาณบริสุทธิ์ ข้าพระองค์ขอพึ่งพาพระองค์เพื่อให้ข้าพระองค์ผ่านวันนี้ไปได้ พระองค์ทรง ทราบถึงความต้องการและความอ่อนแอของข้าพระองค์ดี ขอทรงชี้ทาง และนำพาข้าพระองค์ไปสู่ความจริงทั้งหมด ขอทรงเสริมกำลังในทุกสิ่งที่ข้าพระองค์ลงมือทำ โปรดช่วยข้าพระองค์ในการหลีกเลี่ยงและต่อสู้กับการทดลอง ให้ข้าพระองค์เผชิญกับการทำลายได้ทุกอย่าง

ขอทรงประทานถ้อยคำที่ข้าพระองค์จะพูด และทรงสำแดงเส้นทางที่ข้าพระองค์จะดำเนินไป
ในวันนี้ เพื่อพระเกียรติเป็นของพระบิดาเจ้า อาเมน"

จากนั้นให้อริษฐานต่อพระผู้เป็นเจ้าว่า "พระบิดาเจ้า ข้าพระองค์ขออริษฐานรับเอา
พันธกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระองค์ในวันนี้อย่างเต็มขนาด ทุกสิ่งที่ข้าพระองค์
ต้องการ ข้าพระองค์ขอทรงจัดเตรียมไว้ผ่านทางทรงสถิตและฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์
ผู้ประทับกับข้าพระองค์และสถิตอยู่ในข้าพระองค์ อริษฐานในพระนาม ของพระเยซู อาเมน"

เปิดทางให้พระเจ้าได้เคลื่อนไหว

แต่พระองค์ผู้ทรงสามารถทำ (ดำเนินตามพระประสงค์) ทุกสิ่งได้อย่าง
สมบูรณ์แบบมากกว่าที่เรา (กล้า) ทูลขอ หรือคิดได้ (พันธขอบเขตของคำอริษฐาน
อันสูงสุด หรือความปรารถนา ความคิด ความหวัง หรือความฝันของเรา) โดย
(เป็นผลมาจาก) ฤทธิ์เดช (ของพระองค์) ที่ทรงทำการอยู่ภายในเรา

ขอให้พระเกียรติจงมีแต่พระองค์ในคริสตจักรและในพระเยซูคริสต์ตลอด
ทุกชั่วอายุคนเป็นนิตย์ อาเมน (ขอให้เป็นอย่างนั้น)

เอเฟซัส 3:20-21

พระคัมภีร์ตอนนี้ ได้สรุปใจความสำคัญของเนื้อหาทั้งหมดที่ฉันพยายามนำเสนอ
แก่คุณในหนังสือเล่มนี้

ถึงแม้คุณและฉันเป็นฝ่ายที่ต้องอริษฐานขอ แต่ฤทธิ์เดชของพระเจ้าต่างหาก
ที่เป็นฝ่ายกระทำการ

พระเจ้าสามารถทำอะไรได้มากกว่าที่เราจะขอจากพระองค์เสียอีก นี่คือเหตุผล
อีกข้อหนึ่งที่พระเจ้าทรงประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้มาสถิตกับเราและอยู่ในเรา
และกระทำการกับเรา เพื่อช่วยให้เรารู้ว่าควรขอสิ่งใด

ฉันขอหนุนใจให้คุณได้เปิดช่องทางเพื่อให้พระเจ้าเริ่มต้นเคลื่อนไหวในชีวิตคุณ
ในรูปแบบที่เข้มแข็งและเต็มไปด้วยฤทธิ์เดช โดยการทูลขอพระองค์ให้มากขึ้น จงขอ ขอ และ
ขอ จงขอต่อไปเรื่อยๆ เพื่อคุณจะได้รับ แล้วความยินดีของคุณจะได้เต็มเปี่ยม (ยอห์น 16:24)

จงให้ผู้นั้นทูลขอ

พี่น้องของข้าพเจ้า จงถือว่าเป็นเรื่องน่ายินดียิ่ง เมื่อพวกท่านเข้าไปอยู่ใน

หรือเผชิญการทดสอบ พบกับการทดลองใจต่าง ๆ

จงมีใจและเข้าใจเถิดว่าการทดสอบและพิสูจน์ดูความเชื่อของท่านนั้น จะนำมาซึ่งความทรหด และความเหนียวแน่น และความอดทน

แต่จงให้ความทรหด และความเหนียวแน่น และความอดทนของท่าน ได้บรรลุผลอย่างสมบูรณ์และทำหน้าที่จนเสร็จสิ้น เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เป็นคน ที่สมบูรณ์และพัฒนาพร้อม (โดยไม่มีข้อบกพร่อง) ขาดแคลนสิ่งใดเลย

ถ้าใครในพวกท่านขาดสติปัญญา จงให้คนนั้นทูลขอจากพระเจ้า (ผู้ประทาน แก่) ทุกคนด้วยพระทัยกว้างขวางและไม่ทรงตำหนิ ปราศจากคำคร่ำครวญหรือคอยจับผิด แล้วเขาก็จะได้รับตามที่ทูลขอ

เพียงแต่เขาต้องทูลขอด้วยความเชื่อ โดยไม่หวั่นไหว (ไม่ลังเล ไม่สงสัย) เพราะว่าคนที่สงสัย(คนที่ลังเล คนที่สงสัย) นั้นเป็นเหมือนคลื่นในทะเลที่ถูกลม พัดซัดไปมา

ด้วยความจริงแล้ว คนผู้นั้นอย่าจินตนาการเลยว่าจะได้รับสิ่งใด (ที่เขาขอ) จากพระเจ้าผู้เป็นเจ้า

ยากอบ 1:2-7

ในพระธรรมตอนนี้ ยากอบบอกถึงวิธีรับมือกับความทุกข์ยากและการทดลองใจ ต่าง ๆ ที่เราต้องเผชิญในชีวิต ท่านกล่าวว่า สิ่งต่างๆ เหล่านี้ นำมาซึ่งความทรหด ความหนักแน่นมั่นคงและความอดทน ท่านกล่าวว่า เราต้องยอมให้สิ่งเหล่านี้ทำการในเรา จนเสร็จสิ้น เพื่อว่าเมื่อเราผ่านการทดลองไปได้แล้ว เราจะเข้มแข็ง และเป็นคนที่ดีขึ้นกว่าเดิม

ยากอบยังบอกเราไว้อีกว่าเราควรทำอะไร ถ้าเราขาดสติปัญญา คือถ้าเราไม่รู้ว่า ควรจะอย่างไรดีเมื่อตกอยู่ท่ามกลางการทดลองใจและความทุกข์ยาก ท่านบอกไว้อย่างไร บ้าง? นั่นเป็นทุกข์และวิตกกังวลอยู่ทั้งคืนหรือเปล่า? รีบวิ่งไปขอคำแนะนำจากเพื่อนและ คนข้างบ้านใช่ไหม?

ไม่เลย ยากอบบอกว่า "จงให้ผู้นั้นทูลขอ"

นั่นคือประเด็นสำคัญอันดับแรก อย่าวิตกกังวลหรือเป็นทุกข์เป็นร้อน หรือวิ่งวุ่นหาคนอื่น แต่จงทูลขอ

ประเด็นที่สอง มีความสำคัญเท่าๆกัน เราต้องทูลขอจากใครหรือ? จากพระเจ้า "ผู้ประทานให้" พระลักษณะของพระองค์คือการชอบให้ พระองค์ประทานให้เราโดยไม่คิด

ที่จะจับผิดเรา ฉันเห็นว่าเรื่องนี้เป็นข่าวที่ตืออย่างยอดเยี่ยม

และประเด็นที่สามก็สำคัญไม่แพ้กัน เราควรจะทูลขออย่างไร? เราขอ "ด้วยความเชื่อ" ทำไมเราต้องขอต่อพระเจ้าพระเจ้าผู้ประทานด้วยความเชื่อ? เพราะว่าถ้าไม่มีความเชื่อแล้ว จะเป็นทีพอพระทัยของพระเจาก็ไม่ได้เลย เพราะว่าผู้ที่จะมาเฝ้าพระเจ้าได้นั้น ต้องเชื่อว่าพระองค์ทรงดำรงพระชนม์อยู่และพระองค์ทรงเป็นผู้ประทานบำเหน็จให้แก่ทุกคน ที่แสวงหาพระองค์ (ฮีบรู 11:6)

ประเด็นที่สี่คือการขอด้วยความเชื่อโดยปราศจากความสงสัย เราควรตัดสินใจว่าเมื่อเชื่อแล้วเราจะไม่สงสัย หรือมีความคิดสองใจในเรื่องนั้นอีก

ยากอบกล่าวว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าผู้ประทาน พระองค์ทรงประทานแก่ทุกคนโดยพระทัยที่กว้างขวาง และไม่ทรงตำหนิ บ่นว่า ไม่คอยจับผิดใดๆ หมายความว่า เมื่อเราเข้าเฝ้าพระองค์เพื่อทูลขอความช่วยเหลือจากพระองค์ พระองค์จะไม่ทรงยับยั้งความช่วยเหลือไว้จากเราเพราะความผิดพลาดใดๆ ของเรา เหตุที่เราไม่ได้รับก็ไม่ใช่เพราะเราไม่สมควรได้รับ แต่เป็นเพราะเราไม่ได้ขอด้วยความเชื่อ เพราะเราสูญเสียความมั่นใจ หรือเรากลายเป็นคนสองใจ

จากพระธรรมยากอบนี้ เรามองพระเจามีลักษณะอย่างไร?

"เป็นพระเจ้าผู้ประทานให้"

พระองค์ประทานอย่างไร?

"ด้วยพระทัยที่กว้างขวางและไม่ตำหนิใดๆ"

พระองค์ประทานให้แก่ใคร?

"ให้แก่ทุกคน"

พระองค์ทรงมีท่าทีอย่างไรในการประทานให้?

"โดยปราศจากการตำหนิหรือคอยจับผิด"

พระธรรมยากอบ 1:5 ฉบับคิงเจมส์ แปลไว้ว่า ถ้าผู้ใดในพวกท่านขาดสติปัญญา ก็ให้ผู้นั้นทูลขอจากพระเจ้า ผู้ทรงโปรดประทานให้แก่คนทั้งปวงด้วยเต็มพระทัย และมีได้ทรงตำหนิต่อว่า แล้วพระองค์จะทรงประทานให้แก่ผู้นั้น คำว่า ตำหนิ หมายความว่า "ดุด่า หรือ วิพากษ์วิจารณ์อย่างรุนแรง"

เราจึงอาจแปลข้อพระคัมภีร์ตอนนี้เป็นภาษาต่างๆ ได้ว่า "ถ้าเราขาดสติปัญญา ให้เราขอจากพระเจ้า พระผู้ประทาน ผู้จะโปรดประทานแก่ทุกคนด้วยพระทัยกว้างขวาง และไม่ทรงดุด่า หรือวิพากษ์วิจารณ์ในความผิดพลาดใดๆ ของเรา เพราะพระองค์ประสงค์ที่จะ

ช่วยเหลือเรา ถึงแม้เราจะไม่ได้ทำอะไรอย่างถูกต้องครบถ้วนก็ตาม"

ตั้งที่เราได้เห็นแล้ว คนจำนวนมากจะยอมให้พระเจ้าทรงช่วยเหลือเขาต่อเมื่อเขาคิดว่าตัวเองสมควรจะได้รับความช่วยเหลือเท่านั้น ฉะนั้นนี่เป็นเรื่องจริงเพราะครั้งหนึ่งมันเคยเกิดกับฉันมาแล้ว ไม่รู้ก็ปีต่อปีที่ฉันจะยอมให้พระเจ้าช่วยเหลือเฉพาะตอนที่คิดว่าได้ทำอะไรแลกเปลี่ยน หรือได้ทำความดีมากพอจนสมควรที่จะได้รับความช่วยเหลือจากพระองค์แล้วเท่านั้น การคิดแบบนี้ไม่ได้ทำให้เราเกิดใจกตัญญู หรือทำที่รู้สึกอยากขอบพระคุณพระเจ้าเลย เพราะถ้าเราคิดว่าเราได้รับสิ่งใดเพราะเราสมควรจะได้รับ มันก็จะไม่ใช่ของประทานอีกต่อไป แต่เป็นบำเหน็จ เป็น "ค่าตอบแทนของแรงงานที่ได้ทำไป" ข้อแตกต่างระหว่างการได้รับสิ่งใดโดยที่เราไม่สมควรจะได้รับ กับการได้รับที่สมควรได้รับ ก็คือข้อแตกต่างระหว่างพระคุณกับการกระทำนั่นเอง

นี่เป็นเหตุที่พระเจ้าไม่ทรงอนุญาตให้เรามีความสมบูรณ์พร้อมในขณะที่ยังอยู่ในโลก ไม่เช่นนั้นเราก็คงไม่พึ่งพาพระองค์อีกต่อไป เราก็คงไม่ต้องการพระคุณ และพระเมตตาของพระองค์อีก

การขอบพระคุณ - สิ่งที่น่าไปสู่ชีวิตที่มีฤทธิ์เดช

เหตุฉะนั้น ให้เราถวายคำสรรเสริญเป็นเครื่องบูชาแต่พระเจ้าตลอดไป โดยทางพระองค์นั้น คือผลแห่งริมฝีปากที่ขอบพระคุณพระนามของพระองค์

ฮีบรู 13:15

การขอบพระคุณ ใจกตัญญู และการสรรเสริญ เป็นสิ่งนำเราไปสู่ชีวิตที่เต็มด้วยฤทธิ์เดช การสรรเสริญคือ "เรื่องเล่า" หรือ "คำบรรยาย" เป็นเรื่องราวบอกถึงสิ่งที่เกิดขึ้นในชีวิตของใครคนหนึ่ง มันเป็น "การยอมรับด้วยปากถึงข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นกับชีวิตของคนใดคนหนึ่ง ซึ่งเป็นการถวายเกียรติแด่พระเจ้า"

กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ ถ้าเราจะทูลขอพระเจ้าอยู่เสมอไป ถ้าเรายังคงรับเอาพระคุณ และฤทธิ์เดชของพระองค์อยู่เสมอไป เราจะอัศจรรย์ใจที่มีเรื่องราวมาเล่าถึงการใหญ่ที่พระองค์ทรงกระทำเพื่อเราอยู่เสมอไป เป็นสิ่งที่ซึ่งเราไม่สมควรจะได้รับ ปากของเราจะกลายเป็นเหมือนน้ำตกที่มีคำสรรเสริญล้นไหลออกมาอยู่ตลอดเวลา เป็นการกล่าวยอมรับถึงบรรดาสິงดีที่พระเจ้าทรงกระทำในชีวิตของเราในแต่ละวัน

ตั้งที่ได้เห็นแล้วจากพระธรรมฮีบรู 13:15 ว่า เราจะถวายคำสรรเสริญเป็นเครื่องบูชา

แต่พระเจ้าตลอดไปโดยทางพระองค์นั้น คือให้ผลแห่งริมฝีปากของเราได้กล่าวคำยอมรับเชื่อ
และถวายพระสิริแต่พระนามของพระองค์

พระเกียรติ คำสรรเสริญ และพระสิริจงมีแต่พระองค์บัดนี้ และสืบไปเป็นนิตย์

6

ดำเนินชีวิตที่บริสุทธิ์ด้วยพระองค์

แต่ว่าข้าพเจ้าเป็นนออยู่อย่างที่เป็นอยู่นี้ก็เนื่องด้วยพระองค์ของพระเจ้า และพระองค์ซึ่งได้ทรงประทานแก่ข้าพเจ้ามิได้ไร้ประโยชน์ แต่ข้าพเจ้า กลับทำงานมากกว่าพวกเขาเสียอีก มิใช่ตัวข้าพเจ้าเองทำ แต่เป็นด้วยพระองค์ ของพระเจ้าซึ่งดำรงอยู่กับข้าพเจ้า

1 โครินธ์ 15:10

เราได้เห็นคำกล่าวของเปาโลจากพระธรรมกาลาเทีย 2:21 ไปแล้วว่า ข้าพเจ้า ไม่ได้กระทำให้พระองค์ของพระเจ้าไร้ประโยชน์... หมายความว่า ท่านไม่ได้พยายาม เอาการประพฤติดของตนเองมาทดแทนของประทานแห่งพระองค์ของพระเจ้า

ในพระธรรมตอนนี้ เปาโลกล่าวว่า ท่านเป็นอย่างที่เป็นอยู่ได้ไม่ใช่เพราะความเพียร พยายามของท่านเอง แต่โดยพระองค์ของพระเจ้า และกล่าวเพิ่มเติมอีกว่า พระคุณ ที่เทลงมาเหนือชีวิตของท่านนั้นไม่ใช่สิ่งเปล่าประโยชน์

คำว่า ไร้ประโยชน์ หมายถึง "ไม่มีประโยชน์" หรือ "ไม่บรรลุจุดประสงค์" พระเจ้า ไม่ได้ประทานพระคุณของพระองค์มาให้เราโดยไร้เหตุผล หรือปราศจากเป้าหมาย พระเจ้า ไม่ได้ประทานพระคุณมาเพื่อให้เราได้เพลิดเพลินเท่านั้น แต่เพื่อประทานฤทธิ์เดชให้ เรากระทำบางสิ่งได้โดยพระคุณนั้น

เราได้กล่าวถึงนิยามของพระคุณไปแล้วว่าเป็นความโปรดปรานซึ่งเราไม่สมควร ได้รับ นั่นคือแถมหนึ่งของพระคุณ ซึ่งอาจเป็นความหมายที่เราคุ้นเคยและได้ฟังอยู่บ่อยๆ ซึ่งเป็นความหมายที่ดี แต่เราก็ได้เห็นไปแล้วว่า พระคุณมีความหมายมากกว่านั้น พระคุณ คือฤทธิ์เดช เป็นฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ที่เข้ามาในชีวิตเราเพื่อเอาชนะ ความโน้มเอียงในทางชั่ว ถ้าเรื่องนี้เป็นจริง คนที่ได้รับ "พระคุณบริบูรณ์" (โรม 5:17) ก็น่าจะสามรถดำเนินชีวิตในความบริสุทธิ์ได้

จงบริสุทธิ์

(จงดำเนินชีวิต) ดุจดั่งเป็นบุตรที่เชื่อฟัง (ต่อพระเจ้า) อย่าประพฤติตามความปรารถนาชั่ว (ที่ครอบงำท่านอยู่) อย่างที่เกิดจากความโง่เขลาของท่านในกาลก่อน (ตอนที่ท่านยังไม่รู้ถึงความคาดหวังของข้าวประเสริฐ)

แต่พระองค์ผู้ได้ทรงเรียกท่านทั้งหลายนั้นบริสุทธิ์ฉันใด ท่านทั้งหลายจงเป็นคนบริสุทธิ์ในบรรดาการประพฤติทุกอย่างด้วยฉันนั้น

ดังที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า ท่านทั้งหลายจงเป็นคนบริสุทธิ์ เพราะเราเป็นผู้บริสุทธิ์

1 เปโตร 1:14-16

พระคัมภีร์ตอนนี้บอกเราไว้ชัดเจนว่า พระเจ้าทรงคาดหวังให้บุตรของพระองค์เป็นคนบริสุทธิ์อย่างที่พระองค์ทรงบริสุทธิ์ คำว่า "บริสุทธิ์" อาจเป็นคำสั้นๆ แต่ความหมายยิ่งใหญ่ เป็นคำเล็กๆ ที่มีความหมายมากมาย

การมีชีวิตบริสุทธิ์ หมายความว่าอย่างไร? อะไรคือความบริสุทธิ์? คำว่าความบริสุทธิ์ แปลตรงตัวว่า "การแยกไว้เพื่อพระเจ้า" เป็นการแยกออกที่ควรส่งผลให้ "มีความประพฤติดีสมกับคนที่ถูกแยกไว้เป็นการเฉพาะ"

ในพระวจนะของพระเจ้า ผู้ที่เชื่อว่าพระเยซูคริสต์เป็นพระผู้ช่วยรอดจะถูกเรียกว่า คริสตชน ซึ่งเป็นอีกคำหนึ่งที่ใช้เรียกคนที่มีชีวิตบริสุทธิ์ ในฐานะคริสตชน หรือคนบริสุทธิ์ เราควรเป็นตัวแทนของพระองค์ผู้บริสุทธิ์ ผู้ทรงเรียกเราให้ออกจากโลก และแยกไว้เพื่อกระทำตามพระประสงค์และแผนงานของพระองค์โดยเฉพาะ (โรม 8:28)

พระผู้ช่วยผู้บริสุทธิ์ของเรา

เหตุที่เราเรียกพระวิญญาณว่า พระวิญญาณบริสุทธิ์นั้นก็เพราะมีเหตุผล บางครั้งเราชินกับการได้ยินพระนามนั้นจนลืมนึกถึงความหมายที่แท้จริงไป เหตุที่พระองค์ถูกเรียกว่าบริสุทธิ์ ก็เพราะพระองค์ทรงบริสุทธิ์ และพระประสงค์ของพระองค์คือเพื่อมาประทับอยู่ในเรา แล้วทำให้เราบริสุทธิ์ด้วย

แต่ขณะที่ พระเจ้าทรงประสงค์และเรียกร้องให้เราบริสุทธิ์ พระองค์ก็ทรงทราบดีถึงความอ่อนแอและต่อความสามารถของเรา พระองค์ทรงทราบว่าถ้าปราศจาก

ความช่วยเหลือแล้ว เราก็ไม่มีทางที่จะเป็นตามที่พระองค์ทรงปรารถนาให้เราเป็น หรือทำตามที่พระองค์ประสงค์ให้เราทำได้นั้นคือเหตุที่พระองค์ทรงส่งพระวิญญาณของพระองค์มา (พระผู้เสาะโลม ที่ปรึกษา พระผู้ช่วย ผู้อธิษฐานเผื่อ ทนายแก้ต่าง ผู้เสริมกำลังและคอยประทับยื่นเคียงข้าง) เพื่อช่วยเหลือเราให้กระทำสำเร็จตามแผนงานและพระประสงค์ที่มีไว้สำหรับเรา

ฉันได้กล่าวไปแล้วว่า พระเยซูได้เสด็จไปเตรียมสถานที่ไว้สำหรับเรา และพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เสด็จมาเพื่อเตรียมชีวิตเราให้พร้อมที่จะไปอยู่ในสถานที่นั้น ข้อความนี้ไม่ได้อยู่ในพระคัมภีร์แต่มันสอดคล้องกับพระคัมภีร์ มันเป็นสัจธรรมที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานพระวจนะของพระเจ้า กระบวนการที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทำให้เราเป็นคนบริสุทธิ์ หรือนำเราไปสู่ความบริสุทธิ์นั้นเรียกว่า "การทรงชำระให้บริสุทธิ์"

การทรงชำระให้บริสุทธิ์

การทรงชำระให้บริสุทธิ์ เป็นคำที่เราพบเห็นอยู่ตลอดในพระคัมภีร์พันธสัญญาใหม่ ซึ่งหมายถึงกระบวนการที่พระเจ้าทรงใช้เพื่อทำการในเราโดยทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่สถิตอยู่ในเรา เพื่อให้เรามีความบริสุทธิ์มากขึ้นๆ จนกระทั่งเรากลายเป็นเหมือนพระเยซู พระบุตรของพระองค์ ในที่สุด

กระบวนการนี้จะไม่จบสิ้นในขณะที่เรายังอยู่ในร่างกายนี้ แต่คุณและฉันก็ไม่จำเป็นต้องห่วงเรื่องนั้น สิ่งเดียวที่เราต้องห่วงก็คือความก้าวหน้า คำถามที่เราต้องถามตัวเองคือเรากำลังก้าวไปสู่ความบริสุทธิ์หรือเปล่า เรากำลังร่วมมือกับพระวิญญาณบริสุทธิ์ และยอมให้พระองค์ทำตามที่ทรงประสงค์สำหรับชีวิตของเราหรือเปล่า?

ในฐานะผู้เชื่อ เราไม่จำเป็นต้องกังวลถึงเรื่องความบริสุทธิ์หรือกระบวนการทรงชำระให้บริสุทธิ์ จำเป็นต้องจริงจังกับเรื่องนี้ เราต้องตระหนักว่ามันเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าสำหรับเรา เราต้องปรารถนาความบริสุทธิ์ด้วยสุดใจของเรา เราต้องพยายามอย่างเต็มกำลังที่จะร่วมมือกับพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งกำลังทรงทำให้เกิดความบริสุทธิ์ขึ้นภายในชีวิตเราในแต่ละวัน

แต่การที่เราไม่กังวลกับเรื่องความบริสุทธิ์ ก็ไม่ได้แปลว่า เราจะเห็นความบาปเป็นเรื่องเล็กน้อย

พระคุณของพระเจ้าไม่ใช่ใบอนุญาตให้ทำบาป

เมื่อมีธรรมบัญญัติ ก็ทำให้มีการละเมิดธรรมบัญญัติปรากฏมากขึ้น แต่ที่ใดมีบาปปรากฏมากขึ้น ที่นั่นพระคุณก็จะไพบูลย์ยิ่งขึ้น

ถ้าเช่นนั้นเราจะว่าอย่างไร เราจะทำบาปเพราะมิได้อยู่ใต้ธรรมบัญญัติ แต่อยู่ใต้พระคุณกระนั้นหรือ ก็อย่าให้เป็นอย่างนั้นเลย

ท่านทั้งหลายไม่รู้หรือ ว่าท่านยอมตัวรับใช้ฟังคำของผู้ใด ท่านก็เป็นทาสของผู้ที่ท่านเชื่อฟังนั้น คือเป็นทาสของบาปซึ่งนำไปสู่ความตาย หรือเป็นทาสของการเชื่อฟังซึ่งนำไปสู่ความชอบธรรม

โรม 5:20, 6:15-16

เมื่อเราพูดถึงเรื่องพระคุณ เราต้องระวังที่จะไม่คิดว่า พระคุณเป็นเหมือนกับผ้าห่มที่คอยปกคลุมเราไว้ และเป็นใบอนุญาตให้เราทำบาปได้

เมื่อเปาโลเริ่มสอนผู้เชื่อในยุคนั้นถึงเรื่องของธรรมบัญญัติกับพระคุณ และการที่ธรรมบัญญัติทำให้เกิดบาป แต่ที่ใดที่มีบาป พระคุณก็ปรากฏบริบูรณ์ขึ้นที่นั่น ผู้เชื่อในยุคแรกก็เริ่มเกิดความคิดสับสน บางคนอ้างว่า "เอาละ ถ้าเราทำบาปมากขึ้นแล้ว ทำให้พระคุณปรากฏมากขึ้น และถ้าพระเจ้าพอพระทัยที่จะประทานพระคุณแก่เรา เราก็ควรทำบาปให้มากเท่าที่จะทำได้ เพื่อเราจะได้รับพระคุณเพิ่มขึ้น" (โรม 6:15)

เปาโลจึงต้องเขียนเพื่อแก้ไขความเข้าใจผิดของพวกเขา ท่านกล่าวว่า "อย่าให้เป็นเช่นนั้นเลย ท่านไม่รู้หรือว่า เมื่อท่านทำบาป ท่านก็เป็นทาสของความบาป ท่านจะดำรงชีวิตอยู่ในความบาปได้อย่างไรอีก เมื่อท่านได้ตายต่อบาปไปแล้ว" (โรม 6:16)

ปัญหาของเราในยุคปัจจุบันก็ไม่ต่างกันกับคนในสมัยของเปาโล เราไม่ได้เข้าใจผิดเรื่องของความบาปเท่านั้น เรายังเข้าใจผิดเรื่องของพระคุณอีกด้วย เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์สำแดงให้เราเห็นว่าจะต้องทำอะไรเพื่อจะไม่ทำบาปและดำเนินชีวิตในความบริสุทธิ์ เราก็พยายามทำตามทันทีโดยไม่อาศัยความช่วยเหลือจากพระองค์ เราดิ้นรนต่อสู้อย่างเคร่งเครียด จนสุดท้ายก็ลงเอยในความทุกข์และท้อแท้สิ้นหวัง และสับสน เพราะเราไม่เข้าใจว่าทำไมถึงต้องล้มเหลวตลอด

นั่นคือเหตุที่ฉันเทศนาและสอนถึงเรื่องของพระคุณ เพื่อเราจะได้เข้าใจถึงเรื่องพระคุณได้อย่างถูกต้อง ว่าทำไมพระเจ้าจึงประทานพระคุณแก่เรา และหน้าที่ของพระคุณในชีวิตเรา ซึ่งได้แก่ การประทานฤทธิ์เดชเพื่อให้เราดำเนินชีวิตที่บริสุทธิ์ ฉันคิดว่า เรายังศึกษาเรื่องของพระคุณไม่จบถ้าเรายังไม่ได้เรียนรู้ถึงข้อนี้

พระองค์เพื่อการดำเนินชีวิต และพระองค์เพื่อการยกขึ้น

ถ้าฉันทำหน้าที่ในส่วนของฉัน โดยการช่วยให้คุณได้เรียนรู้ที่จะรับเอาพระองค์ของพระเจ้าเสร็จแล้ว เราทั้งสองฝ่ายก็ควรเห็นผลในทางปฏิบัติเกิดขึ้นในชีวิตของเรา นั่นคือชีวิตของเราต้องบริสุทธิ์มากขึ้น มากขึ้น มากขึ้นไปเรื่อย ๆ

พระองค์ไม่ใช่ข้อแก้ตัวเพื่อให้ชีวิตเราคงเป็นเหมือนเดิมตลอดไป โดยอ้างว่าเราไม่จำเป็นต้องทำอะไรกับชีวิตของเราเพราะเราไม่ได้อยู่ใต้พระบัญญัติ แต่อยู่ใต้พระองค์นี่เป็นข้อผิดพลาดที่ผู้เชื่อยุคแรกได้กระทำ จนเป็นเหตุให้เปาโลต้องตำหนิและแก้ไขความเข้าใจผิดของพวกเขา

ถูกต้องที่พระองค์ของพระเจ้าจะช่วยให้เราพ้นจากความรู้สึกรับโทษตัวเองเมื่อเราทำบาปพระองค์ของพระเจ้าจะยังคงทำให้ชื่อของเราอยู่ในหนังสือแห่งชีวิตถึงแม้ว่าเราจะไม่สมบูรณ์แบบ พระคุณพระเจ้าช่วยเราให้รอด ประกาศว่าเราชอบธรรมในสายพระเนตรพระองค์ ทำให้เรามั่นใจว่าจะได้รับพระพรและมีบ้านถาวรในสวรรค์ นำพาเราผ่านชีวิตในโลกนี้ และทำให้เรามีสันติสุขในความคิดจิตใจ และสารพัดสิ่งดี ๆ อีกหลายอย่าง แต่พระองค์ของพระเจ้าทำการมากกว่าสิ่งเหล่านี้อีก พระคุณสอนให้เราดำเนินชีวิตตามความมุ่งหมายของพระเจ้า นั่นคือ ดำเนินชีวิตในความบริสุทธิ์

พระองค์ของพระเจ้าทรงประทานมาเพื่อเรา ไม่ใช่เพื่อประทานฤทธิ์เดชในการดำเนินชีวิตแก่เราเท่านั้น แต่เพื่อยกชูเราให้พ้นจากความบาป

เป็นเรื่องอันตรายที่เราจะพิจารณาเรื่องใดแต่เพียงด้านเดียว เพราะมันทำให้มุมมองของเราไม่สมดุล นั่นเป็นเหตุที่ผู้รับใช้พระเจ้าบางคนไม่ยอมเทศนาเรื่องพระคุณ เพราะเขากลัวว่าคนจะถือเอาเป็นข้ออ้างในการทำบาป ไม่ยอมเปลี่ยนแปลงชีวิต และใช้ชีวิตอย่างเฉื่อยชาและขาดวินัย

แต่ฉันมีมุมมองที่ต่างออกไปในเรื่องพระคุณ ฉันเชื่อว่าถ้าไม่มีใครเทศนาและสั่งสอนถึงเรื่องพระคุณเลย บรรดาผู้เชื่อก็จะไม่สามารถรับเอาฤทธิ์เดชที่เขาต้องการเพื่อให้สามารถชนะความบาปและมีชัยชนะเหนือปัญหาของเขาได้ ฉันแน่ใจว่าคริสเตียนส่วนใหญ่ไม่ได้คอยหาข้ออ้างเพื่อจะไปทำบาป แต่แสวงหาฤทธิ์เดชเพื่อจะมีชีวิตที่บริสุทธิ์ได้ ถ้าเราสามารถ สำแดงให้เขาเห็นวิธี เขาก็จะร่วมมือกับเราอย่างหมดใจ

นี่คือเหตุที่ฉันรักที่จะเทศนาและสั่งสอนถึงพันธกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เพื่อช่วยให้เราเข้าใจและมีชีวิตอยู่ในพระคุณอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าได้

พระวิญญานบริสุทธ์ :

ผู้สำแดงความจริงและผู้เสริมกำลังแก่ผู้เชื่อ

เพราะโดยการเชื่อฟังความจริงผ่านทางพระวิญญานบริสุทธ์ ท่านทั้งหลาย ได้ชำระจิตใจของท่านให้บริสุทธ์แล้ว จนมีใจรักพวกพี่น้องอย่างจริงจัง (ด้วยว่าท่าน พวกท่านทั้งหลายจงรักกันให้มากด้วยน้ำใสใจจริง

1 เปโตร 1:22

ตามพระคัมภีร์ข้อนี้ เราเชื่อฟังความจริงได้อย่างไร?
ผ่านทางพระวิญญานบริสุทธ์

เราเชื่อฟังความจริงที่พระวิญญานบริสุทธ์ พระวิญญานแห่งความจริงสำแดง ต่อเราได้อย่างไร? ผ่านทางฤทธิ์เดชของพระองค์

ดังที่เราได้เห็นแล้วว่า ส่วนหนึ่งในการงานของพระวิญญานบริสุทธ์ก็คือ การสำแดงความจริงให้ได้เราได้เห็น แต่เมื่อพระวิญญานแห่งความจริงจะเสด็จมาแล้ว พระองค์จะนำท่านทั้งหลายไปสู่ความจริงทั้งหมด... (ยอห์น 16:13)

พระวิญญานบริสุทธ์คือผู้ที่สำแดงพระวณะของพระเจ้าแก่เรา ทำให้เรารู้สำนึกว่า สิ่งที่เรานั้นผิด และสำแดงให้รู้ว่าเราควรจะทำสิ่งที่ถูกต้อง นั่นคือส่วนหนึ่งของกระบวนการทรงชำระให้บริสุทธ์ และเมื่อพระองค์ทรงสำแดงว่าเราควรจะทำสิ่งใด และหยุดทำสิ่งใด แล้ว เราก็ตองนำเอาถ้อยคำนั้นกลับไปทูลต่อพระองค์ และฟังพาในพระองค์เพื่อประทานฤทธิ์เดชให้เราทำการนั้นจนสำเร็จ

ถ้าฉันไม่รู้ถึงฤทธิ์เดชของพระวิญญานที่พร้อมจะช่วยเหลือฉันในสิ่งที่ได้ทรงสำแดงแก่ฉันว่าสิ่งใดควรทำ สิ่งใดไม่ควรทำ ฉันก็ต้องพ่ายแพ้ เมื่อฉันเห็นคำสั่งอย่างที่เราได้อ่านใน 1 เปโตร 1.14-16 ว่าอย่าประพฤติตามความปรารถนาชั่วที่ครอบงำเราอยู่ เมื่อตอนที่เรายังเขลาและไม่รู้ถึงข้อเรียกร้องของพระกิตติคุณ และการดำเนินชีวิตให้บริสุทธ์ เพราะพระเจ้าทรงบริสุทธ์ และฉันตระหนักว่าฉันทำสิ่งเหล่านั้นไม่ได้เลย ถ้าพระเจ้าไม่ทรงช่วยเหลือ

ถ้าเราสอนเรื่องความบริสุทธ์ โดยไม่ได้สอนถึงเรื่องฤทธิ์เดชที่สามารถช่วยเรา มันก็ยิ่งทำให้เกิดความกดดันมากขึ้น เพราะมันทำให้คนเราออกไปเพื่อดำเนินชีวิตที่บริสุทธ์โดยไม่รู้ตัวตัวเองควรจะทำสิ่งไหน อย่างไร

กฎเกณฑ์จะนำไปสู่กระบวนการทรงชำระให้บริสุทธิ์ ก็คือการรู้ว่าอันไหนคือหน้าที่
ในส่วนของพระเจ้า และอันไหนคือส่วนของเรา ความรู้เรื่องนี้จะสำแดงให้แก่เราได้โดยทาง
พระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ทรงสถิตอยู่ภายใน คือพระวิญญาณแห่งความจริง ถ้าเราจะยอมฟัง
และเรียนรู้จากพระองค์

ความบริสุทธิ์ ต้องสมดุล

ระหว่างการพำนักกับความพยายาม

ด้วยเหตุนี้ ข้าพเจ้าขอวิงวอนท่าน พี่น้องทั้งหลาย โดยเห็นแก่ความเมตตา
(ทั้งสิ้น) ของพระเจ้า ให้ท่านตัดสินใจมอบถวายตัวของท่าน (ร่างกายและอวัยวะ
ทั้งหมด) ให้เป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิตอยู่ และบริสุทธิ์ (อุทิศตน และแยกไว้) และเป็นที่
พอพระทัยพระเจ้า ซึ่งเป็นการนมัสการที่สมควร (มีเหตุผล มีปัญญา) และเป็น
ฝ่ายวิญญาณ

โรม 12:1

คุณรู้ไหมว่า เปาโลบอกอะไรแก่เราในพระคัมภีร์ข้อนี้? ท่านบอกเราว่า
เราสามารถที่จะมอบถวายทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับเราให้แก่พระเจ้า ไม่เพียงแต่ทรัพย์สิน
เงินทอง และเวลาและพลังงานของเราเท่านั้น แต่ร่างกายของเรา หัวของเรา มือและลิ้น
ของเราด้วย แม้แต่จิตใจ อารมณ์และท่าทีของเราด้วย

ถ้าเราอยากจะเข้าถึงความบริสุทธิ์สูงสุดที่สุด การแสดงออกทางใบหน้าของเรา
ก็ควรจะเป็นที่พอพระทัยของพระเจ้าด้วย นั่นหมายความว่าถ้าเราถูกเรียกให้ทำอะไร
เพื่อพระเจ้าแต่เราไม่ค่อยอยากทำเท่าไรนัก ไม่ใช่แค่เราจะไม่บ่น ไม่หงุดหงิดเท่านั้น
เราต้องไม่ทำหน้าตาบูดบึ้งอีกด้วย ถ้าเราอยากให้พระพักตร์ของพระเจ้าทอแสงมาที่เรา
เราก็ต้องให้ใบหน้าของเราได้สะท้อนถึงพระสิริและคำสรรเสริญของพระเจ้าด้วย

เราต้องมอบถวายอวัยวะและองคาพยพของเราทุกส่วนให้แก่พระเจ้า เพื่อเป็น
เครื่องบูชาที่มีชีวิต ทั้งบริสุทธิ์ อุทิศตน แยกไว้ (หรือชำระแล้ว) และเป็นที่พอพระทัยพระเจ้า
ซึ่งการนมัสการที่สมควร มีเหตุผล มีปัญญาและเป็นการนมัสการด้วยวิญญาณ

บ่อยครั้งที่เราเข้าใจว่าเราต้องรับใช้พระเจ้าและนมัสการพระองค์หมดทั้งกาย
และวิญญาณของเรา แต่ในที่นี้เปาโลโลกกล่าวว่า เราต้องรับใช้และนมัสการพระองค์ด้วยความ
ความคิดจิตใจของเราด้วย เราจะต้องไม่มอบถวายตัวเพียงแต่ด้านร่างกายและทางด้าน

อารมณ์เท่านั้น แต่ต้องมอบถวายทั้งการคิดหาเหตุผลและสติปัญญาให้แก่พระองค์ด้วย

นี่คือส่วนหนึ่งของความสมดูลที่ต้องเกิดขึ้นเมื่อเราถวายอวัยวะในร่างกายเรา ทั้งหัวใจและหัวใจของเราก็ต้องถวายเพื่อการรับใช้พระเจ้าด้วย

พระคุณของพระเจ้าไม่ใช่สิ่งที่จะหล่นลงมาจากเราเฉยๆ แต่เราต้องเลือกเอา เราต้องเลือกอย่างมีเหตุมีผลและมีสติที่จะดำเนินในความบริสุทธิ์ หน้าที่ส่วนของพระเจ้านั้นคือประทานพระคุณและพระวิญญูญาณให้แก่เรา และหน้าที่ของเราคือมอบถวายความคิดและความเจตนาให้แก่พระองค์

ถ้าเรากระตือรือร้น หรือเฉื่อยชามากเกินไป เราจะมีปัญหา เราต้องคอยรักษาความสมดูลที่ละเอียดอ่อนในเรื่องนี้ไว้ ระหว่างการพำนัก และการใช้ความพยายาม เช่นเดียวกันกับการละความกระวนกระวายไว้กับพระเจ้า และการยกความรับผิดชอบของเราให้แก่พระเจ้า เราต้องมีความสมดูลในการแยกแยะระหว่างการพำนักในพระเจ้า กับการเป็นคนเฉื่อยชาในเรื่องของพระเจ้า

ในหลักคำสอนของพระคัมภีร์เกือบจะทั้งหมดนั้น เหตุที่ผู้เชื่อเกิดความสับสนและประสบความล้มเหลวและท้อแท้สิ้นหวัง ก็เพราะเขาขาดความสมดูลไปไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง บางคนเป็นเหมือนลูกตุ้ม เขาแกว่งไปจนสุดด้านหนึ่ง เมื่อพบว่าตัวเองขาดความสมดูล จึงแกว่งตัวกลับมาจากจุดอีกด้านหนึ่ง ซึ่งก็แย่พอกัน ดูเหมือนเขาจะหาจุดสมดุลระหว่างทั้งสองขั้วไม่เจอเลย เมื่อพระวิญญูญาณสำแดงให้เขาเห็นว่าเขากำลังพยายามทำทุกสิ่งด้วยตัวเอง โดยไม่พึ่งพาพระองค์เลย เขาก็ตอบสนองจนเกินพอดี จากตอนแรกที่ไม่ได้พึ่งพาในพระองค์เลย หลายมาเป็นพึ่งพาในพระองค์อย่างเดียว จนไม่ยอมทำอะไรด้วยตัวเองอีกเลย คิดเอาว่าพระเจ้าจะทำทุกอย่างเพื่อเขาโดยที่เขาไม่ต้องออกแรงอะไรซึ่งเป็นหน้าที่รับผิดชอบของเขาเลย แต่ก่อนเขาเคยคิดว่า "ฉันต้องทำทุกอย่างเองหมด" มาตอนนี้เขากลับคิดว่า "ถ้าพระเจ้าอยากให้เรื่องนี้สำเร็จ พระเจ้าก็จะจัดการเอง" พระเจ้าประสงค์ให้เราละความกระวนกระวายไว้กับพระองค์ แต่ไม่ใช่ละทิ้งความรับผิดชอบของเรา

"ฉันขอละความกระวนกระวายไว้กับพระเจ้า" ถือเป็นคำกล่าวที่ดีถ้ามันรองรับด้วยคำอธิษฐานแห่งความเชื่อซึ่งเป็นหน้าที่รับผิดชอบของเรา ไม่ใช่ของพระเจ้า

ถ้าเราต้องการรักษาความสมดูล เราก็ต้องมีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับพระวิญญูญาณแห่งความจริง ความบริสุทธิ์ที่แท้จริงเป็นความพยายามร่วมกันระหว่างเรากับพระวิญญูญาณบริสุทธิ์ ต้องอาศัยความเข้าใจที่ชัดเจนว่าส่วนใดเป็นหน้าที่ของพระเจ้า และส่วนใดเป็นหน้าที่ของเรา และต้องมีความสมดูลระหว่างทั้งสองด้านซึ่งเป็นเรื่องละเอียดอ่อน ผู้เชื่อหลายคนเก็บเอาความกระวนกระวายไว้เอง แล้วละทิ้งหน้าที่รับผิดชอบ

ให้พระเจ้าทำแทน เราต้องละความกระวนกระวาย แล้วเข้าสู่การฟานักของพระเจ้า และพร้อมที่จะทำตามหน้าที่รับผิดชอบของเราโดยการเสริมกำลังจากพระวิญญาณแห่งพระองค์

ลักษณะของความบริสุทธิ์

พระเจ้าจอมโยธาตรัสตั้งหน้าว่า จงถามบรรดาปุโรหิตในธรรมบัญญัติเถิดว่า ถ้าผู้ใดยกชายเสื้อคลุมทำพกห่อเนื้อบริสุทธิ์ไป (เพราะว่ามันได้ถูกถวายเป็นเครื่องบูชาแด่พระเจ้าแล้ว) หากว่าชายเสื้อตัวนั้นไปถูกขนมบึง หรือแกง หรือเหล้าองุ่น หรือน้ำมัน หรืออาหารใดๆ สิ่งนั้นจะพลอยบริสุทธิ์ (แยกไว้เพื่อให้พระเจ้าทรงใช้โดยเฉพาะ) ไปด้วยหรือไม่" ปุโรหิตตอบว่า "ไม่บริสุทธิ์" (ความบริสุทธิ์นั้นติดต่อกันไม่ได้)

แล้วอัครทูตจึงถามว่า "ถ้าคนหนึ่งคนใดที่มลทิน (อย่างเป็นพิธ) เพราะไปถูกศพมาแล้วมาถูกสิ่งเหล่านี้เข้า สิ่งเหล่านี้จะมลทิน (อย่างเป็นพิธ) ไปด้วยหรือไม่" ปุโรหิตตอบว่า "สิ่งเหล่านี้ก็มลทินไปด้วย" (ความไม่บริสุทธิ์ ติดต่อกันได้)

อัครกัณฑ์ 2:11-13

เราได้ให้นิยาม ความบริสุทธิ์ไว้ว่า "การแยกไว้เพื่อพระเจ้า" ซึ่งเป็นการแยกที่ควรนำไปสู่ "พฤติกรรมอันสมควรกับที่เป็นผู้ที่ถูกแยกไว้แล้ว" ในพันธสัญญาใหม่ ภาษากรีกที่แปลว่า ความบริสุทธิ์ สามารถแปลว่า การชำระให้บริสุทธิ์ ด้วย พจนานุกรมภาษากรีกกล่าวว่า "ไม่สามารถโอนถ่ายหรือยกให้ได้" นี่หมายความว่า ความบริสุทธิ์เป็นเรื่องเฉพาะตัวของแต่ละคน เป็นสิ่งที่ต้องสร้างขึ้นทีละเล็กทีละน้อย ไม่สามารถมอบกันหรือเอาไปจากกันและกันได้

อีกนัยหนึ่ง คุณและฉันไม่สามารถเป็นผู้บริสุทธิ์ได้ด้วยการไปยื่นเข้าแถวให้คนอธิษฐานเผื่อ หรือให้คนมาวางมือ หรือด้วยการคบค้าสมาคมกับคนที่บริสุทธิ์

แต่สิ่งที่เราเห็นจากพระธรรมอัครกัณฑ์ในพันธสัญญาเดิมตอนนี่คือ ความไม่บริสุทธิ์สามารถติดต่อกันได้ ส่วนความบริสุทธิ์ติดต่อกันไม่ได้ มันหมายความว่า ถ้าเราไปคบค้าสมาคมกับคนที่ดำเนินชีวิตในความบาป ความบาปของเขาก็อาจติดมาสู่เราได้ เหมือนกับโรคติดต่อ แต่ความบริสุทธิ์ไม่ได้เป็นแบบนั้น เราไม่สามารถบริสุทธิ์ได้โดยการติดต่อสัมผัส หรือพบปะพูดคุย เราต้องเลือกที่จะบริสุทธิ์ด้วยความตั้งใจ

ความบริสุทธิ์เป็นเรื่องเฉพาะตัว

ส่วนคนที่ยังมีความเชื่อ้อยอยอยู่นั้น จงรับเขาไว้ (เข้าสู่การสามัคคีธรรม) แต่มีใช้เพื่อ ให้ได้เถียงกันในเรื่องความเชื่อที่แตกต่างกันนั้น

คนหนึ่ง (ความเชื่อของคนผู้นั้นทำให้เขา) ถือว่าจะกินอะไรก็ได้ทั้งนั้น แต่คนที่มีความเชื่อ้อย (จำกัดตนเองให้) กินแต่ผักเท่านั้น

อย่าให้คนที่กินนั้นดูหมิ่นคนที่ไม่ได้กิน และอย่าให้คนที่มิได้กินกล่าวโทษคนที่ได้กิน เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงโปรดรับเขาไว้แล้ว

ท่านเป็นใครเล่า จึงกล่าวโทษบ่าวของคนอื่น บ่าวคนนั้นจะได้ดีหรือจะล้มจม ก็สุดแล้วแต่นายของเขา และเขาก็จะได้ดีแน่นอนเพราะว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าของทรงฤทธิ์อาจ ให้เขาได้ดีได้

โรม 14:1-4

นอกเหนือจากปัญหาของการเข้าใจผิดในเรื่องของความบาปและพระคุณแล้ว เหตุผลหลักอีกข้อหนึ่งที่ทำให้คนเราไม่สามารถดำเนินชีวิตบริสุทธิ์ได้ก็คือ เราพยายามดำเนินชีวิตโดยใช้มาตรฐานความเชื่อของคนอื่นในเรื่องความบริสุทธิ์

ดังที่เราได้เห็นไปแล้วว่า ความบริสุทธิ์เป็นเรื่องส่วนบุคคล ตามธรรมชาติแล้ว มีบางอย่างที่เราทุกคนรู้ว่าเป็นสิ่งที่ผิดแน่นอน ถ้าคุณยังไม่แน่ใจว่ามีอะไรบ้างก็ให้กลับไปอ่านดูพระคัมภีร์แล้วคุณก็จะรู้ทันที แต่มีเรื่องอื่นๆ อีกหลายเรื่องที่พระเจ้าจะจัดการกับเราเป็นส่วนตัว มีบางเรื่องที่พระองค์อาจจัดการกับเราโดยวิธีที่ต่างออกไปเมื่อช่วงเวลาในชีวิตเราเปลี่ยนไป

ข้อผิดพลาดที่ใหญ่หลวงประการหนึ่งก็คือ การที่เราพยายามทำตามอย่างของคนอื่นกำลังทำอยู่ หรือบอกให้เราทำ เพราะเขาเชื่อว่าเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าสำหรับเขา

ความผิดพลาดอีกประการหนึ่งที่คล้ายกันก็คือ การที่เราพยายามให้คนอื่นทำตามอย่างเรา เพราะพระเจ้าสำแดงว่าเป็นน้ำพระทัยของพระองค์ที่จะให้เราเองทำอย่างนั้น ทั้งสองอย่างนี้เป็นความผิดพลาดที่ใหญ่หลวงมาก ๆ

ฉันต้องยอมรับว่าฉันมีความอ่อนแอในเรื่องนี้มาก ส่วนใหญ่ไม่ใช่ในแง่ที่ปล่อยให้คนอื่นมากะเกณฑ์ให้ฉันทำตามอย่างของเขา แต่ฉันมักจะพยายามบอกให้คนอื่นทำตามที่ฉันเชื่อเสียมากกว่า

ดังที่ได้ออกไปแล้วว่า ฉันพยายามใช้เวลาเปลี่ยนแปลงชีวิตตัวเองอยู่หลายปี

ด้วยความรู้สึกท้อแท้สิ้นหวัง ในที่สุดฉันก็ได้เรียนรู้ที่จะรับเอาพระองค์ (คือฤทธิ์เดช) ของพระเจ้าที่จะเปลี่ยนแปลงชีวิตฉันฉันต้องเรียนรู้บทเรียนอย่างเดียวกันสำหรับ ชีวิตคนอื่นด้วย ฉันพยายามเปลี่ยนแปลงและลูกๆ ฉันคิดว่าฉันรู้พระคัมภีร์ดีว่าอะไรถูกอะไรผิด ฉันจึงใช้เวลามากมายในการพยายามทำให้พวกเขาเชื่อและยอมเปลี่ยนบุคลิกภาพ การกระทำ และการตัดสินใจเลือกของเขา ให้เป็นไปตามที่ฉันคิด

"การทำงานแห่งเนื้อหนังของฉัน" มีแต่จะทำให้ปัญหาแย่งไปอีก การที่ฉันไม่ยอมพวกเขาอย่างที่เขาคืออยู่ ทำให้ความสัมพันธ์ของเราได้รับผลกระทบ เพราะพวกเขา รู้สึกถูกปฏิเสธและถูกตำหนิ มีแต่พระเจ้าเท่านั้นที่สามารถเปลี่ยนแปลงหัวใจของมนุษย์ได้ เราอาจสร้างระเบียบ กฎเกณฑ์ให้คนอื่นได้ แต่มันให้พวกเขาถอยห่างไปจากเรามากขึ้น แต่เมื่อเราเรียนรู้ที่จะรอคอยพระเจ้า พระองค์ก็จะเปลี่ยนชีวิตเราทุกคน ซึ่งการเปลี่ยนพฤติกรรมนี้เกิดจากมาจากใจที่ "ต้องการทำ" ไม่ใช่ "ต้องทำ"

ในฐานะที่ฉันเป็นอาจารย์ ฉันมีความสามารถอยู่ระดับหนึ่งที่จะโน้มน้าวใจคน นี่เป็นของประทานแห่งการสอนซึ่งทำการผ่านทางฉัน ฉันมีการทรงเจิมจากพระเจ้าที่จะนำพระวาระของพระองค์ไปสู่คนอื่น และจงใจให้เขายอมรับและนำไปปฏิบัติตามในชีวิต แต่เรื่องนี้เป็นสิ่งที่ฉันต้องระวังระวังมากๆ ฉันต้องคอยระวังที่จะไม่ล้ำเส้นจนเริ่มเอาความคิดเห็นส่วนตัวไปกะเกณฑ์ให้คนอื่นทำตาม

เมื่อฉันเริ่มทำพันธกิจครั้งแรกนั้น ฉันมีข้อเสียมากในเรื่องนี้ ฉันพยายามยึดเย็ดให้คนอื่นรับในสิ่งที่ฉันเชื่อ ทุกครั้งที่ฉันประสบความสำเร็จในเรื่องใด ฉันก็พยายามที่จะทำให้ทุกคนประสบความสำเร็จแบบเดียวกัน โดยกดดันให้เขาทำทุกอย่างเหมือนที่ฉันกำลังทำอยู่ แต่มีชัยชนะสักเรื่องหนึ่งในชีวิต ฉันก็จะรีบออกไปสอนบทเรียนสู่ชัยชนะให้แก่คนอื่นทันที

คุณต้องระวังในเรื่องแบบนี้ คุณต้องเผื่อระวังอย่าให้คนอื่นเอาสิ่งที่เขาเชื่อว่าคุณต้องมาบังคับให้คุณทำตาม และอย่าเอาความเชื่อของคุณไปบังคับให้คนอื่นทำตามเช่นกัน พระคัมภีร์กล่าวว่า เราต้องดำเนินตามการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งพระเจ้าทรงประทานพระวิญญาณให้แก่เราแต่ละคนก็เพื่อจุดประสงค์อันนี้เอง

ปัญหาก็คือ ผู้เชื่อหลายคนไม่อึดอ้อมใจกับการได้ฟังและดำเนินตามเสียงของพระวิญญาณเพื่อตนเองเท่านั้น และก็ไม่ได้ยอมให้คนอื่นได้ฟังและดำเนินตามเสียงของพระวิญญาณด้วยตัวของเขาเองอีก เขาคิดว่าทุกคนในพระกายของพระคริสต์จะทำอะไรเหมือนๆ กัน ในเวลาเดียวกัน ด้วยเหตุผลเดียวกัน สำหรับเขาแล้ว ถ้าใครไม่มีรูปแบบอย่างเดียวกันนี้แสดงว่ากำลังผิดพลาดใหญ่หลวง และออกนอกน้ำพระทัยพระเจ้าไปแล้ว

การมีท่าทีแบบนี้ เท่ากับเรากำลังตกอยู่ในกับดักซึ่งเปาโลได้เตือนเราไว้แล้วว่า อย่าตัดสินคนรับใช้ของคนอื่น

ปัญหาของเราคือ เราพยายามปรับปรุงแก้ไขคนอื่นอยู่ตลอดเวลา แทนที่จะจัดการดูแลบ้านของตัวเองให้เรียบร้อย ฉะนั้นต้องใช้เวลาเกือบครึ่งศตวรรษกว่าจะเรียนรู้บทเรียนในข้อนี้ นั่นคือเราต้องเอาใจใส่ดูแลการทำงานของตนเอง

ความบริสุทธิ์เป็นเรื่องเฉพาะตัว พระเจ้าทรงจัดการกับเราแต่ละคนตามวิธีการ และในเวลาของพระองค์เอง เราแต่ละคนกำลังอยู่ในกระบวนการชำระให้บริสุทธิ์ที่ในระยะที่ต่างกัน นั่นเป็นกระบวนการที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นผู้ทำการ ซึ่งมีลักษณะเฉพาะแตกต่างกันออกไปในชีวิตของผู้เชื่อแต่ละคน ถ้าเราเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับกระบวนการชำระให้บริสุทธิ์ในชีวิตของคนอื่นมากเกินไปมันก็จะไปอุปสรรคขัดขวางความคืบหน้าของการชำระให้บริสุทธิ์ในชีวิตของเราเอง เราต้องระวังที่จะไม่ไปวิตกกังวลว่าคนอื่นจะทำอะไรหรือไม่ทำอะไร จนทำให้เราพลาดในการฟังพระสุรเสียงของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งอาจกำลังตรัสกับเราเกี่ยวกับชีวิตของเราเอง เราต้องเรียนรู้ที่จะเอาใจใส่การทำงานของเรามากกว่าเรื่องการวิพากษ์วิจารณ์และการตัดสินคนอื่นไว้กับพระเจ้า

อย่าตัดสิน

แต่ตัวท่านเล่า เหตุไฉนท่านจึงกล่าวโทษพี่น้องของท่าน หรือท่านผู้เป็นอีกฝ่ายหนึ่ง เหตุไฉนท่านจึงดูหมิ่นพี่น้องของท่าน เพราะว่าเราทุกคนต้องยืนอยู่หน้าบัลลังก์พิพากษาของพระเจ้า

เพราะมีคำเขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสว่า "เรามีชีวิตอยู่แห่งอนันต์ ทุกคนจะคุกเข่ากราบเรา และทุกสิ่งจะสรรเสริญพระเจ้า (ยอมรับในพระเกียรติและการสรรเสริญของพระองค์)"

ฉะนั้นเราทุกคนจะต้องทูลเรื่องราวของตัวเองต่อพระเจ้า (ให้คำตอบต่อการตัดสินนั้น)

ดังนั้นเราอย่ากล่าวโทษกันและกันอีกเลย แต่จงตัดสินใจเสียดีกว่าว่าจะไม่วางสิ่งซึ่งทำให้สะดุด หรือสิ่งกีดขวางทางของพี่น้อง

โรม 14: 10-13

เมื่อฉันยืนอยู่ต่อหน้าพระที่นั่งแห่งการพิพากษาของพระเจ้า พระองค์จะไม่ถามฉัน

ถึงเรื่องของคุณ และถามคุณถึงเรื่องของฉัน พระเจ้าจะไม่บังคับให้ฉันต้องเสนอรายงานต่อเรื่องราวของคนอื่นใดในโลกนอกจากเรื่องของคุณชื่อจอยส์ ไมเออร์

ฉันไม่รู้ว่าคุณยังมีเวลาอีกแค่ไหนที่จะทำการร่วมกับพระเจ้าเพื่อปรับปรุงชีวิตของฉัน แต่ฉันอยากที่จะตอบพระองค์ได้เมื่อพระองค์ตรัสถามถึงเรื่องของฉัน ถ้าฉันอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์และพระองค์ตรัสว่า "จอยส์ ทำไมเจ้าไม่ตั้งใจฟังตอนที่เรากำลังพูดเรื่องความผิดของเจ้า?" ฉันอยากที่จะต้องตอบไปว่า "เอ่อ พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์ไม่มีเวลาเพราะมัวแต่คอยปรับปรุงแก้ไขชีวิตของเดฟ สามี่ของข้าพระองค์"

ตามพระธรรมตอนนี้ เราแต่ละคนจะต้องเสนอรายงานเรื่องของเราเองต่อพระเจ้าพระบิดา เราจึงต้องเรียนรู้ที่จะจัดการกับความบริสุทธิ์ของเราเอง และเลิกวางหินสะดุด หรืออุปสรรคต่างๆ ขัดขวางทางเดินของพี่น้องชายหญิงของเราในพระคริสต์ ไม่มีทางที่เราทุกคนจะมีความเชื่อเหมือนกันทุกอย่าง พระคัมภีร์จึงบอกให้เราดำเนินตามสิ่งที่เราเชื่อ ปลอ่ยให้คนอื่นทำตามความเชื่อของเขาด้วย

ถือรักษาไว้เอง

ท่านมีความเชื่อ (ในเรื่องนั้น ๆ หรือ) จงถือปฏิบัติ (สิ่งเหล่านั้น) เหมือนอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้า และให้ถือรักษาไว้เอง (พยายามที่จะรู้ความจริงและเชื่อฟังน้ำพระทัย) พระพร (ความสุข, น้ำอิจฉา) เป็นของผู้ที่ไม่มีเหตุติดใจตัวเอง ในสิ่งที่ตนเห็นชอบแล้ว (ผู้ไม่ตัดสินลงโทษตนเองในสิ่งที่เขาเลือกที่จะทำ)

แต่ผู้ที่มีความสงสัย (ความหวาดหวั่น จิตสำนึกที่อึดอัด) เกี่ยวกับการกินแล้วยังกิน (อาจเป็นเพราะท่าน) ก็มีความผิด (ต่อหน้าองค์พระผู้เป็นเจ้า) เพราะเขามีได้กินตามที่ตนรู้สึกมั่นใจ และไม่ได้กระทำตามที่ตนเชื่อ ทั้งนี้เพราะการกระทำใด ๆ ที่มีได้เกิดจากความเชื่อก็เป็นบาปทั้งสิ้น (สิ่งใดก็ตามที่ทำไปโดยไม่มั่นใจว่าพระเจ้าทรงเห็นชอบก็ถือเป็นความบาป)

โรม 14:22, 23

ฉันคงจะพูดชัดเจนกว่านี้ไม่ได้อีกแล้ว!

สิ่งที่มีความเชื่อส่วนตัวของเรา (ในที่นี้คือความคิด ความเห็นของคุณ ซึ่งเกิดมาจากการที่พระเจ้าบอกให้คุณทำในสถานการณ์เฉพาะอย่าง) ให้เราถือรักษาไว้เอง อย่าไปเที่ยวทะเลาะกับคนอื่นทำตามนั้นเลย

บ่อยครั้งที่ดูเหมือนเราจะจะได้ความคิดในทำนองที่ว่า "พระเจ้าสั่งฉันไม่ให้ดื่มเครื่องดื่มที่มีคาเฟอีน ฉะนั้นขอให้คนทั้งโลกหยุดดื่มคาเฟอีนได้แล้ว! พระเจ้าตรัสว่าฉันต้องหยุดกินน้ำตาล ฉะนั้นฉันจึงมีหน้าที่ต้องออกไปบอกคนทั้งโลกว่า พระเจ้ามีน้ำพระทัยให้ทุกคนหยุดกินน้ำตาล!"

ฉันเคยมีท่าทีแบบนี้ ทุกครั้งที่ฉันได้รับความเข้าใจใหม่ๆ จากพระเจ้า ฉันก็จะรีบยื่นขึ้นป่าวประกาศให้คนทั้งโลกรู้ทันที ถ้าฉันกินวิตามินชนิดใด ทุกคนก็จะต้องกินด้วย เพราะถ้าพระเจ้าตรัสสั่งให้ฉันทำอะไร พระองค์ก็คงจะสั่งให้คนอื่นทำแบบนี้ด้วย

นั่นคือความหมายของฉันที่พูดว่า มันเป็นการยึดเยียดให้คนอื่นกระทำตามสิ่งที่เราเชื่อ ซึ่งไม่ใช่หน้าที่ของเราเลย

บางครั้งเราพยายามแก้ตัวในเรื่องนี้ว่า "แหม ฉันก็แค่อยากช่วยคุณเท่านั้นเอง" เราต้องจำไว้ว่า เราไม่ใช่ผู้ช่วย พระวิญญูญาณบริสุทธิ์ต่างหากที่เป็นพระผู้ช่วย

ในชีวิตและงานพันธกิจของฉัน ทุกครั้งที่ฉันรู้สึกอยากจะช่วยใคร ฉันจะถอยฉากออกมาก่อนแล้วอธิษฐานว่า "พระเจ้าข้า นี่เป็นสิ่งที่พระองค์ปรารถนาหรือเปล่า หรือเป็นเพียงสิ่งที่ข้าพระองค์อยากทำอะไรเอง?" ถ้าฉันสงบใจรอสักพักหนึ่ง จิตใจของฉันก็จะเริ่มสงบ และเริ่มเห็นชัดว่าสิ่งที่อยากทำนั้นเป็นความคิดของตนเอง หรือของพระเจ้า

ฉันไม่ได้บอกว่า เราไม่ควรบอกอะไรใครทั้งสิ้น หรือไม่ควรเสนอความช่วยเหลือให้คนที่กำลังลำบาก ฉันแค่ต้องการบอกว่า เราต้องแน่ใจว่าแรงจูงใจที่แท้จริงของเราคืออะไร เพื่อจะถวายเกียรติแด่พระเจ้าและเสริมสร้างผู้อื่นจริงๆ หรือเพื่อจะยกตัวเองโดยการพยายามเปลี่ยนแปลงคนอื่นให้มีลักษณะเหมือนเรา? เรากำลังพยายามช่วยเหลือพวกเขาจริงๆ หรือเราอยากจะทำก็เจ้าการกับชีวิตของเขาเท่านั้น? มันเกิดจากความหยิ่งของเนื้อหนัง หรือเป็นการทำงานแห่งพระคุณของพระเจ้า?

ในโรม 12:3 เปาโลกล่าวว่า ...**โดยพระคุณ (ความโปรดปรานที่ไม่สมควรจะได้รับ)** ซึ่งทรงประทานแก่ข้าพเจ้าแล้วนั้น จงอย่าคิดถึงตัวเกินที่ตนควรจะคิดนั้น (อย่าแสดงความคิดเห็นว่าตนเองมีความสำคัญเกินกว่าที่เป็นอยู่จริง)... เปาโลกำลังเตือนชาวโรม หรือแก้ไขความผิดของเขา แต่ท่านก็ถ่อมใจพอที่จะทำเช่นนั้นโดยอาศัยพระคุณของพระเจ้า ไม่ใช่โดยความกระตือรือร้นของเนื้อหนัง

ข้อที่ 23 ของโรมบทที่ 14 กล่าวว่า คนที่ทำสิ่งใดลงไปโดยผินจิตสำนึกของตนเอง (บางทีอาจเป็นเพราะเราชักชวน) ก็มีความผิดต่อพระพักตร์พระเจ้า ทำไมหรือ? เพราะเขาไม่ได้ทำด้วยความเชื่อ เขาไม่จริงใจต่อสิ่งที่ตนเองเห็นว่าถูกต้อง และสิ่งใดที่ไม่ได้เกิดจากความเชื่อก็เป็นบาป นั่นคือ สิ่งใดๆ ที่ได้กระทำไปโดยไม่มันใจสักๆ ว่าพระเจ้าทรงเห็นชอบ

ก็เป็นความบาป

นี่คือเหตุผลที่เราต้องระมัดระวังตนเองอยู่ตลอดเวลา ที่จะไม่พยายามขัดแย้งให้คนอื่น มาทำตามความเชื่อส่วนตัวของเรา เพราะแทนที่จะเป็นการนำเขาไปสู่ความเชื่อ เราอาจทำ ในสิ่งที่ตรงกันข้าม คือเป็นเหตุให้เขากระทำบาป เพราะเขาพยายามทำตามความเชื่อส่วนตัว ของคุณ แทนที่จะเป็นความเชื่อที่เขามีในพระเจ้า

การชำระให้บริสุทธิ์ในแง่ที่เป็นกระบวนการ

แต่เราทุกคนไม่มีผ้าคลุมหน้าแล้ว (เพราะว่าเรา) มองดูพระสิริของ พระผู้เป็นเจ้าอย่างต่อเนื่อง (ในพระวาทะของพระเจ้า) เหมือนดูในกระจก และตัวเรา ก็ได้รับการเปลี่ยนแปลงให้เป็นเหมือนพระฉายาของพระองค์อย่างต่อเนื่อง โดยมี สง่าราศีเพิ่มพูนยิ่งขึ้น เป็นลำดับขึ้นไป (เพราะสิ่งนี้มา) จากองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ทรงเป็นพระวิญญาณ

2 โครินธ์ 3: 18

ในตอนนั้น อัครทูตเปาโลกล่าวว่า เมื่อเราพิจารณาดูในพระวาทะของพระเจ้า ตัวเราก็จะได้รับการเปลี่ยนไปเป็นเหมือนพระฉายาของพระองค์ มีสง่าราศีเพิ่มเป็นลำดับ ขึ้นไป นั่นหมายความว่า เรายังไม่บรรลุถึงความบริสุทธิ์อย่างเต็มที่ เรามีสง่าราศีมากกว่า ตอนที่เราริเริ่มต้น และเราก็มีสง่าราศีเพิ่มพูนมากขึ้นเรื่อยๆ ในขณะที่เราค่อยๆ ก้าวเข้าไปใกล้ ความบริสุทธิ์ แต่หนทางที่เราต้องเดินนั้นยังคงอีกยาวไกล ถ้าจะว่ากันตามฐานะหรือ ตำแหน่งแล้วเราก็เป็นผู้ที่บริสุทธิ์แล้วในพระคริสต์ แต่ในด้านประสบการณ์ ความบริสุทธิ์ จะปรากฏผ่านทางตัวเราในลักษณะของสง่าราศีที่ค่อยๆ เพิ่มพูนขึ้นเป็นลำดับ

นี่คือสิ่งที่เราเรียกว่า กระบวนการทรงชำระให้บริสุทธิ์ ส่วนหนึ่งของกระบวนการ ก็คือ "การแยกผู้ที่ไม่เชื่อออกจากโลก" เราต้องตริกรองถึงประโยคนั้นให้บ่อยๆ ในฐานะผู้เชื่อ เราต้องอยู่ในโลก แต่เราไม่ได้เป็นของโลก

ถึงแม้เราจะต้องแสวงหาความบริสุทธิ์ "อย่างกระตือรือร้นและไม่หันเห ไปทางอื่นเลย" ถึงแม้เราจะต้องปรารถนาและต้องร่วมมือเพื่อก้าวไปสู่ความบริสุทธิ์ อย่างเต็มที่ แต่ความบริสุทธิ์ หรือการทรงชำระให้บริสุทธิ์ ไม่ใช่ฐานะที่เราได้บรรลุแล้ว แต่ภาวะที่พระเจ้าทรงเรียกให้คนบาปได้ก้าวไปถึง โดยพระคุณของพระองค์

ในเฉลยธรรมบัญญัติ 7:22 พระเจ้าตรัสสั่งประชากรอิสราเอลว่า พระองค์จะ

ปลดปล่อยพวกเขาจากศัตรูแบบค่อยเป็นค่อยไป ในทำนองเดียวกัน เราก็จะไม่ได้รับการปลดปล่อยให้พ้นจากความบาปของเราแบบทันทีทันใด โดยไม่ต้องออกแรง หรือไม่ต้องผ่านกระบวนการใดๆ

เราอาจต้องการก้าวออกจากความบาปทุกอย่างไปสู่ความบริสุทธิ์ แบบทันทีทันใด แต่พระเจ้าตรัสว่าเราต้องดำเนินไปแบบทีละก้าว แต่ละก้าวที่จะไปสู่ความบริสุทธิ์นั้นเราต้องดำเนินไปบนเส้นทางแห่งพระคุณ ซึ่งในกรณีนี้คือฤทธิ์เดชของพระเจ้าที่จะช่วยพญูงให้เราก้าวต่อไปได้เรื่อยๆ ถ้าเราพยายามก้าวไปข้างหน้าด้วยเรี่ยวแรงของเราเองโดยไม่พึ่งพาพระคุณของพระเจ้า เราก็จะล้มเหลวเพราะถ้าปราศจากพระคุณแล้ว เราก็จะรู้สึกท้อแท้สิ้นหวังและหลงไปจากพระเจ้า

ไม่มีทางที่เราจะก้าวออกจากภาวะแห่งความบาป ไปสู่ภาวะของความบริสุทธิ์ได้ นอกจากจะดำเนินไปบนทางหลวงแห่งพระคุณเท่านั้น

การชำระให้บริสุทธิ์ในแง่ที่เป็นเมล็ดพันธุ์

ฉะนั้น พวกที่รักของข้าพเจ้า เมื่อท่านได้เชื่อฟัง (คำแนะนำของข้าพเจ้า) อยู่เสมอฉันใด บัดนี้ ไม่ใช่เพียงแต่ (ความกระตือรือร้นที่ท่านได้แสดงออก) เมื่อข้าพเจ้าอยู่ด้วยเท่านั้น แต่ให้มากยิ่งขึ้นไปอีกในเวลาที่ท่านไม่อยู่ด้วย ท่านจงประพฤติ (เพาะเลี้ยง, นำพาไปจนถึงเป้าหมาย, และให้สมบูรณ์อย่างเต็มที่) ความรอดของท่านเอง ด้วยความเกรงกลัวและตัวสั่น (ไม่ไว้ใจตนเอง, ด้วยความระวังระไว, ใส่ใจต่อจิตสำนึก, ฝึกระวังการทดลอง, ให้ฉลาดกลัวย่างไร้ทำเรื่องใดๆ ที่อาจทำให้พระเจ้าเสียพระทัย และเป็นการเสื่อมพระเกียรติแต่พระนามของพระคริสต์)

ฟิลิปปี 2:12

พระคัมภีร์ข้อนี้จากฉบับขยายความค่อนข้างจะยืดยาวและมีความซับซ้อน แต่เนื้อหาหลักบอกไว้อย่างชัดเจนในตอนท้ายของฉบับแปลคิงเจมส์ ซึ่งกล่าวว่า ...ท่านทั้งหลายจงอุตส่าห์ประพฤติ เพื่อให้ได้ความรอด ด้วยความเกรงกลัวและตัวสั่น...

เพราะพระเยซูทรงเป็นพงศ์พันธุ์หรือเมล็ดพันธุ์ซึ่งได้กล่าวไว้ในกาลาเทีย 3:16 เมื่อพระองค์เสด็จมาดำรงพระชนม์อยู่ในเราในรูปแบบของพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งพระเจ้า

พระบิดา ทรงโปรดประทานมา เราจึงได้รับเมล็ดพันธุ์ของความบริสุทธิ์ เมื่อเปาโลบอกให้เราประพฤติตนเพื่อให้ได้ความรอดด้วยความเกรงกลัวจนตัวสั่นนั้น ท่านหมายถึงเราต้องร่วมมือกับพระเจ้าอย่างเต็มที่ในการเพาะเลี้ยงเมล็ดพันธุ์แห่งความบริสุทธิ์ซึ่งได้หว่านไว้ในชีวิตเราแล้ว

เมล็ดพันธุ์แห่งความบริสุทธิ์นั้นต้องได้รับการรดด้วยน้ำแห่งพระวอนะ ของพระเจ้า (1 โครินธ์ 3:6) เราทุกคนรู้ว่าเมื่อเมล็ดพันธุ์ถูกรดน้ำ มันก็จะเริ่มเติบโตขึ้น เมื่อเรารดน้ำเมล็ดพันธุ์แห่งความบริสุทธิ์ที่อยู่ในตัวเราด้วยน้ำแห่งพระวอนะ (เอเฟซัส 5:26) มันก็เริ่มเติบโตขึ้นภายในเราและแตกกิ่งก้านสาขาออกไปยังทุกส่วนในชีวิตของเรา จนเข้าไปสัมผัสกับจิตใจและส่งผลกระทบต่อระบบการคิดของเรา เมล็ดพันธุ์นั้นจะเข้าไปถึงหัวใจและส่งผลกระทบต่อปากของเรา ด้วยว่าปากนั้นพุดจากสิ่งที่มาจากใจ (มัทธิว 12:34) มันเข้าไปถึงร่างกายเราและส่งผลต่อการแสดงออกทางสีหน้า ต่อการกระทำ และพฤติกรรมของเราต่อคนอื่น มันกลายเป็นเหมือนต้นไม้หรือเถาวัลย์ที่เจริญเติบโตอย่างเต็มที่ แผ่กิ่งก้านสาขาจนเต็มทุกส่วนของชีวิตเรา ไม่มีที่ว่างเหลือสำหรับสิ่งอื่นได้อีก นอกจากความบริสุทธิ์ของพระเจ้า

นี่คือความหมายที่การทรงชำระให้บริสุทธิ์เป็น กระบวนการ หรือ การเจริญขึ้นในพระองค์และความรู้ถึงพระเยซูคริสต์เจ้า คือเปลี่ยนไปเป็นเหมือนพระองค์ในทุกๆ ด้าน (2 เปโตร 3:18) อย่าท้อใจถ้าคุณยังไม่บรรลุจุดหมายปลายทางของคุณ จงมุ่งหน้าเดินต่อไปถึงแม้คุณจะคืบหน้าไปแค่ทีละนิ้วทีละคืบ ก็ยังถือเป็นความคืบหน้า คุณยังคงอยู่ในกระบวนการ เช่นเดียวกันกับคนอื่นๆ ทุกคน

การชำระให้บริสุทธิ์เป็นงาน

(ไม่ใช่ด้วยกำลังของเราเอง) เพราะพระเจ้าเป็นผู้ทรงกระทำกิจอยู่ภายในท่าน (ให้พลังและสร้างฤทธิ์เดชและความปรารถนาขึ้นภายในท่าน) เพื่อให้ท่านมีความตั้งใจและการประพฤติ ให้เป็นที่ชอบพระทัย และพึงพอใจ และปิติยินดี ของพระองค์

ฟิลิปปี 2:13

กระบวนการชำระให้บริสุทธิ์ดำเนินไปอย่างไร? การเจริญขึ้นในพระคุณบรรลุความสำเร็จได้อย่างไร? ไม่ใช่ด้วยกำลังของเราเอง แต่ด้วยฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผู้ทรงทำกิจอยู่ภายในเรา เพื่อสร้างใจปรารถนาและทำให้เรา มีความสามารถที่จะกระทำในสิ่งที่ชอบพระทัยของพระบิดา

คุณตระหนักหรือไม่ว่า ตลอดระยะเวลาที่คุณกำลังอ่านหนังสือเล่มนี้ พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ทรงทำการอยู่ภายในคุณ เพื่อก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้นภายในคุณ กระทำให้คุณเลือกที่จะทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้า พระผู้เป็นเจ้า ไม่ได้อ่านหนังสือเล่มนี้ให้คุณฟังรอกนั้นเป็นหน้าที่ของคุณ แต่พระองค์ทรงกระทำการ อยู่ภายในคุณ กระทำให้คุณอยากที่จะอ่าน นั่นคือหน้าที่ในส่วนของพระองค์

นี่แหละคือวิธีทำการของกระบวนการชำระให้บริสุทธิ์ คุณและฉันได้พระวิญญาณบริสุทธิ์ เป็นของประทาน เพื่อให้เสด็จมาสถิตอยู่ในเรา เมื่อเรายอมจำนน ต่อพระองค์ พระองค์ก็ทรงกระทำการภายในเรา เพื่อให้เรามีใจปรารถนาที่จะกระทำ ในสิ่งที่เป็น้ำพระทัยของพระเจ้า และทรงประทานกำลังและฤทธิ์เดชให้แก่เราเพื่อทำตาม น้ำพระทัยนั้นได้

ดังนั้น แทนที่จะพูดว่าเรากำลังพยายามทำตัวให้เป็นที่ยอมรับของพระเจ้า เราควรจะพูดว่า พระเจ้าทรงกระทำการอยู่ภายในเรา เพื่อให้เรามีใจปรารถนาที่จะทำ ในสิ่งที่เป็น้ำพระทัยของพระเจ้าจึงจะถูกตองกว่า เมื่อเรายอมจำนนและร่วมมือกับพระองค์ เราก็กลายเป็นคนบริสุทธิ์เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ และได้รับการชำระให้บริสุทธิ์มากขึ้นๆ ในทางปฏิบัติ

พระวณะและพระวิญญาณ

เหตุฉะนั้น จงละทิ้งการโสโครกทุกอย่าง และการชั่วร้ายอันตกคืน ด้วยวิญญาณที่ถ่อมใจ (สุภาพอ่อนน้อม สงบเสงี่ยม) จงน้อมใจรับพระวณะที่ทรงปลุกฝังและวางราก (ในหัวใจท่าน) ไว้แล้วนั้น ซึ่งประกอบด้วยฤทธิ์เดชที่สามารถช่วยจิตวิญญาณของท่านทั้งหลายให้รอดได้

แต่ท่านทั้งหลายจงเป็นคนที่ประพฤติตามพระวณะ (เชื่อฟังคำสอน) นั้น ไม่ใช่เป็นแต่เพียงผู้ฟังเท่านั้น ซึ่งเป็นการทรยศต่อตนเอง (ตกไปในกรหลอกลวง โดยอ้างเหตุผลที่ตรงกันข้ามกับความจริง)

ยากอบ 1:21, 22

การชำระให้บริสุทธิ์ คือความบริสุทธิ์ที่ปรากฏออกมาในการกระทำ เราได้รับการชำระให้บริสุทธิ์เมื่อเราดำเนินตามขั้นตอนที่นำไปสู่ความบริสุทธิ์ เมื่อกระบวนการได้บรรลุความสำเร็จแล้ว พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นผู้หนึ่งที่มีหน้าที่ในกระบวนการแห่งการชำระให้บริสุทธิ์ แต่อีกสิ่งหนึ่งนั่นคือพระวณะ

กระบวนการทั้งหมดสรุปได้ดังนี้คือ คุณและฉันได้ยินพระวณะของพระเจ้า

แล้วพระวิญญานของพระเจ้าก็นำพระวณะนั้นไปทำการภายในตัวเรา ไม่ใช่หน้าที่ของเรา ที่จะทำให้พระวณะเกิดผล หน้าที่ของเราคือการฟังพระวณะและประพฤติตาม โดยอาศัย ฤทธิ์เดชของพระวิญญานผู้ทรงกระทำการอยู่ในเรา ไม่ใช่ตัวเราที่ทำให้พระวณะ เกิดผลแต่เป็นพระวิญญาน

เป็นเวลานานมาแล้วที่เราได้รับคำสอนว่า "จงฟังพระวณะ จงฟังพระวณะ จงฟังพระวณะ" เราฟังพระวณะมากตัวเราอดแน่นไปด้วยพระวณะ ซึ่งก็เป็นสิ่งที่ดี ฉันทชอบพระคุณพระเจ้าสำหรับเรื่องนั้น แต่ถึงจะฟังพระวณะมามากขนาดนั้น เราก็กัง ไม่เปลี่ยนแปลงไปเท่าที่ควร ฉันทเชื่อว่าเหตุผลเป็นเพราะมีบางอย่างที่ขาดหายไป ส่วนที่ขาดหายไปนั้นคือพระวิญญานนั่นเอง

ไม่เพียงแต่เราต้องฟังพระวณะพระเจ้าเท่านั้น เราต้องยอมจำนนต่อพระวิญญาน ผู้สถิตภายในเราซึ่งทรงประทานมาเพื่อเสริมกำลังเราให้สามารถกระทำตามพระวณะได้

การที่เราได้ฟังพระวณะของพระเจ้าแล้วตั้งใจที่จะนำมาปฏิบัติตามในชีวิตของเราก็กไม่ได้หมายความว่าเราเป็นคนสมควรที่พระเจ้าจะเข้ามาทำสิ่งใดเพื่อเรา ที่จริง เราสมควรแก่การพินาศในบึงไฟนรก เพราะในสายพระเนตรของพระเจ้า ความชอบธรรมของเราก็กเปรียบเหมือนกับผ้าซีริวเท่านั้น (อิสยาห์ 64:6)

เราจำเป็นต้องยินดียรับเอาพระวณะของพระเจ้าด้วยความถ่อมใจ เพราะมีเพียงพระวณะเท่านั้นที่ทรงฤทธิ์ช่วยวิญญานจิตของเราให้รอดได้ เราต้องเข้ามาเฝ้าพระเจ้า ด้วยท่าทีที่ถ่อมใจ ทูลกับพระองค์ว่า "พระบิดาเจ้า ข้าพระองค์ขอบพระคุณพระองค์ สำหรับโอกาสที่ได้ฟังพระวณะ ขอทรงนำเอาพระวณะที่ข้าพระองค์ได้ฟังนี้และกระทำให้เกิดผลภายในข้าพระองค์ และผ่านทางข้าพระองค์ องค์พระวิญญานบริสุทธิ์เจ้าข้า ขอทรงกระทำการทรงชำระให้บริสุทธิ์เพื่อให้ข้าพระองค์กลายเป็นคนที่พระบิดาประสงค์ให้เป็น"

ตลอดทั้งวัน เราต้องให้ความคิดจิตใจของเราจดจ่ออยู่กับพระวิญญานบริสุทธิ์ ทุกครั้งที่มีโอกาส ให้เราหันความคิดของเราเข้าหาการทรงสถิตและฤทธิ์เดชของพระวิญญาน โดยอธิษฐานว่า "พระวิญญานบริสุทธิ์เจ้าข้า ขอทรงช่วย ทรงสั่งสอน ทรงประทานกำลัง ทรงชำระชีวิตข้าพระองค์ให้บริสุทธิ์ ข้าพระองค์วางใจในพระองค์ ด้วยสุดใจว่าพระองค์จะปกป้องรักษาข้าพระองค์ไว้ เพราะพระองค์ทรงทราบข้าพระองค์ กระทำสิ่งใดไม่ได้เลยด้วยตนเอง ปราศจากพระองค์แล้วข้าพระองค์ก็ไม่มีจุดหมายใด และกระทำสิ่งใดไม่ได้เลย ข้าพระองค์ไม่สมควรได้รับสิ่งใด ขอพระคุณพระองค์ที่ทรงสถิต และกระทำการภายในข้าพระองค์และผ่านทางข้าพระองค์ เพื่อพระเกียรติเป็นของพระเจ้า พระบิดา"

จงเข้ามาเฝ้าพระเจ้าด้วยความเชื่อและการโมทนาพระคุณ จงฟังพาและฟังฟังพระองค์อย่างสิ้นเชิง ยอมให้พระวจนะและพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระองค์นำพาคุณผ่านกระบวนการทรงชำระให้บริสุทธิ์ ไปสู่ชีวิตที่สะอาด และมีความบริสุทธิ์ นั่นคือหนทางเดียวที่เราจะไปถึงได้ เป็นหนทางเดียวที่เราจะได้รับการถูกลงและชำระให้สะอาดได้

พระวิญญาณบริสุทธิ์ในฐานะไฟถลุง และสนุ่ของช่างชักฟอก

'ดูเถิด เราส่งทูตของเราไป และผู้หนึ่งจะเตรียมหนทางไว้ข้างหน้าเรา และองค์พระผู้เป็นเจ้า (พระผู้ช่วยให้รอด) ผู้ซึ่งเจ้าแสวงหา นั้นจะเสด็จมายังพระวิหารของพระองค์อย่างกะทันหัน ทูตแห่งข่าวสารหรือทูตแห่งพันธสัญญา ผู้ซึ่งเจ้าปรารถนา นั้น ดูเถิด ท่านจะเสด็จมา' พระเจ้าตรัสดังนี้

แต่ใครจะทนอยู่ได้ในวันที่พระองค์เสด็จมา และใครจะยืนมั่นอยู่ได้เมื่อพระองค์ปรากฏตัว เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นประดุกไฟถลุงแร่ และประดุกสนุ่ของช่างชักฟอก

พระองค์จะประทับนั่งลงอย่างช่างหลอมและช่างถลุงเงิน และพระองค์จะชำระลูกหลานของเลวีให้บริสุทธิ์ และถลุงเขาอย่างถลุงทองคำและถลุงเงินเพื่อเขาจะได้้นำเครื่องบูชาอันชอบธรรมถวายแด่พระเยโฮวาห์

มาลาคีย์ 3:1-3

พระคัมภีร์พันธสัญญาเดิมตอนนี้ เป็นคำเผยพระวจนะเกี่ยวกับพระเยซูองค์พระเมสสิยาห์ ซึ่งเป็นเหมือนไฟถลุงแร่และสนุ่ของช่างชักฟอก ต่อมาในพันธสัญญาใหม่เราพบว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ทรงเป็นเหมือนไฟ ยอห์นผู้ให้บัพติศมาออกกับประชาชนในเวลานั้นว่า "ข้าพเจ้าให้ท่านรับบัพติศมาด้วยน้ำ แสดงว่ากลับใจใหม่ก็จริง แต่พระองค์ผู้จะมาภายหลังข้าพเจ้านั้นทรงยิ่งใหญ่กว่าข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าไม่คู่ควรแม้แต่จะถือฉลองพระบาทของพระองค์ พระองค์จะทรงให้พวกท่านรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยไฟ" (มัทธิว 3:11)

เราได้ฟังมามากมายว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นเหมือนไฟ แต่ไม่ค่อยได้ยินว่าพระองค์เปรียบเหมือนสนุ่ของช่างชักฟอก

พระวิญญาณและพระวจนะ: สนับกับน้ำ

อย่างไรก็ตามเราจะบอกความจริงกับพวกท่าน คือการที่เราจากไปนั้นก็เพื่อประโยชน์ (เป็นการดี เป็นประโยชน์และข้อได้เปรียบ) ของท่าน เพราะถ้าเราไม่ไป องค์พระผู้เสด็จมาหาพวกท่าน (เพื่อให้มีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับท่าน) แต่ถ้าเราไปแล้ว เราก็จะใช้พระองค์มาหาท่าน (เพื่อให้มีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับท่าน)

และเมื่อพระองค์เสด็จมาแล้ว พระองค์จะทรงเปิดเผยให้เห็นและทำให้โลกรู้แจ้งในเรื่องความบาป ความชอบธรรม (ความเชื่อตรงของหัวใจและความถูกต้องต่อพระพักตร์พระเจ้า) และการพิพากษา

ยอห์น 16:7, 8

ในพระธรรมตอนนี้ พระเยซูตรัสกับสาวกของพระองค์ถึงบทบาทหน้าที่ต่าง ๆ ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งหน้าที่ประการหนึ่งก็คือ การทำให้รู้สึกถึงความผิดบาป ความชอบธรรมและการพิพากษา ต่อมาในยอห์น 17:17-19 พระเยซูทรงอธิษฐานต่อพระบิดาเมื่อสาวกของพระองค์ว่า

ขอทรงชำระพวกเขาให้บริสุทธิ์ (ทำให้บริสุทธิ์ คักดีสิทธิ์ แยกเขาทั้งหลายไว้เพื่อพระองค์) ด้วยความจริง พระวจนะของพระองค์เป็นความจริง

พระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มาในโลกอย่างไร ข้าพระองค์ก็ใช้พวกเขาไปในโลกอย่างนั้น

และเพื่อเห็นแก่เขาทั้งหลาย ข้าพระองค์ได้ชำระ (อุทิศตน ถวายตน) ตัวข้าพระองค์เอง เพื่อให้พวกเขาได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ (มอบถวาย, ทำให้คักดีสิทธิ์, ทำให้บริสุทธิ์) ในความจริง"

เราได้เห็นแล้วว่า พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงทำงานอย่างไรในชีวิตเรา ทั้งการสำแดงความจริง ทำให้เรารู้สำนึกถึงความบาป ความชอบธรรม และการพิพากษา กระทำให้พระวจนะ เกิดผลในเราและผ่านทางเรา คราวนี้เราเริ่มเห็นพระองค์อีกด้านหนึ่ง ในฐานะช่างถลุงผู้ชำระให้สะอาดและบริสุทธิ์ โดยทรงทำให้เราสะอาดปราศจากบาป

ในเอเฟซัส 5:25-27 อัครทูตเปาโลได้เขียนหนังสือส่งไปยังคริสตจักร กล่าวว่า

ฝ่ายสามีก็จงรักภรรยาของตน เหมือนพระคริสต์ทรงรักคริสตจักร และประทานพระองค์เองเพื่อคริสตจักร

เพื่อว่าพระองค์จะทำให้คริสตจักรบริสุทธิ์โดยการชำระด้วยน้ำ ด้วยพระวาทะ

เพื่อพระองค์จะได้ประทานคริสตจักรที่มีศักดิ์ศรีแต่พระองค์เอง ไม่มีต่างพร้อย ริวรอย หรือมลทินใด ๆ เลย แต่บริสุทธิ์ปราศจากตำหนิ

ถ้าคุณและฉันสามารถมองดูตัวเองผ่านเครื่องฉายเอ็กซ์เรย์ ฝายวิญญานได้ เราก็คงมองเห็นแสงที่เต็มด้วยสง่าราศีส่องอยู่ในเราและผ่านตัวเรา แต่รู้ไหมว่าเราจะเห็นอะไร อีกรายที่อยู่อีกๆ ภายใน? เราจะเห็นจุดตำเล็กลงๆ หลายจุด จุดตำเหล่านี้คือรอยต่างที่ตกค้าง อยู่เพราะความบาปในจิตวิญญานของเรานั้นเอง

แล้วเราต้องทำอะไร จึงจะทำจัตรอยต่าง และมลทินเหล่านี้ออกไปได้ เพื่อให้เราสะอาดหมดจด ไม่มีตำหนิริวรอยใดๆ อีกเลย?

เมื่อเจอร์รอยเบื่อนบนเสื้อผ้า เราทำกันยังงัย? เราก็ใช้สบู่กับน้ำ ในพระธรรมตอนนี้ เราเห็นพระวิญญานบริสุทธิ์เป็นเหมือนสบู่ของช่างซักฟอก และพระวาทะของพระเจ้า เปรียบเหมือนน้ำ เรารู้แล้วว่าเราได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ด้วยพระวิญญานและพระวาทะ คือสบู่และน้ำนั่นเอง

เมื่อเตพและฉัน ออกไปทานอาหารนอกบ้านด้วยกัน ฉันชอบสั่งสปาเกตตี้ แต่ดูเหมือนว่าทุกครั้งที่ฉันทานสปาเกตตี้มันจะกระเด็นเปราะเสื้อผ้านของฉันเต็มไปหมด ฉันเคยหยิบผ้ากันเปื้อนออกมาดูๆ พวกกรอยเปื้อนทันที แต่มีคนบอกว่า ถ้าทำแบบนั้น คราบเปื้อนมันยิ่งจะซึมฝังเข้าไปในเนื้อผ้า ทำให้กำจัดยากขึ้นไปอีก ผู้หญิงคนนั้นบอกให้ ปล่อยไว้อย่างนั้นและแนะนำอีกว่า "ถ้าคุณรอสักหน่อย พอกลับไปถึงบ้านก็เอา สบู่ธรรมดากับน้ำเย็นซัก คราบก็จะหลุดหายไปทันที" แต่เพราะฉันเป็นคนที่ชอบ จัดการอะไรในทันที จึงเป็นเรื่องยากมากที่จะให้ฉันรอแล้วค่อยไปซักอย่างถูกวิธี

คุณกับฉันก็มักจะเป็นแบบนั้นในเรื่องของพระเจ้า เราพยายามกำจัดกรอยเปื้อน ของบาปออกไปจากจิตวิญญานเรา โดยพึ่งพากำลังความสามารถของเราเอง แทนที่จะ อดทนรอ แล้วปล่อยให้พระเจ้าทรงกำจัดมันออกไปด้วยสบู่และน้ำ คือด้วยพระวิญญานและ พระวาทะของพระองค์

แต่ถ้ารอยเปื้อนมันฝังลึก จนชักล้างด้วยน้ำและสบู่แค่ครั้งเดียวก็ยังไม่สะอาด? เราต้องใช้สบู่มากขึ้น แล้วแช่ไว้สักคืนหนึ่ง เรบอกไปแล้วว่า สบู่หมายถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งเป็นพระวิญญาณแห่งพระองค์ หรือฤทธิ์เดชของพระเจ้าซึ่งเข้ามา ทำการในตัวเรา เพื่อทำในสิ่งที่เราทำเองไม่ได้ด้วยกำลังของเรา

เราจะกำจัดคราบเปื้อนแห่งความบาปที่ฝังแน่นออกไปได้อย่างไร? เราใช้พระองค์ พระคุณ และพระองค์เพิ่มขึ้น ไม่ใช่ใช้แรงถูๆ ขัดๆ แต่สิ่งที่เราต้องการคือฤทธิ์เดช ถ้าใช้พระองค์ของพระเจ้าครั้งเดียวยังไม่พอ เราก็ต้องพึ่งพระองค์เพิ่มขึ้นอีก ให้เวลาพระองค์ที่จะทำการอย่างทั่วถึง เพื่อกำจัดคราบเปื้อน และแทรกซึมเข้าไปจนทั่ว จากนั้นเมื่อมีการใช้พระวจนะตามไป คราบนั้นก็หลุดออกมาจนหมดจด

สบู่แห่งพระวิญญาณและน้ำแห่งพระวจนะมีพร้อมไว้ให้เราใช้อยู่แล้ว ถ้าเราใช้ทั้งสองสิ่งนี้ ชีวิตที่เคยแปดเปื้อน ยุ่งเหยิง ก็จะได้รับชำระล้างจนสะอาดหมดจด

พระองค์สำหรับบาปทุกอย่างของเรา

และหลังจากพวกท่านทนทุกข์ชั่วเวลาหนึ่งแล้ว พระเจ้าแห่งพระองค์ทั้งสี่ (ผู้ประทานพระพรและความโปรดปรานทั้งหมดให้แก่เรา) ผู้ได้ทรงเรียกให้พวกท่าน เข้าในศักดิ์ศรีนิรันดร์ของพระองค์ (เอง) ในพระเยซูคริสต์ พระองค์เองก็จะทรง ทำให้สำเร็จ กระทำให้ท่านเป็นอย่างที่ควรเป็น และตั้งท่านไว้ให้มั่นคงอย่างปลอดภัย และเสริมกำลัง ทำให้ท่านตั้งมั่นอยู่

ขออานุภาพ (กำลังอำนาจ สิทธิอำนาจ การครอบครอง) จะมีแต่พระองค์ ตลอดไปเป็นนิรันดร์ อาเมน" (จงเป็นไปดังนั้น)

1 เปโตร 5:10, 11

เราควรจะตอบสนองต่อบาปอย่างไร?

ในฐานะคริสเตียน คุณและฉันรักพระเจ้า เราจึงไม่ต้องการทำบาป แต่ดูเหมือนว่า ไม่ว่าเราจะพยายามบังคับตัวเองเพียงใด แต่ในที่สุดเราก็ลงเอยที่การเสื่อมจากพระสิริของพระเจ้า (โรม 3:23) เราต้องผ่านกระบวนการใดบ้างเพื่อที่จะมีสันติสุขกับพระเจ้า และกับตนเองได้ ถ้าเราทำบาปไปแล้ว

ส่วนใหญ่เหตุฉันทำบาปก็เพราะฉันไม่ได้รอคอยพระเจ้า แต่พยายามจัดการทุกเรื่องราวด้วยตัวเอง แทนที่จะอดทน แล้วปล่อยให้พระเจ้าแห่งพระองค์ทำสิ่งที่ดีที่สุด

ฉันกลับรีบเร่งและพยายามจัดการกับปัญหาอื่นๆ ด้วยตนเอง ผลลัพธ์ส่วนใหญ่เกือบจะเป็นความหายนะอยู่เสมอ

พระวิญญูณนบริสุทธฺิทรงเตือนฉันเรื่องที่ผมชอบด่วนสรุปและตัดสินใจเรื่องราวต่างๆ ก่อนเวลาอันควร ฉันมีนิสัยเสียมากเป็นพิเศษในเรื่องหนึ่งคือการด่วนสรุปความคิดเห็น การกระทำ หรือท่าทีของคนอื่น โดยไม่ได้รอคอยให้พระเจ้าสำแดงว่าจริงๆ แล้วความจริงเป็นอย่างไร

ฉันมีแนวโน้มที่ชอบพูดมากด้วย เป็นคนไวในการแสดงความคิดเห็นของตัวเอง ไม่น่าแปลกใจเลยว่าหลายครั้งปากของฉันทำให้ฉันมีอยู่บ่อยครั้ง ฉันพูดเรื่องที่ไม่ควรพูด จนทำให้บางคนโกรธ เมื่อถึงขนาดนั้นแล้วแทนที่จะยอมให้พระเจ้าจัดการแก้ไขปัญหาค้นกลับทำตัวบ้าบิ่น พยายามที่จะกำจัดคราบและรอยเปื้อนในความสัมพันธ์นั้นเสียเอง ซึ่งเกิดขึ้นเพราะความใจร้อนและการไม่รู้จักควบคุมตัวเองของฉันแท้ๆ

เมื่อฉันทำบาป แทนที่ผมจะใช้พระคุณอันทรงฤทธิ์ของพระเจ้ามากมาย ฉันมักจะพยายามสับถอยเรือของความรู้สึกผิดและการปรับโทษไปที่ปัญหาค้นหาโทษ แทนที่จะสารภาพบาปและรับเอาการอภัยโทษจากพระเจ้าในทันที ฉันคิดไปว่าฉันต้อง "ทรมานตัวเองสักพักหนึ่ง" ฉันเดินไปมาพร้อมกับความรู้สึกไม่ดี พยายามแก้ไขสถานการณ์และสัญญา กับพระเจ้าว่า ถ้าพระองค์ช่วยให้ฉันผ่านพ้นเหตุการณ์ยุ่งยากนี้ไปได้ ฉันจะไม่ทำผิดพลาดอีกเลย

ฉันทำแบบนี้บ่อยมาก จนอย่างน้อยก็มีสิ่งที่ดีอันหนึ่งเกิดขึ้น คือฉันได้รับการสำแดงมากมายเกี่ยวกับเรื่องพระคุณ

ดังนั้น หลังจากที่ฉันก่อความวุ่นวายไปจนทั่วหมดแล้ว สุดท้ายฉันก็หยุดคิดแล้วทูลพระเจ้าว่า "พระองค์เจ้าข้า ทำแบบนี้แล้วไม่เห็นได้อะไรเลย การรู้สึกผิดและเสียใจกับสิ่งที่เกิดขึ้นก็ไม่เห็นแก้ไขอะไรได้เลย ความตั้งใจและการสัญญาก็ไม่เห็นจะช่วยปกป้องข้าพระองค์ไม่ให้ทำผิดซ้ำได้อีก ข้าพระองค์พยายามทำอะไรจนตัวเองท้อแท้สิ้นหวัง ซึ่งก็ไม่เห็นทำให้อะไรมันดีขึ้นเลย ข้าพระองค์ขอมอบถวายตัวเองและสถานการณ์นี้ไว้กับพระองค์ และขอประทานพระคุณและพระเมตตา เพื่อปกป้องรักษาข้าพระองค์ไว้ในสันตสุขอันสมบูรณ์ของพระองค์ ขอทรงประทานฤทธิ์เดชเพื่อที่ข้าพระองค์จะดำเนินในทางและในน้ำพระทัยของพระองค์ด้วยเถิด"

โดยสรุป คือฉันกลับใจใหม่ ฉันเปิดช่องทางแห่งความเชื่อออกแล้วขอให้พระเจ้าเทพระคุณเข้ามาผ่านทางช่องทางนั้น ฉันทูลขอให้พระเจ้าปกป้องฉันจากความบาป

แห่งการทักท้วงเอาเอง อย่าให้ฉันตัวนสรูปเรื่องและตัดสินใจคนอื่นก่อนที่จะทราบข้อเท็จจริงทั้งหมด

พระวณะของพระเจ้าบอกรว่า เราได้รับในสิ่งที่พระเจ้าทรงสัญญาโดยอาศัยความเชื่อและความอดทน (ฮีบรู 6:12) ทำให้เราแน่ใจว่า ถ้าเราเฝ้ารอคอยพระเจ้ามอบชีวิตเราไว้กับพระองค์อย่างสิ้นเชิง พระองค์ก็จะทรงกระทำให้เราสมบูรณ์ เป็นคนที่เราควรจะเป็น และพระองค์จะตั้งเราไว้ให้มั่นคง และทรงเสริมกำลังของเรา ทำให้เราหนักแน่น

ทำไมเราต้องประสบความทุกข์ยากด้วย? ฉันเชื่อว่าหลายครั้งความทุกข์ยากเกิดขึ้นเพราะเราไม่ได้เรียนรู้ที่จะไว้วางใจพระเจ้าเพียงพอเพื่อให้ช่วยบ่งกันเราจากการทำบาป และเมื่อเราล้มลงไปในความบาป เราก็คือทุกข์เพราะเรารู้สึกว่าเราทำให้พระองค์และตัวเองผิดหวังอีกแล้ว เราเกลียดในสิ่งที่ได้ทำ และยอมรับความจริงไม่ได้ว่าเราไม่มีความสามารถพอที่จะบังคับตัวเองไม่ให้ทำบาป

คำตอบสำหรับความบาปก็คือพระคุณ (โรม 5:20) ไม่ว่าจะอะไรจะเป็นสาเหตุของความบาปและความทุกข์ของเรา เพียงแค่เราคอยเปิดช่องทางแห่งความเชื่อไว้ เราก็คงจะได้รับทางแก้ไขปัญหาทุกอย่างจากพระเจ้า พระคุณ พระคุณ และพระคุณเพิ่มขึ้น

เมื่อฉันเห็นตัวเองทำผิด แต่เปลี่ยนแปลงตัวเองไม่ได้ ฉันจะรู้สึกเป็นทุกข์หนักจนกว่าพระเจ้าจะปลดปล่อยจริงๆ แล้วมันเป็นผลดี เพราะเมื่อการปลดปล่อยของพระเจ้ามาถึง (ซึ่งจะมาถึงเสมอ) ฉันก็จะรู้สึกชื่นชมยินดีในพระคุณของพระเจ้า

การดิ้นรนด้วยความพยายามฝ่ายหนึ่งไม่มีทางทำให้ใครได้รับการปลดปล่อย แต่พระคุณของพระเจ้าไม่เคยทำให้เราผิดหวังถ้าคุณมีปัญหานักจงจำไว้ว่าพระคุณของพระองค์มีเพียงพอสำหรับความอ่อนแอทุกด้านของเรา (2 โครินธ์ 12:9)

พระเจ้าไม่ได้เพียงแค่อยับยั้งพระคุณให้แก่เราเท่านั้น แต่พระองค์ทรงยับยั้งพระคุณ พระคุณ และพระคุณมากขึ้นอีก คลังของพระองค์มีอย่างล้นเหลือ ไม่ว่าเราจะใช้ไปมากแค่ไหนก็ตาม ยังมีส่วนที่เหลืออยู่มากมาย

ฉันขอหนุนใจให้คุณก้าวเข้าสู่มิติใหม่ในการดำเนินกับพระเจ้า จงดำเนินชีวิตในพระคุณของพระเจ้า ไม่ใช่ด้วยกำลังของตนเอง ผลลัพธ์ที่ตามมาจะน่าอัศจรรย์ใจยิ่งนัก!

บทสรุป

คำสอนเรื่องพระคุณนี้เป็นคำสอนที่สำคัญที่สุดที่ พระวิญญูญาณบริสุทธิ ทรงสำแดงแก่ฉัน ชีวิตคริสเตียนของฉันล้มลุกคลุกคลานมาตลอด ก่อนที่จะได้เรียนรู้ถึงเรื่องของคุณ ในความคิดของฉันนั้น การสอนให้คนรู้เรื่องความเชื่อโดยไม่สอนเรื่องพระคุณ เท่ากับปล่อยให้ตัวเชื่อมต่อกับสำคัญหายไป บางครั้งฉันชอบเรียกพระคุณว่า "ตัวเชื่อมที่ขาดหายไป" ในการดำเนินชีวิตด้วยความเชื่อ

พระคุณคือฤทธิ์เดชของพระวิญญูญาณบริสุทธิ ซึ่งพร้อมที่จะทำการอยู่เสมอ เมื่อมีความต้องการในชีวิตของเรา เป็นฤทธิ์เดชที่จะเปลี่ยนแปลงสิ่งที่จำเป็นต้องเปลี่ยนแปลง เป็นความสามารถของพระเจ้าที่มาถึงเราเปล่าๆ เมื่อเราทูลขอ พระคุณเป็นสิ่งทรงสง่าราศีอย่างยิ่ง ซึ่งฉันพรรณนาคุณลักษณะได้อย่างไม่รู้จักจบสิ้น

ฉันขออธิษฐานให้คุณอ่านหนังสือเล่มนี้ ซ้ำหลายๆ ครั้งในช่วงหลายปีนี้ ตามปกติแล้ว พวกเราซึ่งเสพติดกับการกระทำและความพยายามของตัวเองจำเป็นต้องนำคำสอนเรื่องพระคุณไปใช้บ่อยๆ เพื่อนำการเยียวยาไปสู่วิธีการดำเนินชีวิตของเรา

โปรดจำไว้ว่า พระคุณของพระเจ้าคือสิ่งที่อยู่ ฝายตรงกันข้ามกับการงานของเนื้อหนัง การดำเนินชีวิตในพระคุณ อาจทำให้คุณจำเป็นต้องเปลี่ยนวิธีการจัดการกับเรื่องราวต่างๆ เกือบทุกอย่าง จงอย่าท้อใจ มันเป็นเรื่องที่ต้องใช้เวลา

โปรดจำไว้เสมอว่า เมื่อคุณรู้สึกท้อแท้สิ้นหวัง มันเป็นเพราะคุณกำลังพึ่งพาในเรี่ยวแรงและความพยายามของตนเอง ซึ่งคุณต้องหันกลับมาสู่พระคุณของพระเจ้า พระคุณทำให้คุณเข้มแข็งและสงบนิ่ง แต่การงานของเนื้อหนังทำให้คุณอ่อนแอ และขาดฤทธิ์เดช ท้อแท้สิ้นหวังและอ่อนนุ่ม

เรารีบเอาพระคุณของพระเจ้าได้โดยทางความเชื่อ ความเชื่อไม่ใช่สิ่งที่เราใช้เพื่อซื้อเอาพระพรของพระเจ้า แต่มันเปรียบเหมือนกับมือที่จับรับพระพร

แค่ได้ยินคำว่า พระคุณ ก็ทำให้ฉันเยือกเย็นลงแล้ว พระคุณของพระเจ้า เปลี่ยนงานที่ยากและเป็นไปไม่ได้ให้เป็นงานที่ง่าย พระเยซูตรัสว่า แอกของพระองค์ก็เบา และภาระของพระองค์ก็พอเหมาะ มีแต่มารเท่านั้นที่ต้องการวางภาระหนักอึ้งไว้บนบ่าของคุณ เป็นภาระหนักเพราะการงานของเนื้อหนัง เป็นภาระหนักของบัญญัติและ

ความพยายามของเนื้อหนังที่จะรักษาพระบัญญัติ แต่พระเยซูทรงสัญญาไว้ว่า เมื่อเราเข้ามาหาพระองค์ พระองค์จะทำให้เราหายเหนื่อย เป็นสุข (มัทธิว 11:28-30)

อย่าพึ่งพอใจเพียงแต่การได้รับพระคุณเพื่อจะรอดพ้นจากความพินาศ ปีนินตย์เท่านั้น อย่ารับเอาเพียงแต่พระคุณที่ช่วยให้รอด แต่รับเอาพระคุณ พระคุณ และพระคุณเพิ่มขึ้น เพื่อให้คุณดำเนินชีวิตอยู่ในชัยชนะ เป็นที่ถวายเกียรติแด่องค์พระเยซูในชีวิตประจำวันของคุณ

เกี่ยวกับผู้เขียน

จอยส์ ไมเออร์ สั่งสอนพระวจนะของพระเจ้ามาตั้งแต่ปี 1976 และเข้าสู่งานพันธกิจเต็มเวลาตั้งแต่ปี 1980 เป็นต้นมา ท่านเป็นนักเขียนหนังสือขายดีประเภทสร้างแรงบันดาลใจกว่า 50 เล่ม เช่นวิธีฟังพระสุรเสียงของพระเจ้า, รู้จักกับพระเจ้าอย่างสนิทสนม, และสนามรบในความคิด ท่านยังมีผลงานเทปและวีดีโอคำสอนอีกนับพันเรื่อง รายการวิทยุและโทรทัศน์ ชีวิตเปี่ยมสุขทุกวันของจอยส์ ออกอากาศไปทั่วโลก ท่านเดินทางไปจัดการประชุม ตามที่ต่างๆ อย่างกว้างขวาง จอยส์กับเดฟ สามี มีบุตร 4 คนซึ่งโตหมดแล้ว ท่านอาศัยอยู่ที่เมืองเซนต์หลุยส์ มิสซูรี

เป็นไทจากพันธนาการ และรับเอาทุกสิ่งที่เป็นของคุณอยู่แล้ว โดยพระคุณของพระเจ้า!

คุณอาจเคยได้ยินนิยามของคำว่าพระคุณที่ว่า “ความโปรดปรานที่เราไม่สมควรได้รับ” ซึ่งถึงแม้จะเป็นความจริง แต่คำว่าพระคุณมีความหมายที่ลึกซึ้งกว่านั้นมากนัก พระคุณคือฤทธิ์เดชของพระเจ้าที่จะช่วยเหลือเราในความเดือดร้อนทุกอย่าง ทุกสิ่งที่เรารับเอาจากพระเจ้านั้นต้องมาโดยพระคุณ และเพราะความเชื่อเท่านั้น

ในหนังสือเล่มนี้ จอยซ์ ไมเออร์ ได้อธิบายถึงฤทธิ์เดชแห่งพระคุณของพระเจ้าและวิธีการที่เราจะสามารถได้รับพระคุณโดยทางความเชื่อ จอยซ์สอนถึงความแตกต่างระหว่างการมีความเชื่อในพระเจ้า ซึ่งจะนำมาซึ่งสันติสุขและการพักสงบกับการมีความเชื่อในความสามารถของตนเอง ซึ่งจะนำเราไปสู่ความรู้สึกท้อแท้ ถ้าคุณนำหลักการจากหนังสือ เล่มนี้ไปใช้คุณก็จะได้เรียนรู้ว่า:

- พระคุณคืออะไร
- ฤทธิ์เดชของพระคุณ
- วิธีหลุดพ้นจากความกังวลและความรู้สึกท้อแท้
- วิธีดำเนินชีวิตอยู่ในความโปรดปรานที่เหนือธรรมชาติ
- วิธีพัฒนาความมีใจกตัญญู
- วิธีดำเนินชีวิตในความบริสุทธิ์โดยพระคุณ
- และเรื่องอื่น ๆ อีกมากมาย

JOYCE MEYER
ministries

(กรุงเทพฯ, 272 อ.เมือง เชียงราย 57000)